

karanlık kitaplık

NORMAN PARTRIDGE

kara hasat

ithaki

Çeviren:
Burak Evren

NORMAN PARTRIDGE

28 Mayıs 1958'de California'da doğan Amerikalı korku-gerilim yazarı. Stephen King, Ray Bradbury ve Shirley Jackson gibi isimlerden etkilendi. 2006 yılında, Richard Chizmar'ın kurduğu Cemetery Dance Publications tarafından yayımlanan *Kara Hasat* Publishers Weekly'de 2006'nın En İyi 100 Kitabı'ndan biri seçildi, Dünya Fantazi Ödülü'ne aday oldu ve en prestijli korku edebiyatı ödüllerinden Bram Stoker Ödülü'nü kazandı. 2022'de beyaz perdeye uyarlandı.

Kara Hasat

Norman Partridge
Orijinal Adı: *Dark Harvest*

İthaki Yayınları - 2257
Karanlık Kitaplık - 58

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Yanki Enki*
Yayına Hazırlayan: *Merve Çay*
Düzelti: *Ömer Ezer*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Ekim 2022, İstanbul

ISBN: 978-625-8327-86-1
Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Burak Evren, 2022
© İthaki, 2022
© Norman Partridge, 2006

Bu eser Tom Doherty Associates ile Kalem Ajans aracılığıyla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır. Her hakkı saklıdır. İlk kez İngilizce olarak Cemetery Dance Publications tarafından 2006'da yayımlanmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki[©] İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

karanlık kitaplık

Norman Partridge

Kara Hasat

Ingilizce aslından çeviren
Burak Evren

ithaki

Ed Gorman için

I
Hikâyeler

Bir Ortabatı kasabası. Adını biliyorsun. Orada doğmuştun.

Cadılar Bayramı, 1963... ve hava giderek kararıyor. Her şey her zaman olduğu gibi. İşte orada, anacadde, kasaba meydanındaki tuğladan örme kilise, sinema salonu – bu sene Vincent Price'lı iki film birden gösterimde. Ve hepsinin ötesinde de kasabanın dışına giden yol. Ekim göğünün altında bir meyankökü çubuğu kadar siyah, yaklaşan gece ve onu takip eden kış geceleri kadar siyah, ardında bıraktığı küçük kasaba kadar siyah.

Yol kenar mahallelere varınca daralıyor. Kıvrılmıyor. Önceden planlanmış bir kaçış hattı gibi, 650 dönüme ekilmiş mısır tarlaları denizini bölerek kendine yer açıyor.

Ama artık yaz değil. Dediğim gibi, şimdi Cadılar Bayramı.

Tüm o mısırlar toplandı, kabuğu soyuldu, yenildi.

Tüm o saplar öldü, soldu, kurudu.

Çoğu yerde saplar çoktan sürülerek toprağın altına gömülmüş olurdu. Ama burada işler öyle yürümüyor. Hatırlıyorsun. Mısır buralarda elle toplanır. Bu kasabada yaşayan oğlanlar yazlarını cayır cayır yanan ve pek de batmaya niyeti olmayan güneşin alnında bu işi yaparak geçirirler. Ve oğlanların teni bronzlaşıp hasat toplanınca mısır sapları, kökleri toprağın içinde çürüyüp gider. Kasımın ilk gününe kadar da sürülmezler. O gün gelene kadar sessiz sap sırala-

rı ölülerin arasında yaşamaktan rahatsızlık duymayan şeylere yuva olur. Sıçanlar, yılanlar, kurbağalar... sabahın ilk ışıklarıyla kaçıp saklanacak, ya da ayrım yapmadan toprağın da etin de hesabını gören yuvarlak bıçağın altında ölecek yaratıklar.

Evet. Burada işler böyle yürür. Tarlalarda bu gece hayatta olup da her şey layığına göre giderse yarın sabah mecburen ölecek şeyler vardır. Bunlardan bir tanesi kıymıklı bir sırıktan aşağı sarkıyor, kökleri verimli, siyah toprağın derinlerine kadar inmiş. Yeşil sarmaşıklar, sırığa ve onu yatay kesen tahta parçaya çivilenmiş, eprimiş giysilerin arasından tırmanıyor. Yıpranmış kot pantolonun paçalarından kıvrılarak geçiyor, aşınmış bir kot ceketin içinde bir kötürümün omurgası gibi bükülüyor. Yuvarlak yapraklar, kan damarlarıyla beslenen organlar gibi sarmaşıklardan destek alıyor, bu yaprakların kalplerinden yeşil filizler sürgün veriyor, yapraklar, sarmaşıklar ve filizler ceketi ve kollarını dolduruyorlar.

Kalınca bir sarmaşık ceketin boynundan yukarı, bir omurgaya benzeyen kıymıklı sırığın son birkaç santimi boyunca sürünüyor, sırığın tepesinde dengelenmiş şeyin içine kök salar gibi sert bir gövde oluşturarak genişliyor.

O şey ağır, turuncu ve olgun.

O şey bir balkabağı.

Akşamüstü güneşi balkabağının yüzünde bir süre kalıyor, sonra kayboluyor. Mısır tarlasına sessizlik hâkim. Ölü sapları hışırdatan bir esinti yok, sırıkta asılı duran şeyin eprimiş kıyafetlerini hışırdatan bir rüzgâr yok. Meyankökü çubuğunu andıran yol boş, sessiz, hareketsiz. Kasabaya gelen, kasabadan ayrılan araba yok.

Uzunca bir süre her şey böyle kalıyor. Sonra karanlık çöküyor.

Bir araba geliyor. Bir kapı çarpıyor. Mısır tarlasında ayak sesleri – bir adamın gevrek mısır saplarını omzuyla yararak ilerleyişinin sesi duyuluyor. Elini dolduran kasap bıçağı yükselen ayın altında parıldıyor, sonra adam eğilince bıçak kararıyor.

İç içe geçmiş sarmaşıklar ve genç sürgünler sırığın başladığı yer-

de kök salmış. Adamın keskin bıçağı hepsini kesiyor. Ardından bir çatal çekiçle işe koyuluyor. Paslı çiviler homurtuyla yaşlı tahtadan ayrılıyorlar. Yırtık pırtık bir bacak çivilendiği yerden kurtuluyor... ardından diğeri... sonra da yırtılmış bir kol...

Ekim Çocuğu dedikleri şey yere kapaklanıyor.

Ama onun hakkında bilgin var zaten. Neticede sen de burada büyüdün. Senden saklı pek sır kalmadı. Hikâyeyi sen de benim kadar iyi biliyorsun.

Pete McCormick de biliyor hikâyeyi... bir kısmını en azından. Pete on altısına yeni girdi. Bütün hayatı boyunca bu kasabada yaşadı ama uyum sağlamayı asla başaramadı. Geçen sene özellikle zor geçti. Annesi geçtiğimiz kış kanserden öldü ve baharda da babası içkiye düşkünlüğü yüzünden tahıl ambarındaki işini kaybetti. Bu kısa cümlede birinin hayatını yeterince zorlaştıracak kadar kötü şans var.

Bu kasabada daha önce de duvarların Pete'in üstüne üstüne gelmediğini söyleyemeyiz ama son zamanlarda bir torna tezgâhında yakalanmış gibi iki yandan omuzlarını sıkıştırıyorlar. Birkaç kez başı belaya girdi ve polisler onu yakaladı – Memur Ricks ve onun parlak, siyah-beyaz Dodge'u. İlk seferinde bir nutuk çekiyor. İkinci seferinde, böbreklerine copu geçiriyor. Pete eve yara bere içinde dönüyor ve sonraki birkaç gün boyunca kan işiyor. Babasının, dünyaları tepetaklak olmadan önce yaptığı gibi onu hizaya getirmek için azarlamasını, hatta başlamışken o alçak Ricks'e de saydırmasını bekliyor. Ama babası tek bir söz bile söylemiyor, Pete de, *Eh, sonunda bir başına kaldın, Charlie Brown, peki bu konuda ne yapacaksın?* diye düşünüyor.

Bu Pete için bir uyanış ânı oluyor. Küçük ve önemsiz kasabasının ona pek bir şey ifade etmediğine kesin olarak karar veriyor. Bütün o mısırdan hoşlanmıyor. Sessizlikten hoşlanmıyor. Memur Ricks'tense hiç mi hiç hoşlanmıyor.

Ve belki babası için de pek yanıp tutuşmuyor. Yaz geliyor ve yaşlı

adam istikrarlı bir şekilde şişenin dibini görmeyi sürdürüyor. Belki de oğlundaki değişimi fark etti çünkü hikâyeler anlatmaya başlıyor – birdenbire hikâyelere sardı. *Yakında yeniden düzlüğe çıkacağız, Pete. Beni ambardaki işe yeniden çağıracaklar çünkü o mankafa Kirby işi eline yüzüne bulaştıracak.* Bu, Pete'in favorilerinden biri oluyor. Zirvede ona eşlik edense: *İçmeyi bırakacağım, oğlum. Senin için ve kız kardeşin için. Söz veriyorum, yakında bırakacağım.*

Sanki yaşlı adamın oltasının ucuna bir balık takılmış da adam makarayı sözcüklerle sarmaya çalışıyor. Ama Pete dinlemekten yoruluyor. Sözcüklerin, onları gerçeğe dönüştürecek zorlu yol yürünmedikçe bir önemi olmadığını bilecek kadar akıllı. Tabii ki, neler olup bittiğini görebiliyor. Tabii ki, Memur Ricks'in Pete'i haşat etmek için kullandığı sert, iri meşe parçası, hayatın babasına vurmak için kullandığı sopanın yanında kürdan gibi kalıyor. Ama tüm bunların farkında olmak yaşlı adamın boş hayallerini dinlemeyi kolaylaştırmıyor.

Ve babasının söyledikleri de tam olarak boş hayallere dönüşüyor. Ambardaki patron asla aramıyor, yaşlı adamın içmesi bitmek bilmiyor ve işler onlar için iyiye gitmiyor. İşler giderek daha da kötüleşiyor. Yaz solup giderken, Pete sıklıkla kasabadan çıkıp giden meyankökü çubuğu yolu düşlerken buluyor kendini. Başka bir yerde yaşamın nasıl olabileceğini düşünüyor... buradan uzakta... tek başına. Ve çok geçmeden o yol etrafta dolaşan başka bir hikâyeye çıkıyor çünkü –eh– eylül ayındayız ve yılın bu zamanı gelince ahalinin ağzından düşürmediği o çılgın palavranın da vakti geldi.

Pete kasabada hikâyenin parçalarını duyuyor. İlkin, berberde saçlarının yassı tepesini düzelttirmek için bekleyen bir çift futbol oyuncusundan, sonra da sıcak bir cumartesi akşamı sinemanın önünde kuyrukta bekleyen birkaç adamdan. Çok geçmeden hikâye lisede de yayılmaya başlıyor. Bir kez daha, Pete sadece kırıntılarını duyuyor –erkeklerin sigara içmeye kaçtıkları araba tamircisinin arkasındaki tuvalette, okuldan sonra cezaya kaldığı salonda– tabii,

hepsi çılgınca şeyler ama işin asıl çılgınca yanı bu kırıntıların tümünün aynı çizgilerin içine düşmesi; ve bu, Pete'e bunun kamp ateşinin başından sokağın gerçekliğine dek uzanabilen nadir hikâyelerden olduğunu düşündürtüyor.

"Kendime bir sopa aldım. Yepyeni bir Louisville Slugger'."

"İhtiyacın olan o değil. Kaçarken sopayı savurman çok zor, zaten halihazırda çok yavaşsın. Kemerinin üstünden sarkan simide bak. Lastiği patlak tekerlekli sandalyesini yokuş yukarı itmeye çalışan büyük-büyükannemi bile yakalayamazsın, hayatta kalman buna bağlı olsa bile."

"Büyük-büyükanneni yakalamama gerek yok, aptal herif. Kimseyi yakalamama gerek yok. Tek yapmam gereken kendimi doğru yerde konumlandırmak. Yakalama işini mankafa kuzenlerime bırakacağım. O piçi çıkmaz bir sokakta kıstırıp keklik gibi avlayacağız. Ben işte orada, etini kesmeye hazır bir hâlde bekleyeceğim."

"Çok beklersin. Av gecesini aptal bir sokakta bekleyerek geçireceksen lanet olası senenin tamamını orada geçirmeye alışsan iyi edersin.

"Hı hı. Bu köhne kasabada bir sene daha geçirecek olan sizsiniz, ben değil. Benim tamponuma ayaklı bir kâbusun leşi zincirlenmiş olacak ve siz daha sabah ilk çişinizi yapmadan ben çoktan ufkun ötesine geçip gitmiş olacağım."

Pete birkaç gündür bu konuşmayı düşünüyor, onu duyduğu diğer tüm hikâyelerle bir araya getiriyordu. Önce bir türlü, sonra diğer türlü topluyor, bu denklemin çılgın bir korku gösterisi dışında bir sonuca varıp varmayacağını görmeye çalışıyordu.

Pete'in bütün bunlar hakkında düşünecek bolca zamanı oldu. Çünkü artık ekimin sonu gelmişti ve babası son beş gündür onu odasında kilitli tutuyordu. Yiyeceği hiçbir şey yok. Sadece içmek için su var, bir de –yaşlı adam kendini cömert hissettiğinde verdiği– taze sıkılmış olmanın çok uzağında bir bardak portakal suyu belki. Hikâyeye inanmak için gereken fırsatı arıyorsanız, işte buyurun.

Louisville Slugger: Amerikalı bir beyzbol sopası üreticisi. *–çn*

Beş günlük açlığı don yanığı tadında portakal suyuyla yatıştırmaya çalış, üstüne de yanında yiyebileceğin tek şey aklınızdan çıkmayan birtakım sözcükler olsun.

Ama içindeki tüm bu geviş getirmeye rağmen Pete duyduğu hikâyelere pek inanamıyor. Ah, tabii, çocukların Cadılar Bayramı gecesinde beyzbol sopaları ve yabalarıyla yapmaya kalktıkları çılgınca şeylere inanıyor. Memur Ricks'e enselenmesinden sonra hödük kasabasının böyle leş bir dansa sahne olabileceğinden emin. Ama diğer kısma –korku gösterisi kısmına– pek inanası gelmiyor.

Onu suçlayamazsın da, değil? Yani, düşün bir. Henüz beş yaşında bir çocuk olduğun günleri anımsa, abinin ekimin son haftası boyunca beş gün ve beş gece odasında kilitli kaldığını ilk kez fark ettiğin ânı. Hepsinin, Cadılar Bayramı gecesi etrafta dolaşan, balkabağı kafalı bir korkulukla ilgili olduğunu ilk kez duyduğun ânı. Seni ne kadar korkutursa korkutsun buna inanmak pek kolay değildi, öyle değil mi?

Tabii ki, bunu kendin deneyimleyene dek.

Odasına kilitlenen delikanlı sen olana dek.

Cadılar Bayramı gecesinde sokağa çıktığında neler olduğunu görene dek.

Ama Pete bunların hiçbirini görmedi. Henüz değil. Dediğim gibi, on altısına yeni girdi. Bu gece onun Av'daki ilk seferi. Bu yüzden, *şüpheciliğini* tamamen *askıya almamış* olması şaşırtıcı değil. Ama yakında onu da başaracak. Ve Pete üstüne düşündükçe, denklemin sonucu giderek daha önemsiz görünüyor. Pete'e göre, büyük resme baktığınızda onun neye inanıp inanmadığının pek de bir önemi yok.

Büyük resme bakınca, başka şeyler önemli hâle geliyor.

Evet. Önemli olan babasının onu beş gündür kilit altında tutması. Önemli olan hiçbir şey yememiş olması. Önemli olan, kasabadaki tüm on altı ve on dokuz yaş arasındaki erkeklerin aynı duruma düştüğünden adı gibi emin olması. Lise kapandı – beş gündür kapalı. Sokaklar boş. Kasabanın her yerinde erkekler gecenin geç

vakitlerinde kibrit kutusu kadar yatak odalarını arşınlıyor, küçücük dar kafeslere tıkılmış boğalar gibi hazırlanıyorlar.

Pete yatağında oturup bunu düşünüyor. Şimdi elinde bir kucak dolusu *teyit* var gibi görünüyor. Zihninin bunu taşımasına izin veriyor, yükünün altında keyfine bakıyor.

Beyzbol sopaları ile yabaları düşünüyor ve kasap bıçaklarını, doksan santimlik çivili tahta parçalarını ve karanlık çökünce sokaklara dökülen birkaç yüz herifi.

Kafasının yerinde bir balkabağıyla dolaşan korkuluğu düşünüyor.

O korkuluğun peşine düşmenin kendisi gibi biri için ne anlama gelebileceğini düşünüyor.

Ardından, başucu sehpasının üstünde duran Waltham marka eski saatin tik takları Cadılar Bayramı akşamının son közlerini söndürürken, bütün bunlar hakkında düşünmeyi bırakıyor.

Bundan sonra, sadece birkaç şey hakkında düşünüyor, gerçekten önemli şeyler hakkında.

Yatak odasının kapısının açıldığını düşünüyor.

Dışarı adımını attığında yapacağı şey hakkında düşünüyor.

Eğer Ekim Çocuğu'nun dizleri olsaydı, şimdi güz ayının mabedi önünde yere çökmüş, dizlerinin üzerinde olurdu.

Belki de burası eli bıçaklı adamın mabedi. Neticede, Ekim Çocuğu'nun önünde akik taşından bir heykel gibi dikilen, silueti Çocukla çivit rengi gökyüzüne kısmen yükselmiş kubbemsi ayın arasında duran o.

Çocuk, adamın gölgesinde bir anlığına kayboluyor. Kör, boş yüzünü yukarı kaldırıyor. Sonra adam dizlerinin üstüne çöküyor, ay ışığı ikisini de yıkayıp geçiyor. Adamın kaldırdığı kasap bıçağı ay ışığını bir ayna gibi yakalıyor. Diğer eli balkabağının sapını kavrıyor, Ekim Çocuğu'nun başını sabit tutuyor ve işine koyuluyor.

Bıçağın kararlı darbeleri Ekim Çocuğu'na bir yüz veriyor. Önce

gözler geliyor, dar dilimlenmiş bir çift üçgen. Sonra burun, ki tabiatıyla daha geniş – kancalı ok başı biçiminde, bittiğinde alev almış burun delikleri görüntüsü verecek bir delik.

Burun biçimini alırken bıçak istikrarlı bir şekilde çalışıyor. Balkabağının derisi kalın, altındaki et daha da kalın. Oymacı kesilmiş parçaları yerdeki toprağa silkiyor. Bilekleri ağrımaya başlıyor ama Ekim Çocuğu'nun dikenli burun deliklerinden bir soluk çıkıp da soğumuş parmaklarını ısıtana dek eli durmuyor.

Kasap bıçağı havada asılı kalıyor. Adamın kendi nefesi birden göğsünde sıkışıp kalıyor. Sapı sıkıca tutuyor ve onu olduğu şeye dönüştürdüğü gibi olacağı şeye de dönüştüreceğinin bilincinde, önündeki yarım yüze bakıyor. Ekim Çocuğu'nun kısık gözleri, adamın zihnini okurcasına daha da kısılıyor. Dikenli burnundan hafif bir nefes alıyor ve o boş üçgenlerin ardında donuk, titrek bir ışık beliriyor.

Bu adamı tedirgin ediyor çünkü Ekim Çocuğu'nun oyuk kafasının içinde mum yok. Yine de ışık görünüyor, lifli, sarı tellerin tadına bakan alevin ıslak çıtırtıları da duyuluyor. Adam bunları açık bir şekilde görüyor ama açıklayamıyor.

En iyisi bunları düşünmemek, diyor kendine.

Düşünmenin bir anlamı yok çünkü bir açıklaması yok.

Bu gece, her şey olduğu gibi.

Bu gece, her şey taşa kazınmış.

Evet. Bıçaklı adam bu geceyi başka türlü düşünemiyor. Uzunca bir süre boyunca, Ekim Çocuğu'nun gözlerinin olması gereken ışıklı iki oyuğa bakıyor. Adam gözlerini kırpmıyor, Ekim Çocuğu kırpamıyor. Çocuk hafif bir nefes daha çekiyor, soluğu kavrulmuş tarçın, barut ve eriyen mumun zengin kokularını taşıyor. Bir şekilde, birbirine karışmış kokular adamı sakinleştiriyor, bıçağı bir kez daha kaldırıp başladığı işi bitirmeye girişiyor.

Burnun ok başı şeklindeki oyuğunun altında iki sıra çarpık diş beliriyor. Çocuk dikenli ağzından soludukça adamın elinde sarı

ışıklar oynaşıyor. Nefesi hâlâ hafif, hâlâ zayıf. Ama gözlerinden gelen ışık, oymayı sürdüren adamın yüzüne haşin üçgenler çiziyor ve adam artık daha hızlı çalışıyor, yüze kazıdığı çizgilerin uçlarını, elmacıkkemiklerini kesen ve neredeyse Ekim Çocuğu'nun gözlerini delen habis bir gülüşte birleştiriyor.

Adamın bıçağı tutan eli yana düşüyor; diğer eli balkabağının tepesindeki sapı bırakıyor. Ekim Çocuğu'nun kafası önüne düşüyor – aslında omuzlarından kopup yere düşmeli çünkü onu destekleyecek bir boynu yok. Ama yeşil sürgünler sapa doğru giden burkulmuş asmaya dolanarak tırmanıyor, balkabağının alt kısmına ilerledikçe koyulup kalınlaşıyorlar. Dikenli filizlerini doğrudan kabağın içine sürdüren güçlü, örgülü bir boynun üstünde Ekim Çocuğu'nun başını yükseltiyorlar.

O şeritlerle çevrelenmiş boyun, ağır kürenin içine kök saldıkça yeşilden kahverengiye dönüyor. Üstünde yeşeren sarmalar sertleşip kararıyor, kabuk bağlıyorlar. Çocuk ilk nefesini alırken sarmaşıklar ve yapraklar ceketinin içinde hışırdıyorlar. Serin akşam havası içine dolarken Çocuk başını kaldırıyor. Aldığı nefesi uzunca tutuyor, sonra baharatlı bir solukla dışarı bırakıyor.

Ateşten, cılız bir dil nefesi takip ediyor... Peşinden de şüpheye yer bırakmayacak şekilde bir sözcük dökülüyor.

Ama bıçaklı adam önünde duran şeyden bir sözcük çıkabileceğini kabul etmiyor. Hayır. O buraya yapılması gereken bir işi bitirmeye geldi, yapacağı tek şey de bu. Ne eksik, ne fazla. Bu yüzden elinde bıçakla geri dönüp yola kadar yürüyor. Adam mısır tarlasını geçerken, Ekim Çocuğu'nun birbirine geçen adımları onun düzgün adımlarını takip ediyor. Ama adam arkasına dönmüyor ve ancak çizmelerinin yolun sert kaplamasına vuruşunu duyduğunda aklı o gece yapılması gereken bir sonraki göreve gidiyor.

Adamın arabası ancak bir yaşında. Siyah ve şık – buralarda göreceğin diğer arabalara hiç benzemiyor. Kasap bıçağını kaputa bırakıp kapıyı açıyor. Ön koltukta, pahalı döşemenin üstün-

de bekleyen bir market poşeti var. Poşetin içi şekerlemeyle dolu. Adam poşetten bir çift Big Hunk alıyor ve bir tanesini Ekim Çocuğu'nun ceketinin cebine yerleştiriyor. Elini poşetin dibine daldırıp diğer cebe de Clark¨ çikolatalarından koyuyor. Ardından Ekim Çocuğu'nun ceketinin düğmesini çözüyor ve sarmaşıkların arasına şekerleme sokuşturuyor. Oh Henry!'ler¨, Hershey's¨¨ çikolataları, Abba-Zaba'lar¨¨¨

Avuç dolusu Candy Corn¨¨¨¨ şekerleri yaprakların arasına yerleşiyor, yeşil zarfların içine sıkıştırılan sırlar gibi. Red Vine'lar¨¨¨¨¨ ve Bit-O-Honey'ler¨¨¨¨¨¨ boşlukları dolduruyor. Ekim Çocuğu bir an sendeliyor, adamın eli yaklaşan gece kadar soğuk çünkü ve içinde biriken yük de sanılabileceğinden daha ağır.

Bu yüzden yalpalıyor ama düşmüyor. Çocuk düşmek üzere yapılmadı. Ayrılmış köklerden ayağı, siyah yolun üstünde birkaç geri adım atarken yerde sürünüyor, destek almak için arabaya yaslanıyor. Adam ona yaklaşıyor ve omuriliğini oluşturan yamru yumru sarmaşığa doğru son bir kez avuç dolusu şekerleme sokuşturuyor. Ekim Çocuğu'nun testere dişli gülümsemesi öfkeli bir sırıtışa dönüşüyor. Belki de içinde, ağzında bekleyen, ateşli diliyle çıkmaya hazır başka bir sözcük var. Ama bunu yapamadan önce, ona bir yüz veren

Big Hunk: ABD'de 1950'ler ve 60'larda üretilen, kavrulmuş fıstıklı ve ballı koz helvasından şekerleme. *–çn*

Clark: İlk kez 1917'de üretilen ve hâlâ üretimde olan, fıstık ezmesi içeren çikolatalı bar. *–çn*

Oh Henry!: 1920-2019 arasında üretilen, fıstık ve karamel içeren çikolatalı bar. *–çn*

Hershey's: İlk kez 1900'de üretilen ve hâlâ üretimde olan sütlü çikolata. *–çn*

Abba-Zaba: Ilk kez 1922'de üretilen ve hâlâ üretimde olan karamela şekerli ve fıstık ezmeli şekerleme. *–çn*

Candy Corn: İlk kez 1950'lerde üretilen ve hâlâ üretimde olan küçük, üçgen biçimli şekerleme. Üstündeki sarı, turuncu ve beyaz renkleri sonbaharda yapılan mısır hasadını temsil eder. Cadılar Bayramı sezonuyla özdeşleşmiş bir üründür. *–çn*

Red Vine: İlk kez 1920'lerde üretilen ve hâlâ üretimde olan meyankökü şekeri (kırmızı renkli, ince ve uzun bir şekli vardır). *–çn*

Bit-O-Honey: İlk kez 1928'de üretilen ve hâlâ üretimde olan bademli ve bal aromalı karamela şekerli, uzun süre çiğnenebilen bir şekerleme. *–çn*

adam Ekim Çocuğu'nun kesik sırıtışından içeri avuç dolusu Atomic Fireball* dolduruyor, ardından bir kez daha, ve bir kez daha.

Ekim Çocuğu'nun ağzındaki ışık soluklaşıyor.

Gözlerinin ardındaki ışık parlaklaşıyor.

Çok geçmeden poşet boşalıyor. Adam poşeti top yapıp tarlaya fırlatıyor. Artık yapılacak tek bir şey kaldı. Kaputtaki bıçağı geri alıyor. Bunu yapması ancak bir saniye sürüyor ama o bir saniyenin içinde adam ölü tarlaya ve artık iyice kararmış olan göğün çivit rengi örtüsüne bakıyor, üstünde parıldayan yıldızları ve boş, parlak bir küre gibi yükselen ayı görüyor. Döndüğü anda bakışı gökte asılı şeylerden kayıp önünde uzanan asfalta –kasabayı gösteren soğuk ve beyaz ışık yumağına doğru giden gece yarısı yoluna– yöneliyor.

Adam Ekim Çocuğu'na bakıyor. Tek kelime söylemiyor. Hareketleri onun yerine konuşuyor. Kasap bıçağını uzatıyor. Çocuk bıçağı alırken kalın sülükdal parmaklar kabzanın etrafına dolanıyor. Şimdi adamın eli boş, karanlığın içinde uzanıp yolun seyrini takip eden beyaz parmakları kaskatı kesiliyor.

Tek bir parmağı dışındakiler kıvrılıp yumruk oluyor.

Adam kasabayı işaret ediyor.

Bıçaklı Çocuk o yöne doğru yürümeye başlıyor.

Pete sokaktakileri duyuyor. Dışarıda ne olup bittiğini görebilmek için yatak odasının ışığını kapatıp yıpranmış perdeleri aralıyor. Evet. Tıpkı herkesin bahsettiği gibi. Kasabanın genç erkek nüfusu harekete geçmiş. Sürek avına salınmış köpekler gibi sürüler hâlinde koşuyorlar.

Pete'in ön bahçesindeki yaşlı meşe ağacı ay ışığını yutuyor ama köşedeki sokak lambasının donuk ışığından geçtikleri sırada beden eğitimi sınıfındaki üç tipi tanıyor. Sokağın ortasından geniş adımlarla yürüyor, kafa tutarcasına gölgelere sesleniyorlar. Birinde beyz-

*Atomic Fireball: İlk kez 1954'te üretilen ve hâlâ üretimde olan, dışı sert, içi yumuşak tarçın aromalı şekerleme. –*çn*

bol sopası var, diğerinde yuvarlak başlı çekiç, sonuncuda ise çivili bir sopa...

Arkalarından bir korna sesi yükseliyor ve pasla kaplı bir hurda yığını dur levhasını ezip köşeyi dönüyor. Çocuklar kaçışıyorlar, ikisinin arasında bitik bir üstü kapalı Chrysler'ın ancak geçebileceği kadar bir boşluk açılıyor. Arabanın farları bir Gorgon'un gözleri gibi alev alev parlıyor, en azından Pete'e öyle görünüyorlar. İkiz ışık huzmeleri cama vururken yatak odasının penceresinde donup kalıyor.

Bir an için farlar onu duvara çivilenmiş bir portre gibi çerçeveliyorlar. Chrysler dönüşünü tamamlayıp sokağın yukarısına doğru kükreyerek ilerliyor. Böylece hızla gözden kayboluyor ve şimdi Pete karanlıkta tek başına duruyor. Dışarıda, beden eğitimi sınıfından iki tip sıska kıçlarını asfalttan kaldırıp üstlerindeki tozu silkeliyor, bu sırada arkadaşları da Pete'in ön bahçesinde durmuş onlarla dalga geçiyor. "Crenshaw'la onun külüstürü," diye gülüyor. "Küçük nazik kıçlarınız kopacaktı nerdeyse, kızlar. Az kaldı o hurdanın vites kutusuna yağ olacaktınız."

Bir süre böyle devam ediyor. Belli ki epey koca ağızlı. Gevezeliği koşullar göz önüne alındığında oldukça komik, öyle ki ötekiler kendi seçtikleri birkaç hakareti böğürerek Koca Ağız'ı susturmadan önce Pete gülecek gibi oluyor.

İkisi kaçıştıkları sırada yere düşen eşyalarını –yuvarlak başlı çekici ve çivili sopayı– alıyorlar. Sonra ortada gülünecek hiçbir şey kalmıyor. Sanki araba oradan hiç geçmemiş gibi bir hava oluyor ânında. İki çocuk gölgelere biraz bakınıp devam ediyorlar, arkadaşları Koca Ağız da beyzbol sopasını omzuna dayamış, hayatta en son istediği şey yalnız kalmakmış gibi sessizce onları takip ediyor.

Arkadan gelen çocuğun bunu yaptığını görünce Pete içinde bir boşluğun açıldığını hissediyor. Kimsenin gerçeği gözüne sokmasına ihtiyacı yok ama bu küçük hadise tam da bunu yaptı çünkü şimdi görünür olanı inkâr etmesinin yolu yok, hele böyle bir oyunda. Pete şu an tek başına, odasında kilitli, sokağa çıktığında da tek başına olacak. Arkadaşı yok, arabası yok, arkasını kollayan yok. Tek taban-

ca takılmaya alışkın olsanız da, bu insanın içini pek de *iyi hislerle* dolduran bir durum değil. İşin aslı, Pete biraz aklı olsa hemen yatağının altına saklanacağından emin.

Ama Pete asla böyle tırsak olmayacağını biliyor. Özellikle de onu iki ayağının üstünde dimdik tutacak bir nedeni olduğu sürece. O nedene bir ad bulamamış olabilir ama ona sahip olduğunu biliyor. İçinde, derinlerde bir yerde, babasının asla anlayamayacağı bir yerde... belki de hemen koridorun sonunda, küçük bir kızın pembe boyalı el baskılarıyla işaretli kapısının ardında. Tam da bunu düşünürken yatak odasının kapısı ardına kadar açılıyor. Kalın bir ışık dilimi odayı dolduruyor, tek bir Westinghouse ampulünün altında mıhlanmış mat sarı bir halı kapının eşiğinden yatağına kadar uzanıyor.

Babası koridorda dikiliyor. Pete onu başının arkasında sarkan ampul yüzünden tam olarak göremese de durumu anlayacak kadar görüyor. Yaşlı adamın yürürken zikzak çizdiği söylenemez ama Pete onun sarhoş olduğunu biliyor. Babası gölgesinin peşinden odanın içine girerken Pete elinde bir şey olduğunu fark ediyor.

Pete onun ne olduğunu henüz göremiyor. Babasının yüzünü de göremiyor. Sonra yaşlı adam yatak odasının ışığını açıyor ve Pete her şeyi açıkça görüyor. Yaşlı adamın gözlerinin ardında yatan tüm yıkılmış şeyleri ve yumruğuyla kavradığı bilenmiş nesneyi.

Yaşlı adam palayı oğluna veriyor.

"Bu, senin yaşındayken Av'ı atlatmamı sağladı. Bu gece senin için de aynı şeyi yapacağını sanıyorum."

Pete başparmağını yağlı bıçak boyunca gezdiriyor. Belki çenesini kapalı tutmalı. Belki. Ama ayakkabı kutusu büyüklüğündeki odasında geçirdiği beş günden sonra bunu yapamıyor.

"Bu şey, onu kullanacak kadar gözü pek bir adam bulursa epey zarar verecek gibi duruyor."

Pete bu sözleri düz bir şekilde söylüyor. Sesinin tonunda duygu yok. Ama bu sözlerin aslında suya atılmış yem olduğunu hem Pete hem de babası biliyor.

"Bana söyleyeceğin bir şey mi var, evlat?"

"Az önce söyledim."

"Dinle, ne düşündüğünü biliyorum—"

"Hayır, bilmiyorsun, o yüzden biliyormuş gibi davranma."

"Pete, nasıl hissettiğini biliyorum. Ama bu sadece tek bir gece, bunu atlatacaksın. Yarın da işleri düzeltmeye koyulacağım. Ambardaki Joe Grant'i arayacağım, belki aramızdaki anlaşmazlığı giderip işimi geri alabilirim bile..."

"Bunun için çok geç, baba. Değişmeyeceğini bildiğim hâlde bana işlerin değişeceğini söylemeni dinlemekten sıkıldım. Şişenin içine düştüğünde o şansını kaybettin."

"Bir saniye bekle evlat. Söyleyeceklerimi dinle—"

"Hayır. Köşeye sıkıştık. Tek bir çıkış yolu var, ben de o yola gireceğim. Bu gece dışarı çıkıp işleri değiştireceğim. Av'ı kazanacağım ve bunu sözcüklerle yapacağım."

O sırada babası Pete'i yakalıyor. O anda yapılacak en yanlış şey bu. Pete babasını gereğinden sert bir şekilde itip uzaklaştırıyor, yataktan yıpranmış kot ceketini kapıyor ve kapıya yöneliyor.

Dışarıda adamın teki çığlık atıyor ama Pete ürkmüyor. Sokağın yukarısında bir baltanın sapı boşluklu bir bahçe çitine sürtünürken takırdıyor ama Pete irkilmiyor. Yatak odasını geride bırakıp arkaya bakmadan koridorun ucuna doğru yürümeye başlıyor.

Yaşlı adam arkasından sesleniyor. Pete söylediklerini duyuyor ama kendi söyleyeceğini söylediği için artık duyduklarının bir önemi yok. Böylece babasının sözcüklerini adımlarının altına gömüyor ve onları geride bırakıyor. Sadece onu bekleyen şeyle ilgileniyor, Gorgon gözlerinden farları olan bir Chrysler gibi atılmaya hazır. Yalnız başına duran ampulü ve nikotin lekeli duvarlarıyla boktan kısa koridorda yürüyor, yeterince aceleci davranamadığı için küçük kız kardeşinin odasının önünden geçerken sekiz yaşındaki çocuğun el baskısının asılı durduğu kapının ardından gelen boğuk ağlama sesini duyuyor. Sokakta başka bir grup erkek bağrışırken Kim ona sesleniyor ama Pete yavaşlamıyor.

Yavaşlayamaz da. Onu bekleyen şey bir anda gerçeğe dönüşüyor ve onu çekiyor. *Ekim Çocuğu.* İki aydır sadece bunu duyuyor. Hikâyesi içine zerk edilip tüm vücuduna yayılmış gibi. Ne olduğunu, ne anlama geldiğini biliyor.

Eğer cesareti yeterse, onu yakalayabilir.

Eğer zekâsı yeterse, bunu başarabilir.

Ön kapıyı aralarken ağzını bıçak açmıyor. Babasının adımları şimdi onunkilerin peşinde ve küçük kız kardeşi yüreğinde yakıcı bir delik açan sesiyle onu çağırıyor hâlâ ama o bir saniyede kapıdan dışarı çıkıyor ve elinde sıkıca kavradığı palasıyla sokağa iniyor.

Geçenin içine doğru koşuyor. Chuck Taylor'ları ses çıkarmıyor. Ama her nasılsa, hızını ne kadar artırsa da babasının gözlerindeki o bitik bakış geride kalmıyor. Pete babasının sözlerini geride bırakabiliyor ama o bakıştan daha hızlı koşamıyor. Ucuz bir kurmalı Japon oyuncağının sırtındaki anahtar gibi omurgasına lehimlenmiş, her dönüşünde kaslarını ve kemiklerini daha da sıkıyor, öyle ki anahtar boşaldığında sanki çarklarını şeytanın kendisi yağlamış gibi hızla koşuyor.

Dostumuz Pete için işler böyle gelişiyor, evinin ön kapısından ta Kuzey Hasadı Sokağı'na bakan yıkık bir bungalova varana kadar.

Arka çitin oraya gelince Pete'in spor ayakkabıları çakılların üzerinde kayarak duruyor. Bir anlığına sakinleşip ara sokaktan yukarı bakıyor. Etrafa başka kimse yok. Palayı çitin üstünden atıyor, sonra da kendisi atlıyor.

Yaklaşık iki ay önce kurumuş gitmiş, otlara boğulmuş bir çimenliğe iniyor. Arka bahçe ara sokak kadar boş. Bir köpek bile yok görünürde ama bu şaşırtıcı değil. Çünkü bu ev Jerry Ricks adında bir polise ait ve Ricks gibi gaddar bir orospu çocuğu bu kasabada birilerini korkutmak için köpeğe ihtiyaç duyabileceğini kesinlikle aklından geçirmez.

ABD'li basketbolcu Chuck Taylor'ın adını taşıyan Converse markalı ayakkabı modeli. *–çn*

Ama Pete korkmuyor. Av hızını almaya başlamışken Ricks'in bu gece evin yakınında bir yerde olmayacağından emin. Ayrıca polis memurunun yalnız yaşadığını da biliyor. Bu yüzden ev karanlık. Dışarıda ya da içeride ışık yok. Pete palayı alıp çimenliği geçiyor, ölü çimenler ayaklarının altında çıtırdıyor. Arka basamakların orada bir hortum var, sudan biraz içiyor. Suyun tadı lastik gibi ama en azından soğuk.

Pete arka basamaklarda oturup soluklanıyor. Tepede, çatlak betondan avluyu örten bir çıkıntı var ama burası kimsenin yazın mangal yapmak için seçeceği türden bir yer değil. Çıkıntının merkezindeki bir kirişten –boksörlerin kullandığı türden– ağır bir torba sarkıyor. Bir anlığına Pete, Ricks'in copuyla kendisini elden geçirmesini anımsıyor. Sonraki anda polis memurunun o avluda olduğunu, Pete'in böbreklerini copladığı gibi, sertleşmiş çadır bezinden torbaya da yumruklarıyla art arda vurduğunu, ter içinde kalırken maymun gibi sırıttığını hayal ediyor.

Bu kadarı yeniden harekete geçmesi için yetiyor. Arka kapıyı deniyor ama Jerry Ricks bile kendi namına o kadar güvenmiyor – kapı kilitli. Pete evin etrafından dolaşıyor, merdivene ihtiyaç duymadan açmayı deneyebileceği kadar alçak bir pencere buluyor.

Bu bir düşey sürmeli işi – yani en basiti. Pete palanın bıçağını pervazla korkuluğun arasına sokuyor, kuvvetlice kanırtıyor. Bu kez şans onun tarafında. Alt çerçeve kalkıyor, bu da pencerenin kilitli bile olmadığı anlamına geliyor.

Pete içeri uzanıp palayı zemine bırakıyor. Denizliğin üstünden kayıp içeri giriyor ve arkasından pencereyi kapatıyor. Evin içi karanlık ama ışığı açmıyor. Onun yerine gözlerinin alışmasını bekliyor, bu da çok uzun sürmüyor.

Pala orada, yerde duruyor. Pete onu kapıp alıyor. Eğer işler planladığı gibi giderse, ona çok uzun süre ihtiyacı olmayacak. Pete'e göre, bu gece yapılacak iş söz konusu olduğunda yirmi yaşındaki bir pala yeterli gelmeyecek. Onca yıl önce babasının işini görmüş olabilir ama Pete babasının nasıl bir adam olduğuyla ilgili kendini

kandırmayı bıraktı. Hem pala babasına ne getirdi ki? Kasabaya saplanıp kaldığı yirmi yıl. Boşa kürek çektiği, işler ters gidince şişenin gölgesine sığınabileceği yirmi yıl.

Pete'in sonunun böyle olmasının imkânı yok. Bu yüzden şimdi burada, daha önce hiçbir çocuğun aklına bile gelmeyen bir şeyde şansını deniyor. Başka herhangi bir gece olsa, kasabanın en sert adamının evine zorla girmek cehenneme tek yön bir bilet kazandırırdı. Ama bu gece değil. Eğer Pete buradan yakalanmadan kaçabilirse, eğer sokakta işler planladığı gibi gider de eski kilisenin kulesindeki çan gece yarısını vurmadan önce küçük pirinç halkayı alabilirse, bu kokuşmuş kraker kutusunda kaç kanunu çiğnediği kimsenin umurunda olmaz.

Burada çok fazla *eğer* var ama Pete bu gecenin başka türlü geçeceğini düşünemiyor. Ya kazanan olacak ya da ölecek. Onun bakış açısından bu *biri ya da öteki* durumu. Orta yol yok. Ödün vermek yok. Bu gece onların hepsini babasının evinde bıraktı ve–

Kahretsin, Pete'in burada dikilip sözcüklerle otuz bir çekmeye vakti yok. Bu babasının işi. Pete'e göre *her şeyin bir sırası var*. Bu da beyni yerine karnı için endişe etmesi gerektiği anlamına geliyor çünkü eğer bu gece tüm kuvvetiyle avlanmak istiyorsa öncelikle hakkından gelmesi gereken beş günlük bir açlığı var.

Yemek odasını mutfaktan ayıran tezgâhın etrafından dolaşıyor. İçerisi leş gibi kokuyor. Arka kapının köşesine bir çöp tenekesi sıkışmış. Tezgâhın kenarına dizili birkaç tane boş TV yemeği kabı, kül tablası niyetine kullanılarak çifte görev görmüş, diğer taraftaysa hamburgerleri saran kâğıtlardan oluşan bir tepeyi yağlı patates kızartmaları yuva edinmiş, her an sürünmeye başlayacakmış gibi görünüyorlar.

Manzara pek de iştah açıcı değil ama Pete öyle aç ki bunun pek bir önemi yok. Palayı kenara bırakıyor ve buzdolabını açıp içindekilere hızlıca göz gezdiriyor. Bir kutu yumurta, bir kavanoz turşu ve çoktan çürümeye başlamış birkaç elma var.

"Bu ne ya," diye fısıldıyor ama aramaya devam ediyor. Birkaç altılı Burgie* paketi, hardal, mayonez ve ketçap şişeleri, ve de –can alıcı nokta geliyor– çeyrek şişe portakal suyu.

İşte bu.

"Şansıma sıçayım," diye fısıldıyor Pete çünkü son beş gündür yediği içtiği tek şey portakal suyu. Yine de şişeyi alıp kapağını açıyor, lavabonun üstündeki dolaba doğru hareketlenirken uzun bir yudum alıyor. Orada daha iyi bir şeyler olmalı. Pete dolabın kapağını açıyor ama tüm görebildiği bir kutu yulaf ezmesi, biraz hazır krep karışımı ve...

Arkasında kapı zili çalıyor.

Pete donakalıyor. Oracıkta, Jerry Ricks'in mutfağında, elinde bir şişe portakal suyuyla dikiliyor. Mutfaktan bakınca, doğruca yemek odasına bağlı salonu görebiliyor. Orada perdeler ardına kadar açık, ön pencere de kapıdan sadece birkaç metre ötede. Kapıyı çalanın, ay ışığıyla aydınlanmış mutfak penceresinin önünde dikilen Pete'i görmek için yapması gereken tek şey sola doğru birkaç adım atmak.

Bu yüzden Pete hızla harekete geçiyor ve yemek odasına girerken portakal suyunu bırakıp palayı alıyor. Evin diğer tarafına açılan koridor biraz ötede. Eğer oraya geçebilirse en azından görüş alanından çıkacak...

Kapı zili bir kez daha çalıyor. Tahta zemin hareket eden bir ayağın altında gıcırdıyor. Pete duruyor. Ön kapıda baş hizasına yerleştirilmiş buzlu camdan bir pencerece var – cam arkasını net olarak göremeyeceğiniz türden ama Pete orada bekleyen gölgeyi seçecek kadar görebiliyor. Boyundan, gölgenin bir adama ait olduğunu tahmin ediyor... belki Rick'in bir arkadaşı... belki başka bir polis...

Pete adamın ne düşündüğünü biliyor çünkü birinin kapısının ardında beklerken aklınızdan geçen ancak iki şey olabilir. Adam ya birkaç saniye içinde gidecek ya da –belki de– kapının kilitli olup olmadığını anlamak için kulpu çevirecek.

Burgie: Üretimi 1978'de sonlandırılan bira markası. *–çn*

Pete adamın tam da bunu yapacağından emin olduğu anda gölge buzlu camın ardından kayboluyor. Adımları kaldırıma inen beton basamaklarda tıkırdıyor. Pete bir saniyede salondaki pencereye gidiyor, karanlık bir figürün yolun kenarına park etmiş parlak siyah Cadillac'ın sürücü tarafına geçtiğini görüyor.

Adam arabaya biniyor ve motoru çalıştırıyor. Araba hareket ediyor. Pete aceleyle koridoru aşıyor. Yiyeceği boş ver. Jerry Ricks'in yiyecek bir şeyleri olsa bile, Pete'in midesi şu an hiçbir şeyi kaldıracak durumda değil. Buraya almak için geldiği şeyi bulup bir an önce çıkmalı.

Pete'in girdiği ilk oda mutfak kadar kötü kokuyor. Burası Ricks'in yatak odası. Yatağın yanındaki kül tablasında sigara izmaritleri birikmiş. Zeminde kirli giysilerle birlikte bir mumyanın üstünden dökülmüş gibi görünen bandajlar duruyor – boksörlerin kullandığı el sargıları.

Örtü ya da yastık yok, sadece karmakarışık bir uyku tulumu ve şiltenin üstünde kılıfı olmayan bir yastık var. Duvarlardan birine bir şifonyer dayanmış, köşede ise bir komodin duruyor. Şifonyerde birtakım ıvır zıvır eşya var, komodinin üstündeki tek şey ise üst üste duran *Playboy* dergileri. Pete'in aradığı bu da değil, o yüzden dolabı deniyor. Bir tarafta birkaç tane polis üniforması kuru temizleme poşetlerinin içinde asılı duruyor. Diğer tarafta, üstü tozla kaplı kutusu henüz açılmamış, yepyeni bir elektrikli süpürge var.

Tanrım. Pete Ricks'in afet bölgesine dönmüş yatak odasına sırtını dönüyor. Koridorun ucunda başka bir oda var. Orası aradığı yer olmalı. Oraya doğru ilerlemeye başlıyor, bu sırada koridorun duvarlarında hiç resim olmadığını fark ediyor... yatak odasının duvarlarında da yoktu... salonun duvarlarında da.

Bu evdeki bütün duvarlar boş. Burada hiç resim yok.

Ama Pete'in bunu düşünecek zamanı yok. Bunun yerine koridorun ucundaki odayı düşünüyor. Kapı kapalı... kilitli. Pete şimdi gerçekten tedirgin. Siyah Cadillac'taki adamı düşünüyor, geri gelip gel-

meyeceğini. Belki de adam Ricks'le burada buluşacaktı, belki Ricks biraz gecikti, belki de kanun adamının kendisi her an geri gelebilir...

Pete geriye bir adım atıyor ve gücünü toplayıp kapıyı tam kulpun altından tekmeliyor. Tiriz paramparça oluyor ve kapı Pete'in bir buçuk kilometre ötedeki karakoldan duyulacağından şüphe etmediği bir gürültüyle arkadaki duvara çarpıyor.

Bu odada da resim yok. Sadece birinin sokağa attığı bir eşya gibi görünen bir masa... benzer görünümlü, kaplaması yırtılmış bir koltuk... ağzına kadar dolu başka bir kül tablası... ve orada, köşede, Pete'in uğruna buraya geldiği şey.

Kilitli bir dolap.

Evet. Dolap. Jerry Ricks'in evinde paraya mal olan tek mobilya gibi görünüyor. Sarıçam yüzeyi cilayla parlatılmış, kilitli duran kapaklarına birer boz ayı resmedilmiş. Ayılar arka ayaklarının üstüne kalkmış, dişleri görünüyor, pençeleri ormanın yeşilini yarıyor.

Boz ayılar bir anlığına Pete'i durduruyor. Neden durduğunu bilemiyor. Çünkü şimdi ihtiyacı olan şeyin dolapta kapalı tutulduğuna emin, tıpkı kendisinin de beş gün boyunca kahrolası odasında tutulduğu gibi.

İhtiyacı olan şeyin sesi çıkmıyor.

Bir şey söylemiyor.

Ama istese konuşabilir.

Canı olan hiçbir şeyin görmezden gelemeyeceği şekilde konuşabilir.

Pete dişlerini sıkıp işe girişiyor. Pala yükselip parıldıyor, cilalı ahşabın üstünde yaralar açıyor. Çam kıymıkları havada iğneler gibi uçuşuyor. Bir kapak çatırdıyor, Pete onu parçalayıp yerinden oynatıyor. Birkaç saniye sonra asma kilit takırdayarak yere düşüyor. Pete şimdi dolabın içinde.

Birkaç dakika sonra Pete geldiği yoldan mutfağa dönüyor, mutfaktan arka kapıya, arka kapıdan ölü çimenliğe...

Babasının palası şimdi Jerry Ricks'in boş duvarlarından birine saplı.

Pete McCormick çalıntı bir .45'lik yarı otomatik tabancayı elinde sımsıkı tutuyor.

Pete arkadaki çitin üzerinden atlıyor. Ara sokakta koşarken Chuck'larının altında çakıl taşları kütürdüyor. Silahın elinde tok bir hissi var ama ona güç veren şey .45'lik değil. Pete şimdi tüm işi tek başına üstleniyor. Ona göre bu gece temiz bir başlangıç için tek şansı ve bu şansa dört elle sarılacak.

İçindeki motor kaplan gibi çalışsın mı istiyorsun, işte bu his bunu yaptırır. Dostumuz Pete'in deposu dolu ve gitmeye hazır. Bu hissi hatırlıyorsun. Senin için çok uzun zaman önceydi ama unutamıyorsun, Cadılar Bayramı gecesinde Av'a katılmıştın sonuçta. Bu yüzden Pete'in Jerry Ricks'in mahallesinden çıkan bir ara sokakta ilerlerken kendine çizdiği yol hakkında oldukça iyi bir fikrin var. Pete hızla ilerliyor, ona şüphe yok ama bizim hızımıza yetişemez.

Şu anda gitmekte olduğumuz yere gelemez. Kasabanın dışına çıkıyoruz, süpürgesine binmiş uçan bir cadı gibi. Dostumuz Pete'i geride bırakıp tren rayları boyunca uçuyor ve kasabanın fakir bölgesini ortadan kesiyoruz, öyle alçaktan uçuyoruz ki asfaltın üstündeki şerit çizgileri birleşip tüm kasabanın korkaklığını gösteren sapsarı bir çizgiye dönüşüyor. Vincent Price'lı iki film birden gösteren sinemayı geçiyoruz. Kasaba meydanındaki tuğladan kilisenin yanından rüzgâr gibi geçiyoruz. Anacaddede avını arayan genç erkek gruplarının arasından gecenin vahşi bir ilmeği gibi yolumuzu örüyoruz, doğrudan bize bakıyor ama titreşen bir gölgeyle arkasında bıraktığı girdap benzeri dönen toz bulutu dışında bir şey görmüyorlar.

Güz yaprakları ve şeker paketleri ile yağlı kâğıda basılmış Bazooka Joe karikatürleri gecenin içinde çalkalanıyor. Şimdi kasaba arkamızda kaldı ve biz meyankökü çubuğu yolda hızla gidiyoruz.

Bazooka Joe: 1950'lerin başından 2012'ye kadar süren ve Bazooka sakızlarının paketlerine basılan karikatür dizisi. *–çn*

Anacaddedeki toz bulutu girdap gibi dönmeyi kestiğinde biz bir buçuk kilometre uzaktayız.

Yolun iki yanı boyunca uzanan mısır sapları toprağa ekilmiş kemikler gibi görünüyorlar. İleride yolun ortasında bir şey var, biz gecenin vitesini artırıp hızlanırken bile bizden uzaklaşan bir şey.

Bir çift köz kırmızısı stop lambası o şeyin paslı kıçında parıldıyor.

Önünde, soğuk ve beyaz ışıklı bir çift far, asfalt yolu Gorgon'un gözleri gibi kötücül bakışlarla süzüyor.

Evet. Mitch Crenshaw'un külüstürü tam karşıda, gecenin içinde bir delik açarak ilerliyor. Ama bu bize vız gelir. Gaz pedalı orada olmayan metale yapışıyor. Ay ışığının bir titreyişinde Chrysler'ın arka tamponunun hizasında bitiyoruz. Bir saniye sonra sürücü tarafındaki camdan içeri bakıyoruz.

Cam açık. İçeride Crenshaw'un sıkılı yumruklarını direksiyon doldurmuş ve aklında binlerce öfke dolu tilki dolaşıyor. Sigarasından son bir nefes çekip onu gecenin içine fiskeliyor...

Sigara camdan dışarı uçuyor ve karanlığın içinde katı bir şeye çarpmış gibi etrafa kıvılcımlar saçıyor ama Mitch Crenshaw bunu fark etmiyor. Camın ardında, geceden başka bir şey olmadığını biliyor, bir de sürüsüyle ölü mısır sapı ve Cadılar Bayramı pastası niyetine doğramaya hazır olduğu balkabağı kafalı canavar var.

Bu yüzden Mitch en iyi yaptığı şeyi yapıyor – gazı kökleyip dümdüz ileri sürüyor. Uzunları açıyor, ışıkları göğün doğrudan karnını deşiyor, Mitch kaderiyle kafa tokuşturmak üzereymiş gibi hissederek açtığı yarık boyunca hızla gidiyor.

Kaderiyle kafa tokuşturmak tam da yapmayı planladığı şey. Kendi durumunda Mitch, kaderin en ufak şansı olmadığını biliyor. Ona göre, tüm kasabada zekâsı ortalamanın üstünden olan tek adam kendisi. Bu yoldaki tek arabanın direksiyonunda olması bunu kanıtlıyor. Bu sene, Mitch olayı tamamen çözdü ve...

"Yavaşla, Mitch," diyor Bud Harris. "Önce bizi öldürürsen Ekim Çocuğu'nu öldürme şansın kalmayacak."

"Evet." Bunu söyleyen Charlie Gunther, arka koltuktan lanet olası bir çalar saat gibi çınlıyor. "Gevşe biraz, dostum. Gazı köklemeye devam edersen sadece Testere Surat'ı değil tüm tarlayı kaçıracağız."

"Bir şeyi kaçıracağımız yok," diyor Mitch sertçe, botunun içindeki ayağını gaz pedalından ayırmadan. Haklı olduğunu biliyor ve bunu söylemekten çekinecek değil. Bu gece değil. Yiyecek tek bir şeyi olmadan beş gün odasında kilitli kalmışken, açlık midesinde yanan bir delik açmışken ve beyni fazla mesai yaparken değil.

Hayır. Mitch'in planında tartışmaya yer yok. Bu gece Av ona ait. *Onun* oyunu. Bu, Ekim Çocuğu'nu yakalamayı ikinci kez deneyişi ve bu sefer bunu başaracak. Mitch zaten geçen seneyi saymıyor. Geçen Cadılar Bayramı'nda, on altıncı doğum gününü sadece iki gün geçmişti. Daha ehliyeti bile yoktu. Ama bu yıl işler değişti. Şimdi on yedi yaşında, Chrysler'ıyla sustalı bıçağı ve bagajında da karşısına çıkan herkese BELA olacak tehlikeli gereçleri var. Fakat işin en iyi yanı, bu sene olayı tamamen çözdü.

"Hey, şaka yapmıyorum," diyor Charlie arka koltuktan. "Tarlayı kaçırdık sanırım. Dönsek iyi olur, yoksa birileri Ekim Çocuğu'nu bizden önce bulacak—"

"İlk söylediğimde beni duymadın mı?" diye parlıyor Mitch. "*Kahrolası tarlayı kaçırmadık*. Kimse de bizden önce bir yere gidemeyecek. Bu gece bizim yaptığımız şeyi daha önce kimsenin yaptığını duydun mu? Daha önce kimsenin Çizgi'yi geçtiğini duydun mu?"

"Hayır, Mitch... ama—"

"*Aması maması* yok, aptal. Olayı çözdüm. Diğer tüm mallar Av'a sanki saklambaç oynuyormuş gibi katılıyor. Kasabada takılıp Ekim Çocuğu'nun *çanak çömlek patladıdan* sonra çıkıp gelmesini bekliyorlar. Şehrin sınırlarına bakmıyorlar. Biz bu gece böyle oynamayacağız. Biz Av'ı doğrudan dostumuz Testere Dişli Jack'in ayağına götüreceğiz ve ben Çizgi'nin ötesine adım bile atamadan onun kıçını yere sereceğim."

"Peki ya işe yaramazsa? Peki ya Çocuk bir yolunu bulup bizi geçerse?"

"Biliyor musun, Charlie, kıçını bu arabadan attıracak iki kelime var, biri *peki*, diğeri de *ya*."

Mitch dikiz aynasına bir bakış atıp arka koltuktaki budalayı süzüyor. Charlie orada elinde bir Mighty Thor çizgi romanıyla oturuyor, yüzünde az önce çekici kafasına yemiş gibi bir ifade var. Mitch'e kalırsa Charlie bu şekilde *görünmeli*. Ona göre bu gece *peki ya*'ların ve tüm şüphelerin cehenneme kadar yolu var. Mitch'in sofrasında bunların hiçbirine yer yok. Bir kap yemeğe girişmek üzere ve menüde sadece Av'ı kazanmak var. Sonrasında onun için her şey farklı olacak. Tabii, kasaba da istediğini alacak –o aynı eski topraktan üstün kaliteli mahsul elde edebilmek ve bu mahsulü paraya çevirmek için ihtiyacı olan şeyi– tüm bu anlaşmayı kimden dinlediğinize bağlı olarak cennetten ya da cehennemden kocaman bir tepsi dolusu lütufla gelen kazancı.

Mitch'e göre durum şu: Nereden gelirse gelsin lütufların canı cehenneme. Birinin bu ufacık hiçlikte yaşamaya nasıl razı olduğunu bir türlü anlayamıyor, bu geceden sonra da anlamak zorunda değil. O yaşayan fenerli balkabağının kafasını kaldırımda parçalayıp sarmaşıklarla örülü karnından şekerlemeleri söküp aldıktan sonra buna gerek olmayacak. Bunu yapabilirse, lanet olası kasabanın tamamı en sevdikleri korku hikâyesini en alt çekmeceye tıkıp bir yıl boyunca unutabilir, hep yaptıkları gibi. Takvimde bir demet yaprak çevrilip mahsul yeniden toplanıp koçanından soyulana kadar, o aynı ölü tarlada başka bir balkabağı büyümeye başlayana kadar, bir gece birisi oraya gidip tahtaları birbirine çakarak bir haç yapana, üstüne sarmaşıkların doldurabileceği boş kıyafet parçaları çivileyene kadar unutabilirler.

Ama bunlar olduğunda Mitch Crenshaw çoktan gitmiş olacak. İhtiyar Testere Surat'ın hakkından geldiğinde işler onun için farklı gelişecek. Kalp atışlarının yerine geçen şekerlemelerden biraz yedikten sonra önünde kimse duramayacak.

Evet. Testere Dişli Jack'i alt ederse kazanan o olacak. Ve bunun

getireceği çok fazla şey var... hem kendisi hem de ailesi için. Ailesine kasabada daha farklı davranacaklar. Yeni bir evleri, yeni bir arabaları olacak. Bir yıl boyunca tek bir fatura görmeyecekler – ne bakkal alışverişi ne de ipotek ödemeleri için tek kuruş harcayacaklar. Bu Mitch'in babasını epey mutlu edecek. Ama Mitch nemrut babasını, şirret annesini ya da küstah kız kardeşlerini düşünmüyor.

Hayır, Mitch sadece kendisini düşünüyor ve de Av'ın ona sağlayacaklarını. Bu işi başarırsa ceplerini mangırla dolduracak, tıpkı Jim Shepard'ın önceki yıl yaptığı gibi. Daha da iyisi, yine bu yolda, bir kurşun gibi kasabanın dışına sürüyor olacak, son defa. Charlie ve Bud gibi tipler bunu beceremez. Kazanmayı istemezler. Kasabalarını dikiz aynasında görmek istemezler. Böyle bir durumda ne yapacaklarını bilemezler. Biri kıçlarını Çizgi'nin ötesine tekmelese muhtemelen gözyaşlarına boğulur, zırlayarak anne babalarına koşarlar.

Bu tipler bu yüzden Av'ı kazanacak yapıda değil. Ama Mitch öyle. Av'ı kazanmak, bu sincap kafesinden farksız kasabadan kurtulmanın tek yolu ve Mitch bunu öylesine istiyor ki tadını alabiliyor. O parayı ve onunla gelen her şeyi cebine atmak istiyor. Kasabayı dikiz aynasında görmek istiyor. O siyah yolun ve ölü tarlaların ötesinde ne olduğunu, dışarıdaki dünyada onu nelerin beklediğini görmek istiyor.

Mitch'in planı bu. Nasıl bir his olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? İçinden geçip seni yakan o arzuyu. Mısır sapından parmaklıkları olan bir küçük kasaba kafesine tıkıldığını hissettiğini. Şansını denemezsen o küçük sakin kasabada sonsuza dek saplanıp kalacağını bilmeyi.

Yolu aşıp ötede neler olduğunu görmeyi istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun... bunu öylesine çok, uğrunda her şeyi yapabilecek kadar çok istemeyi. Tabii ki. Mitch Crenshaw'un planını hatırlıyorsun, tıpkı bu gece uygulanan tek planın onunki olmadığını hatırladığın gibi. O siyah yolun kenarına doğru şöyle bir göz atınca

bunun reddedilemez kanıtını göreceksin. Orada, her cuma gecesi televizyonda olduğu gibi senin için de hikâyeyi başlatacak kısa boylu bir adam olmayabilir ama o adamın neredeyse her lanet hafta söylediği gibi, *ileride bir tabela var*, dokunabileceğin bir metal levha değilse bile. Karanlığa asılı duruyor ve bu gece yolda prime-time'a yaraşır türden *Alacakaranlık Kuşağı* aksiyonu yaşayacağımız birkaç kilometre olduğunu söylüyor.

Gözünüzde canlandırın: Paslı bir Chrysler'daki bir grup genç sokak serserisinin oynadığı oyunun arka yüzü. Mısır tarlasında doğmuş bir şeyin solo söylediği B-yüzü, kara ve kanlı toprağın ayaklarını sürüyerek yürüyen dölü için bir ağıt. Çünkü Ekim Çocuğu'nun kendi oyunu var. Yabalarla, sustalı bıçaklarla ve korkuyla oynanıyor, ilk çatışması da kasabaya giden gece yarısı rotasındaki iki şeritli sakin bir yolda yaşanacak. Çünkü bu korkunç maske yüzlü yaratık hem şekerleme hem de *şaka. Hem cepleri şekerlemeyle dolu, hem de gölgelere delikler açan bir bıçak taşıyor ve koşusu onu yalnız bir taşra yolundan kasaba meydanının tam ortasında bekleyen eski bir tuğla kiliseye götürecek...* Alacakaranlık Kuşağı*'nda.*

Hı-hı. Bir tanıtım istiyorsanız bu iş görür. Otuz dakika daha buralarda kalın ve size karşılığını verelim. Şov tam da bu noktada vites yükseltebilir:

Ekim Çocuğu Chrysler'ın Gorgon gözü farlarını yaklaşık bir buçuk kilometre öteden görüyor ama donmuyor. Yolun kenarına geçiyor ve üstüne iskeletten bir yumruk gibi kapanan bir grup mısır sapının ortasına çöküyor. Kasap bıçağı boğumlu parmaklarında sarmalanmış olarak duruyor, ışıklar giderek büyürken bekliyor... düşünüyor... kuruyor... ve düşünceleri Chrysler'ın direksiyonunun ardındaki çocuktan pek farklı değil çünkü Ekim Çocuğu'nun da oynayacağı kendi oyunu var ve bu oyun ona karşı düzenlenmiş bir desteyle oynanıyor.

Evet. Ekim Çocuğu'nun bildiği tek bir şey varsa o da bu. Ama bu gece seçebileceği başka bir yol yok. Başlangıç çizgisini çoktan

geçti ve bitiş dışında gidebileceği bir yer bulunmuyor, oraya nasıl varacağını bilemese de. İmkânsız görünüyor. Bu noktadan kasabaya gidebilmesi, onu iki ayaklı bir ot gibi doğramak için can atan delikanlıları aşması, kasabanın merkezindeki bitiş çizgisini temsil eden kiliseye çan gece yarısını çalmadan varabilmesi... eh, uzak ihtimallerin en uzağıymış gibi görünüyor.

Asla böyle olmaz.

Kasabadaki herkes böyle bitemeyeceğini söylüyor.

Ama Ekim Çocuğu böyle bitmesini sağlamalı.

Eğer kazanmak istiyorsa.

Çocuk nasıl oynayacağını düşünüyor. Uzun soluklu değil, adım adım. Chrysler'ın motorunu duyuyor şimdi, Chrysler yarım kilometre ötede ölü mısırların arasından hızlandıkça arabanın peşinden esen serin ekim esintisini de duyuyor.

Ok başı biçimli burnundan bir nefes çekip kendini sabitliyor. Araba hızla geliyor. Kilometreleri boş verin... şimdi metrelerden bahsediyoruz... Ekim Çocuğu çoktan harekete geçti. Önce mısır saplarından oluşan yumruğun içinden çıkıyor, bıçağı elinde... hendekten çıkıp yokuş yukarı koşuyor... yola fırlayıp beyaz çizgiyi geçerken ayrılmış köklerden ayakları asfaltı tırmıklıyor.

Chrysler ona yaklaşırken Ekim Çocuğu'nun kafası dönüyor. Ön camdan sürücünün yüzünü seçebilmek için kendini zorluyor ama cam gece kadar siyah. Çocuk kimseyi göremiyor.

Oyulmuş gözlerinin alevi karanlığın içinde titreşiyor.

Ölü beyazı farlar hiç titreşmiyor.

Mitch direksiyonu tam sola kırıyor, yoldaki battal boy kuklayı kıl payı ıskalıyor. Daha Chrysler patinaja girerken içgüdüsel tepki kabiliyetine lanet okuyor çünkü kuklanın büyük turuncu bir kafası olduğunu ve ona çarpmanın bu gecenin barındırdığı tüm zorlukları

Sonny Liston'ın sağ kroşesi gibi yere sereceğini bir saniye geç fark etti.

Ne yapması gerektiğiyle ilgili tek fikri yok. İçinde çalkalanan o dipsiz açlık tepkime süresini iyice altüst etti. Bu yüzden freni köklüyor çünkü kararsızlıktan nefret ediyor. Tekerlekler kilitleniyor ve arabaya dönmeyi sürdürüyor ama uzağa gitmiyor. Durduğunda arka tekerlekler yolun kenarında, hendeğin hemen ucunda. Farlar hâlâ asfalta nişan almış ama şimdi kasabanın bulunduğu yöne dönükler.

Mitch'in görebildiği kadarıyla Chrysler'ın ön tamponuyla anacadde arasında hiçbir şey yok.

Farlar yol dışında hiçbir şeyi aydınlatmıyor.

Görünürde ayaklı bir kâbus yok.

"Nereye gitti?" diye soruyor Charlie.

"Şu mısır tarlalarından birinde olmalı," diyor Bud.

"Belki de ona çarptık," diyor Charlie. "Hepsi bitmiş olabilir. Tek yapmamız gereken nereye düştüğünü bulup onu bir çuvalın içine küreklemek olabilir.

"Hayır," diyor Mitch. "Hiçbir boka çarpmadım. Hiçbir şey bitmedi."

Mitch sözcükler ağzından çıkmadan arabadan çıkıyor. Sürücü kapısını çarpıyor. Bir saniye içinde bagajın kilidini açıp kapağını kaldırıyor. Bud ve Charlie şimdi yanında duruyor ama onlara doğru bir bakış bile atmıyor. Ne yapmaları gerektiğini biliyorlar.

Mitch, Charlie'ye büyük bir fener uzatıyor.

Bud paslı bir yaba alıyor.

Mitch de bir yaba kapıyor.

İkiz farlar gecenin içinde cam ipliği gibi uzuyor ama araba hareket etmiyor. Şimdi değil. Ekim Çocuğu ölü mısırların arasındaki saklan-

Sonny Liston: 1953-1970 yılları arasında dövüşmüş ABD'li boksör. *–çn*

ma yerinden üç tipin ona doğru geldiğini görüyor. Bir tanesi yolun ortasından bir yaba taşıyarak yürüyor; farın aydınlığında camı yeni üflenmiş bir şişe gibi görünüyor. Arkasında, soluk bir ışık yolun kenarında, karanlığın içinde aşağı yukarı sallanıyor. O yalnız ışının izinden iki siluet geliyor, birbirlerine o kadar yakınlar ki gölgeli bir Siyam ikizine dönüşüyorlar – sol elinde bir yaba, sağ elinde bir fener.

Ekim Çocuğu bıçağını kavrıyor, bekliyor, dinliyor.

"Chrysler'ın lastik izleri burada başlıyor," diyor yolda dikilen tip. "Şu hendekte hiç ayak izi olup olmadığına bakın."

Botlar birbirine geçmiş otları tekmeliyor. Siyam ikizleri sekiye doğru kendilerine yol açıyor, Ekim Çocuğu'na doğru ilerliyorlar. "Lanet olsun, burası çok kaygan." Bir su birikintisinden gelen bir sıçrama sesi, ardından daha çok küfür. Sonunda, eski bir bira kutusu bir ayağın altında ezilirken, fener ışığı zeminde kayarak yolun kenarından mısır saplarının arasındaki bir boşluğa giden izleri ortaya çıkarıyor.

"Bunlar daha önce gördüğüm ayak izlerine benzemiyor," diyor ikizlerden biri, "ama *bir şey* mutlaka buradan koşarak geçmiş olmalı."

Yolu arşınlayan tip bir şey demiyor. Şimdi karanlıkta duruyor. Chrysler ondan epeyce uzakta, farlar da öyle. Bu Ekim Çocuğu'nun hoşuna gidiyor çünkü bu eğer arabaya koşmaya çalışırlarsa işlerin sarpa saracağını gösteriyor... özellikle de peşlerinde niyeti ciddi olan bir şey varsa.

Yoldaki çocuk yere eğiliyor.

"Hey," diyor, "feneri bu tarafa tut."

Fenerin ışığı asfaltın üstünde aceleyle geziniyor ve orada bekleyen bir şeyi buluyor.

Onları izleyen Ekim Çocuğu'nun sivriltilmiş dişleri bir sırıtışla görünüyor.

Çocuklar yemi buldular.

Mitch yabasını bırakıyor, bir Oh Henry! çikolatası kapıp paketini parçalıyor. Birkaç hızlı ısırıkla lanet olası çikolatanın tamamını ağzına tıkıyor. Doyumsuzca çiğniyor, deli gibi salya akıtıyor, çenesi ağzındaki çikolata parçasını canlanıp sürünmeye başlamadan önce öldürmek istercesine birbirine çarpıyor.

Güçlü bir yutkunmayla yapışkan şeker yumrusu doğruca karnına gidiyor. O şeker midesine bizzat Mighty Thor'un çekicinden fırlatılmış bir yıldırım gibi düşüyor. Vay canına. Hiçbir şey yemediği beş gün. Mitch bundan nasıl sağ çıktığını bilmiyor ama şimdi kaybettiği zamanı telafi etmeye niyetli.

Bu durumda olan sadece kendisi değil. Bud'ın yabası hendeğin yumuşak toprağına saplı. Çamurun içinde dizlerinin üstüne çökmüş, orada bulduğu bir çift Clark çikolatasını silip süpürüyor. Charlie ise arkadaşlarından çok önde. Ceplerini doldururken bir yandan da bir Abba-Zaba'yı mideye gömüyor. Tek eliyle feneri tutuyor, ışığın peşinden mısır saplarının arasında gördüğü boşluğa doğru giderken yerdeki şekerlemeleri topluyor.

Mitch saftiriği uyarmak istiyor ama ağzında yeni bir Oh Henry! var ve bu yüzden konuşamıyor. Yine de bir şey söylemesi gerek. Sonuçta Mitch'in bir planı var ve Charlie de ona lazım. Charlie'nin işi feneri tutmak. Mitch ve Bud Ekim Çocuğu'nu yabalarıyla yere yapıştırırken onun görevi Ekim Çocuğu'nu fenerle aydınlatmak. Şekeri o zaman almaları gerekiyordu – Çocuk çaresiz kaldığında, Mitch'in sustalı bıçağıyla Ekim Çocuğu'nun üzerinde doğru düzgün işini görecek zamanı olduğunda. Turuncu kafatasını içindeki ışık dışarı fışkırana kadar oyacaktı. Yeşil iplerden bağırsaklarını içerideki tüm o şekerlemeler yere dökülene kadar deşecekti. Sonra da arkalarını kollamalarına gerek kalmadan oturup yiyebileceklerdi.

Evet. Bu sırayla olması gerekiyordu: önce öldür, sonra ye. Ama Mitch'in de diğerleri kadar kendini tutamaması şaşırtıcı değil. Öylesine aç ki ve şekerin tadı da öylesine güzel ki. Yine de dizginleri ele alması gerektiğinin farkında. Sertçe yutkunuyor, "Hey, bu kadarı yeter, beyler. Dikkatli olmalıyız..."

"Evet," diyor Bud. "Haklısın, Mitch."

Charlie bir şey söylemiyor.

Charlie çoktan mısırların arasında kayboldu.

Charlie Mitch'in bağırdığını duyuyor ama bu onu yavaşlatmıyor. Ölü sapların arasından giden izler var, ileride yere serpilmiş epeyce Atomic Fireball ve Candy Corn görüyor. Bunlar pek de kan izleri sayılmaz ama Charlie aynı yere çıkacağından oldukça emin.

Fenerin ışığı dar patikada oynaşıyor. Charlie yerdeki Atomic Fireball'ları toplayarak ışığı takip ediyor. Yanında bir çuval getirmiş olmayı diliyor. Mitch'in Chrysler'ıyla Ekim Çocuğu'nu ıskaladığı konusunda yanıldığını düşünmeye başlıyor. Öyle olmalı. Çünkü Testere Surat patlamış bir pinata gibi şeker kaybediyor, ki ayaklı bir sarmaşık yığını saatte yüz otuz kilometreyle giden bir Detroit çeliği yığınıyla kafa kafaya girerse tam da bunun olmasını beklersiniz.

Charlie yerde şekerleme buldukça bundan daha da emin oluyor. Fener ışığının her an Ekim Çocuğu'ndan kalanları aydınlatmasını, soluk ışığın parçalanmış kellesinde parıldamasını ve gömleğinde ezilmiş Bit-O-Honey ve Red Vine lekeleri görmeyi bekliyor.

Ama Charlie'nin ileride gördüğü şey bu değil. Hiç de değil. Aslında, önemli olan ne gördüğü değil, havada asılı olan koku. Çikolata değil, karamel ya da marşmelov dolgusu değil. Kavrulmuş tarçın, barut ve erimiş mum karışımı bir koku var.

Charlie'nin arkasında hafif bir hışırtı oluyor. Arkasına dönerken ona yetişen Mitch ya da Bud'ı göreceğinden emin ama mısır tarlasında ona sinsice yaklaşan şeyin onlardan biri olmadığını sen çoktan çözdün.

Eh, bu da şaşırtıcı değil çünkü sen dostumuz Charlie'den çok daha zekisin, değil mi?

Aslına bakarsak – kim değil ki?

Feneri tutan çocuk deri bir ceket ve motosiklet çizmeleri giymiş ama

Ekim Çocuğu onun hiç de sert olmadığını hemen anlıyor. Güzelce bilenmiş bıçağını şahdamarına dayarken küçük serseri neredeyse avazı çıktığı kadar çığlık atacak.

Ama çocuk çığlık atmıyor. Bunu yapmaması gerektiğini biliyor. Hafifçe inildiyor. Ekim Çocuğu'nun keskin sırıtışı vahşice genişliyor, kötücül ağzından çizgiler hâlinde sarı ışık fışkırıyor. Bıçaklı adam onun ağzını tıkamaya çalışmıştı ama artık ağzı tıkalı değil. Tarladaki adamın, boş kafasının içine tıkıştırdığı Atomic Fireball'lar artık orada değil. Çocuk onların her birini patikaya tükürdü. Şimdi yeniden konuşabiliyor, sivriltilmiş dişlerinin arasından söylediği kelimeler öyle basit ve doğrudan ki Charlie Gunther gibi bir budala bile ne dediğini anlayabilir.

"Feneri bana ver," diyor Ekim Çocuğu.

Sesi zımpara kâğıdı ve pil asidi gibi. Charlie hiç geciktirmeden ona söyleneni yapıyor. Arkada kalan yoldan Mitch ona sesleniyor ama Charlie cevap vermeye cüret edemiyor. Gene de Ekim Çocuğu'nun bıçağı boğazına dayalı hâlde duruyor. Charlie kanının bıçağa vuruşunu hissedebiliyor ama Mitch giderek daha da yüksek sesle bağırırken önündeki şey sırıtmayı sürdürüyor.

"Onu dinleme," diyor Ekim Çocuğu. "Beni dinle."

Charlie başını sallayacak oluyor ama bunu yaparsa kendi kafasını keseceğinden korkuyor. Korkuları da yersiz değil – bıçak giderek daha çok bastırıyor, Charlie'nin etindeki izi derinleşiyor. En kötüsü bıçak da değil. Charlie'ye göre en kötüsü olma şerefine layık şey, canavarın bir bilimkurgu filmindeki radyoaktif bir fırtınayı andıran sesi.

"Tam olarak sana söylediğimi yapacaksın."

"Hı-hı," diyor Charlie. "Ne istersen yaparım."

Ekim Çocuğu geri çekiliyor, bıçağı da onunla geliyor.

Charlie'nin fenerini yola tutuyor.

Verdiği talimat pek de kafa karıştırıcı değil.

"Kaç," diyor.

"Belki de arabayı getirmeliyiz," diyor Bud. "Buraya çekeriz, farları da istediğimiz yere çevirirız. Böylece Charlie kıçını o tarladan çıkarana kadar burada ne halt ettiğimizi görmüş oluruz."

Mitch başını iki yana sallıyor. Hayatta olmaz. Charlie lanet olası Görünmez Adam gibi ortadan kaybolmuşken ta arabaya dek yürümeyecek. Bunu yaparsa olduğu yerden birkaç yüz metre geri gitmiş olacak, Bud burada kalacak ve Charlie de Tanrı bilir neredeyse orada olacak. Bu şekilde bölünmeleri akıllıca değil.

Bu yüzden yeniden Charlie'ye sesleniyor. Tüm gücüyle. Kahrolası beşinci kez.

"Salak herif." Mitch iç çekiyor. "Onu kasabada bırakmalıydım..."

Bir anda ileriden *çat küt pat* diye sesler yükseliyor. Mısır tarlasına kemiklerden bir çığ düşmüş gibi bir ses geliyor. Sulama hendeğinin karşı tarafındaki mısır saplarının arasından bir şey fırlıyor. Mitch daha söylenmesini bitiremeden karanlık olukları aşarak yola çıkıp koşmaya başlıyor. Bu sırada mısır sapları yeniden hışırdıyor ve yolunu kaybetmiş ikinci bir figür elinde fenerle ortaya çıkıyor.

Koşan şey Mitch'e yaklaşıyor. Hendekten ilk çıkan şey. Elinde fener olmayan şey. Mitch yabasını kapıyor. Yolun kenarında fenerle koşanın ışığı karanlığın içinde oradan oraya sekerek Mitch'in gözünü alıyor ama sonra ona doğru gece yarısı karanlığı gibi koşarak gelenin arkasında kalıp siliniyor. Mitch yabayı bir mızrak gibi omzunun üstüne kaldırıyor, sonra da fırlatıyor–

"Mitch, yapma!"

–ve koşan şey dört dişin hepsini göğsüyle yakalıyor–

"Mitch! Aman Tanrım!"

–bu Bud'ın sesi, arkasından geliyor. Ama Bud bulunduğu yerden neler olup bittiğini göremiyor. Mitch bundan emin, nişan aldığı şeyi vurduğundan emin olduğu gibi, çünkü o şey şimdi mecali kalmamışçasına sendeleyerek yürüyor. Bu yüzden Bud'ın neden yanına koşarak geldiğini ve yabasını kaldırıp kısa, keskin bir gayret homurtusuyla gecenin içine fırlattığını anlayamıyor.

Yaba, Mitch'in mızrakladığı şeyin başının üstünden geçip doğrudan feneri taşıyan figüre doğru uçuyor.

Mitch uyarmak için sesleniyor: "Charlie! Yoldan çekil!"

Feneri tutan şey kenara çekilerek üstüne gelen çataldan kaçıyor, Bud'ın silahı takırtılarla asfalta düşüyor.

Figür o anda feneri kapatıyor.

Üçgen gözleri, testere dişli sırıtışı karanlığın içinde parlıyor.

Sıçtık, diye düşünüyor Mitch. *Sıçtık.*

Yere bakıyor, kendisiyle Ekim Çocuğu'nun arasında yatan şeye.

Göğsüne gömülü dört çelik çubukla yıkılmış Charlie'yi görüyor.

Bir anlığına, ortalığı sessizlik kaplıyor.

Yıldızlar yukarıda parıldıyor. Rüzgâr fısıldamıyor bile.

Sonra Ekim Çocuğu yere eğilip Bud'ın yabasını alıyor.

Mitch hızla sustalısını çekip başparmağıyla açıyor ve bıçak geceye *çentik atarken* geri geri yürümeye başlıyor. Paniklememesi gerektiğini biliyor. Belki paniklemesine gerek de yoktur. Bıçağı hâlâ yanında, Bud'ınki de öyle olmalı. Bu bahislerin hâlâ ikiye bir olduğu anlamına gelir...

Arkasında yeni bir *çat küt pat* korosu başlıyor. Mitch hızla dönüyor. Bud görünürde yok ama mısır tarlasının içinde kendine bir yol açarak kaçtığı hâlâ duyulabiliyor...

Orospu çocuğu! Beni sattı!

Ama Mitch'in Bud'ın arkasından canını sıkacak zamanı yok. Ekim Çocuğu ilerliyor. Mitch geri çekiliyor. Onu suçlayamazsınız. Parasını bir canavarla teke tek sustalı bıçak/yaba kapışmasına yatırmak istemiyor, hele ki cebinde arabanın anahtarı hâlâ duruyorken. Ekim Çocuğu'yla arasında beş metre varken.

Evet. Testere Dişli Jack onu yakalamadan Chrysler'a ulaşabilir. Elbette yapabilir. Hızlı hareket ediyor, yaba hâlâ Ekim Çocuğu'nun elinde olduğu için aralarındaki beş metreyi kısaltmamaya çalışıyor. Mitch, Çocuk yabayı fırlatırsa kaçmak için yeterince zamanı olma-

sını istiyor. Ama şimdi Mitch Chrysler'ın farlarının ışığında görünebileceği kadar geri çekildi... bu da apaçık bir hedef olduğu anlamına geliyor. Geri geri yürümeyi de sürdüremez çünkü Ekim Çocuğu bir anda arayı kapamaya başladı.

Sokayım böyle işe, diye düşünüyor Mitch. *Şansımı deneyeceğim. Kendimi doğru yöne döndürüp bir Mercury roketi* gibi fırlayacağım.*

Ve tam da bunu yapıyor. Dönüyor ve bacaklarına yüklenerek ışığa doğru koşmaya başlıyor. Akıllıca. Dönüp arkasına bakmıyor. Bunu denemeyecek çünkü Wilt Chamberlain'in** adımlarını ikiye katlayan bir gece yarısı yürüyüşüyle ona yaklaşan kahrolası canavarı görmek istemiyor... yük treni gibi peşinden gelen Ekim Çocuğu'nun kesiklerle dolu kafasından karışık desenli bir far gibi fışkıran haşin ışığı görmek istemiyor... tabanları yağlayıp sağ salim Chrysler'ın direksiyonuna geçmek, kalın bir boynu andıran direksiyon kolonundaki yuvaya anahtarı saplamak, ayağı gazı köklerken anahtarı sertçe çevirip yolda beş paralık kauçuk bırakarak basıp gitmek istiyor... o koşan kâbusa bodoslama çarpmak.. korkuluk bedenini büyük bir biçerdöver gibi harmanlamak... onu çift şeritli asfaltın üstünde bir balkabağı ve çikolata bulamacından başka bir şey kalmayana dek Firestone lastiklerinin altında öğütmek istiyor.

Ya işte. Mitch Crenshaw bunu istiyor. Arabaya olan yolu yarıladı, kararlılığına sopasını kavramış bir bayrak koşucusu gibi sımsıkı tutunuyor. Ne olursa olsun omzunun üstünden geriye bakmayacak. Çünkü görünen o ki gözbebeklerine bağlı olan dışında bir avuç duyusu daha var ve bunlar şimdi arkasında olup biteni ona anlatıyorlar.

İşi önce Mitch'in kulakları yapıyor: Ekim Çocuğu'nun yola sürtünen ayaklarının çıkardığı fırça sesini duyuyor... sonra bu düz ritim temposunu değiştiriyor.

* Mercury Programı: NASA'nın uzaya insan gönderme amacıyla başlattığı ve 1958-1963 yılları arasında sürdürdüğü program. *–çn*
** Wilt Chamberlain: 1958-1973 yılları arasında oynamış ABD'li basketbolcu. *–çn*

Birbirinden uzak birkaç adım...

Fiziksel bir çabayı işaret eden kısa birkaç nefes...

Sonra duyusal işi Mitch'in bedeni devralıyor. Sağ ayak bileğinin arkasına yakıcı bir acı dikeni saplanıyor, derisini yarıp kemiğine sürtünerek kendine bir yol yapıyor ve ayağının içlerine kadar giriyor. Hasarı veren, yabanın paslı dört çelik dişinden bir tanesi ve bu diş Mitch'in botunun tabanını delip asfalta öyle bir çarpıyor ki metal çubuk derisinin içinde titreşiyor. Mitch çığlık çığlığa bağırıyor.

Sustalı bıçak elinden fırlayıp gidiyor. Yol yükselip kara bir tsunami gibi ona çarpıyor. Nefessiz kalırken çığlığı havaya karışıyor, yeniden derin bir nefes alıyor ve içinde yeni bir çığlık birikiyor çünkü yabanın ağır sapı yerçekimiyle aşağı eğiliyor ve Mitch'in ayağıyla bileğine saplı metal çubuk da onunla beraber bükülüyor.

Tahta sap yola çarpıp yabanın ucu boyunca yeni bir titreşim dalgası yaratıyor. Mitch neredeyse baygınlık geçiriyor. Dudağını ısırıp yana yuvarlanıyor. Berbat bir hâlde. Paslı bir çubuk vücuduna biriki delik açtı, çubuğun komşularından biri de sos niyetine bileğinin iç tarafıyla ayağının etrafında sıkışmış durumda. Çatalı çıkarıp ayağa kalkmayı denemesi gerektiğini biliyor ama ters dönmüş bir kaplumbağadan daha iyi hareket edecek hâlde değil.

Bu en kötüsü değil. Ekim Çocuğu dört ya da beş metre ötede, yolun ortasında durmuş dimdik ona bakıyor. Chrysler'ın Gorgon gözünden farları onu net bir şekilde gösteriyor, birbirine geçmiş asmalardan oluşan eline yerleşen hançerimsi kasap bıçağını, uzun parmakların kabzanın etrafını sarışını.

Bunu gören Mitch'in nasıl hissettiğini tam olarak biliyorsun. Karınüstü, bir efsaneye bakıyor. Bu sanki Noel Baba'ya ya da lanet olası Paskalya Tavşanı'na bakmak gibi... eğer Noel Baba seni kendi çorabınla boğan türden bir adam olsaydı ya da Paskalya Tavşanı seni gebertip çatlamış kafatasını iyi pişmiş yumurta gibi soyan türden bir tavşan olsaydı.

Evet. Bir efsaneyle burun buruna gelmenin nasıl bir hissi oldu-

ğunu hatırlıyorsun. Bu yüzden Ekim Çocuğu'yla ilgili döndürdükleri tüm hikâyeler korku dolu. Onları henüz çocukken ormanda kamp ateşinin etrafında dinledin, en iyi arkadaşın sizin evde kalırken gece geç saatte karanlık yatak odanızda size fısıldandı. Bir yaz gecesi arka bahçeye kurduğunuz çadırda onu dinlediğinde o kadar korktun ki bir hafta boyunca uyuyamayacağını düşündün. İşin aslıyla yüz yüze gelince rivayetle hakikati birbirinden ayırmak pek mümkün olmuyor. O Ekim Çocuğu... tarlada yetişen katil, şekerleme kalpli acımasız şaka, testere suratlı kâbus... ve *seni kapacak*! Sana hep bunu söylediler... *seni kapacak* ve *ham yapacak*!!!!!

Bununla ilgili herhangi bir şüphen varsa Mitch Crenshaw'a sor. Çünkü Ekim Çocuğu şimdi ona doğru yaklaşıyor ve gözlerinin ardında bir bomba sığınağının kurşun kaplamasını eritecek gibi görünen garip bir ateş var. O ateş... şişelenmiş Hiroşima gibi... yüzde 75 alkollü Nagasaki... Aslında göründüğünden ya da Mitch'in olduğunu düşündüğü şeyden çok daha fazlası, öyle ki ona bakmakta çok zorlanıyor.

Mitch bir saniyeliğine gözlerini kapıyor. Hareket etmeye çalışıyor ama yapamıyor. Ekim Çocuğu'nun yeri süpüren ayak sesini duyuyor, şimdi onun için dünyadaki tek ses bu. Gecenin içinde başka hiçbir şey yok. Bud gitti. Charlie yolun kenarında ölü yatıyor, bir daha hiç ses çıkaramayacak.

Farkına vardığı son iki şey Mitch'i harekete geçiriyor. Yabanın sapını kavrıyor ve hızlıca çekiyor. Çubuk ayağından elektrik çarpması gibi bir acıyla çıkıyor. Çatalı ayağa kalkmak için kullanabilirse bu bir başlangıç sayılır. Chrysler hemen arkasında. Ayağa kalkabilirse belki kaputa yaslanıp kendini dengeleyebilir, belki bu şekilde kendini savunabilir ve...

Ekim Çocuğu yabayı Mitch'in elinden söküp alıyor. Kasap bıçağının kabzasını Mitch'in çenesine indiriyor. Crenshaw, omurgasını Chrysler'ın ön tamponuna çarparak kıçını yeniden asfaltta buluyor. Çocuk önünde yere eğiliyor, gözleri hâlâ Mitch'in anlamlandırama-

dığı garip ateşle parlıyor. Kasap bıçağı havaya kalkıp yüzlerinin arasındaki boşluğu doldururken Ekim Çocuğu'nun oyulmuş ağzından tek bir sözcük fışkırıyor.

"Anahtarlar."

Mitch'in sözcüğü idrak etmesi biraz zaman alıyor. Sonra araba anahtarını cebinden çıkarıp veriyor. Ekim Çocuğu'nun parmakları parıldayan anahtarı sarmalıyor. Dikleşip Chrysler'ın yanına geçiyor ve sürücü kapısı gıcırdayarak açılıyor.

"Çekilsen iyi olur," diyor Ekim Çocuğu. "Önümde duruyorsun."

Arabanın kapısı çarpıyor. Motor çalışıyor. Ön tampon Mitch'in omurgasını titretiyor. Mitch olanlara inanamasa da o biçerdöver kılıklı tamponun ve vahşi Firestone lastiklerinin önünden çekiliyor.

Ekim Çocuğu gaza basarken asfaltta sürünerek ilerliyor. Yanan kauçuk kokusu havayı dolduruyor. Mitch yolun kenarındaki çamurlu hendeğe yuvarlanıyor. Yere yakın süzülen bir egzoz dumanı onu takip ederek ilerliyor. Mitch karanlığın içinde yatıyor. Yukarı bakmıyor. Chrysler gecenin içinde kükrüyor. Siyah makinenin peşinden gidercesine yükselen bir rüzgâr, mısırların içinden geçerek drenaj hendeği boyunca ilerliyor. Nefesinde hamburger kâğıtları da taşıyor ama fazla sürmeden diniyor.

Sonra sessizlik çöküyor.

Yıldızlar yukarıda parıldıyor. Rüzgâr fısıldamıyor bile.

Bir süreliğine. Kısa süreliğine.

Sonra hendeğin derinliklerinde bir kurbağa bağırmaya başlıyor. Bu Mitch'in gece boyunca duyduğu ilk kurbağa. Sonra ona bir başkası katılıyor... derken bir başkası... sonra bir tane daha... böylece Mitch'in karanlıkta tek başına olmadığı anlaşılıyor. O çamurlu eski hendeğin her yanında kurbağalar var. Tüm olanlar boyunca oradaydılar, sessiz bir izleyici grubu gibi gölgelere saklanmışlardı – düzinelercesi, belki de yüzlercesi. Mitch orada olduklarının farkında değildi çünkü sessiz kalmayı bilecek kadar zekiydiler... ayaklı bir efsane çıkageldiğinde küçük ağızlarını kapalı tutmayı düşünecek kadar akıllıydılar...

Mitch yüzünü ellerine gömerek kurbağaların sessizliği yenişini dinliyor. *Evet... şimdi epeyce konuşuyorlar*, diye düşünüyor. Sonra da gülüyor çünkü aslında durum biraz komik.

Küçük yeşil kıçları güvende olduğu anda vakit kaybetmeden çenelerini çalıştırıyorlar.

Konuşacak bir şeyleri varken vakit kaybetmiyorlar.

Olanları anlatacakken vakit kaybetmiyorlar.

II
Yalanlar

Tabii ki, Mitch Crenshaw'un amfibi arkadaşlarının anlattıkları hikâyeyi Ekim Çocuğu duymayacak. Siyah yolda birkaç kilometreyi çoktan geride bıraktı. İyice dikkatini toplamış durumda çünkü arabayı sürmek onun için kolay değil. Asmadan parmakları direksiyonu fazla sıkı tutuyor, ayrılmış köklerden ayakları da gaz ve fren pedallarına basmak için fazla yumuşak. Yine de işi kotarıyor ve birkaç dakika içinde Çizgi'yi aşıp kasabaya giriyor.

Her yerde genç erkekler var, çeteler hâlinde koşuşuyorlar, ellerinde oklar ve yaylar, baltalar ve tek bir gecelik iş için bilenmiş tırpanlar var. Girmesi en olası yerleri tutmuş, onun teşrif etmesini bekliyorlar, kasabanın sınırlarını insana benzemeyen bir şeyi yakalamak için kolaçan ediyorlar. Ekim Çocuğu Chrysler'ın kornasına abanıp anacaddeye çıkarken gördüğü ilk genç grubunun içine dalıyor. Çocuklar hızla önünden kaçışıyorlar çünkü iki ton ağırlığında, fazla büyümüş bir kaplan gibi kükreyerek onlara doğru gelen çelik yığının karşısında yapabilecekleri başka bir şey yok.

Kaçıyorlar, evet ama kolayca ürkmüyorlar. Ekim Çocuğu anacaddede henüz on beş metre ilerlemişken bagaja bir taş çarpıyor. "Tanrı cezanı versin, Crenshaw!" diye bağırıyor birisi. "Ödlek kıçını arabadan çıkarıp sokağa gel!" Bu sözleri duyunca Ekim Çocuğu'nun oyuk sırıtışı büyüyor çünkü bu, işlerin hayal edebileceğinin ötesinde iyi gideceğini gösteriyor. Eğer arabada değil de

ayaklarının üstünde gelseydi kasabaya bu kadar kolayca girmesi mümkün olmazdı. Ama kimse onu Crenshaw'un arabasının içindeyken tanıyamıyor, bu da oyununu bitiş çizgisine kadar sürdürebileceği anlamına geliyor.

Bunu yapmak için ne kadar şansı olduğundan emin değil. Bu oyunu kazanmak için Çizgi'yi geçmekten çok daha fazlasını yapması gerek. Hedefini görüyor – eski tuğla kilise, tam karşısında. Ekim Çocuğu için kilisenin üstünde âdeta *çanak çömlek patladı* yazıyor, gece yarısından önce oraya ulaşabilirse oyun şimdiye kadar olduğundan farklı bir sonla bitecek. Ama oraya ulaşmak kolay olmayacak çünkü bu iki nokta arasındaki en kısa mesafenin düz bir çizgi olmadığı durumlardan biri.

Tuğla kilisenin rengi, parlayan güz öğleden sonrası güneşi altında rengi solmuş gülleri andırsa da o tuğlalar ay ışığında eski yaralar gibi çirkin görünüyorlar. Birkaç genç erkek çoktan kilisenin alçak kemerli pencerelerinin altındaki çimenlikte toplanmış, en az beş kişi de kilisenin kapısına tırmanan basamaklara oturmuşlar. Onlar paralarını sokaklarda koşturan çocuklardan farklı bir olasılığa yatırıyorlar. Ekim Çocuğu'nun kiliseye tek parça hâlinde ulaşacağına oynuyorlar. Sonuçta Ekim Çocuğu'nun geleceğini tahmin edebilecekleri tek yer kilise.

Ve bu iddia tek bir şeyin kesin olduğunu gösteriyor – Ekim Çocuğu kiliseye ulaşmayı henüz denemeyecek. Şu anda bunu denemek intihar olur, Çocuk da bunu biliyor... tıpkı güvenli bir yer bulup ne yapacağını düşünmesi ve bir plan yapması gerektiğini bildiği gibi. Böylece sola dönüp bir ara sokağa giriyor. Chrysler'ı tam karşıdan görecek birinin, içeride balkabağı kafalı bir sürücünün oturduğunu fark etmesini zorlaştırmak için uzunları yakıyor—

"*Lanet olsun! Bu Mitch Crenshaw'un külüstürü! Yoldan çekilin!*"

Chrysler yaklaşırken bir düzine çocuk yoldan kaçışıyor. İlk gruptakiler ucuz canavar maskeleri takmış. İkincidekilerin maskeye hiç ihtiyacı yok – soluk, kanı çekilmiş yüzleri yeterince korkutucu. Beş

günlük açlığın kazıdığı izler ve kararında bir deliliğin açtığı çentikler Ekim Çocuğu nun yeşil tüylerini diken diken etmeye yetiyor.

Chrysler egzozunu patlatarak geçerken iki çete de gölgelerin içinde kayboluyor. Bu Crenshaw denen çocuğun namının yürümüş olması şaşırtıcı değil. Arabasının da öyle. Ekim Çocuğu'na göre hava hoş. Crenshaw'un hurdası eğer onun canavar maskesi kılıklı suratının çelikten muadiliyse, karşısına çıkan herkesi korkutmasından memnuniyet duyar.

Birkaç dönüş daha yapıp doğu yönünde ilerliyor, şehir merkezinin ucuna doğru giden arka sokakları takip ediyor. Sonra Meşe Sokağı'ndan sola dönüp pazar yerini geçerek yönünü kuzeye döndürüyor. Eli ağır kasap, tüfeğiyle dışarı çıkmış, nöbet tutuyor. Kasabada yiyecek bulunduran her yerde durum böyle. Lokanta, kamyon durağı, otoyolun kenarındaki içki dükkânı – hepsinin önünde nöbette bekleyenler var. Kasabanın kodamanları o beş günlük açlığın Av'a katılan her genç erkeğin içini kemirmesini istiyorlar. Bu gece herhangi birinin bir şey yemesinin tek yolu Ekim Çocuğu'nun içinde saklı şekerlemelerin ortalığa saçılması.

Chrysler pazar yerini geçiyor. İlerideki köşede son bir sokak lambası var. Bir dönüş daha yaptıktan sonra Ekim Çocuğu mahallelere girmiş olacak. Orada sokaklar daha karanlık, meşe ağaçlarının dalları ay ve yıldızların ışığını kesecek kadar yüksek.

Evlerin eşiğinden ışık gelmiyor. Elektrikli olan türden gelmiyor, daha doğrusu. Yine de o bahçelerin bazılarından ışık geliyor –verandalarda bereketli mahsulden balkabakları dizilmiş, kabaca oyulmuş gözleri gece boyunca olacakları izler gibi yola dikili– birileri bunu şaka amaçlı akıl etmiş olmalı.

Bu balkabağından yapılmış fenerlerin çoğu ezilmiş. Hey, bunu hatırlıyorsun. Bu bir gelenek – bir evin önünden geçerken bir balkabağı patlat. Canlısını patlatmayı hayal ederken kanın kaynasın. Bu yüzden, evlerin çoğunun çoktan karanlığa gömülmüş olmasının nedenini anlamak zor değil – balkabakları patlamış, içlerindeki mumlar sönmüş.

Ekim Çocuğu arabayı sürerken o evlerde yaşayan insanları düşünüyor – çocuklarını sokağa döken insanları. Sonra da evleri düşünüyor, pek bir şeyin yaşanmadığı küçük sessiz odaları ve yaşanıp da hakkında hiç konuşulmayan şeyleri. Ama nihayetinde önemli olan evlerin kendisi değil, içlerindeki insanlar. Böylece düşünceleri küçük odalarına tıkılmış oturan o insanlara geri dönüyor. Söyledikleri ve içlerinde kilitli tuttukları şeyleri düşünüyor, artık sesleri olmadığında ve gölgeleri yok olduğunda hâlâ bu insanları düşünür müyüz, merak ediyor.

Bu odalar boşaldığında.

Bu insanlar gittiğinde.

Bir bloğu aşıyor, ardından diğerini. Yeni bir dönüş yaparken bir çığlık geceyi kesiyor. Hemen ileride, birinin ön bahçesinde birikmiş siluetler görüyor, yerde de birisi var. Yüzüstü yatan figürden bir çığlık daha geliyor –bir kız olmalı– ve sonra siluetlerden biri geriye bir adım atıp onu tekmeliyor. Kahkahalar kızın acı dolu sesini bastırıyor.

Ekim Çocuğu neredeyse frene basıyor. Neredeyse. Kızlar Av'a katılmazlar... ve eğer bu gece bir tanesi dışarıdaysa, Tanrı bilir başına neler gelecek.

Ama Çocuk bu dürtüyü görmezden geliyor. Kimsenin kahramanı olmaya vakti yok. Bu gece rolü bu değil.

Böylece fren yapmayı boş veriyor.

Bunun yerine gaza basıyor.

Chrysler ona doğru hızlanırken Pete kızın çığlıklarını takip ederek sokağın ilerisine doğru koşuyor. Arabanın önü gecenin karanlık okyanusunu şu Disney filmindeki Kaptan Nemo'nun *Nautilus*'unun pruvası gibi yarıyor.

Bu kez Pete arabanın üstünde durmuyor bile. En azından, önünden kaçılıp kaldırıma çıktıktan sonra. Dikkati başka yöne odaklanmış durumda – o çığlığa, özenle bakılmış ön bahçede yatan yalnız kızın üstüne eğilen iki herife.

O tarafta pek ışık yok. Üç oyuk balkabağı evin önünü çevreleyen ufak verandada duruyor, vahşi sarı bakışları biçilmiş çimin üstünde dalgalanıyor. Bunlar pek de spot ışığı sayılmaz ama Pete'in Marty Weston ve Riley Blake'i tanımasına yetiyor. İkisi de futbol oyuncusu, bira göbekli forvet adamları. İkisinin de elinde fren sopaları var çünkü babaları trenlerde fren memurluğu yapıyor. İkisinin toplamda, yere devirdikleri kızıl saçlı kızdan yüz atmış kilo fazlaları var.

"Ne oldu, tatlım?" diye soruyor Riley. "Artık cevap vermiyor musun?"

Kızıldan zar zor bir inleme geliyor.

"Görünüşe bakılırsa bu küçük sıska kıçlı sonunda dersini öğrenmiş, Marty. Belki de çenesini kapayıp içeri girmeye sonunda hazırdır."

Weston başıyla onaylıyor. "Bu küçük orospu iyi çığlık atıyor, hakkını vermek lazım. Fritöze atılmış Siyam kedisi gibi bağırıyor."

"Hı-hı. Konuşmasını dinlemekten daha iyi ama. En azından çığlık atarken ne dediğini anlıyorum."

"Hiçbir şey anladığın yok, budala." Kızın sesi titriyor ama içindeki dirayet de duyuluyor. "Kafanız biraz çalışsaydı bu gece sokakta olmazdınız bile. Küçük taşra evinize kapanmış, müştemilatta pipinizle oynuyor olurdunuz."

"Tanrım... şuna bak sen."

"Şimdi anladın mı? Her konuştuğunda böyle oluyor. O yüzden çığlığını dinlemeyi tercih ederim."

Riley ayağını geriye doğru kaldırıyor. Pete bunun oluşunu ağır çekimde izliyor. Sonra izlemeyi bırakıyor. Tek kelime etmeden hızla yürüyüp bahçeyi aşıyor, Riley tekmesini kızın kaburgalarına gömerken o da tabancanın kabzasını irikıyım çocuğun kafatasına indiriyor.

Riley sopasını düşürüyor ve Pete ona yeniden vuruyor, futbolcu yerdeki kıza takılıp dengesini kaybedince neredeyse kıçının üstüne yapışıyor. Ama antrenman sahasındaki lastiklerle yapılan tüm o eg-

zersizler bir işe yaramış olmalı çünkü son anda dengesini kazanıyor. Koca kafasını, ekmek kızartma makinesiymiş de salağın teki içine çatal sokmuş gibi sallayarak dönüp Pete'e bakıyor.

"McCormick?" diyor Riley, karanlığın içinde bile kendisine vuran adamı çıkartıyor. "Pete McCormick? Tam cesaret toplayacak zamanı buldun, seni küçük pislik. Seni bir güzel benzeteceğim."

"Hı-hı." Pete namluya mermi sürüp .45'liği kaldırıyor. "Bunu yapacağını sanmıyorum, Riley."

Riley tökezleyerek geriye bir adım atıyor. "Hey! Bu götleğin silahı var!"

"Evet," diyor Weston. "Görebiliyorum."

Weston kenarda bekliyor ama daha kelimeler ağzından dökülürken sopasını işe sürmüş durumda. Onu Pete'in kafasına doğru savuruyor ve sopanın çizdiği kavisi ağırlığıyla takip ediyor. Pete daha eğilirken Weston'un duruşunu değiştirdiğini ve sopayı yeniden savurmak için çektiğini görüyor. Budala kankası televizyon izler gibi ağzı beş karış açılmış onlara bakıyor, iri forvet oyuncusu sopasını ikinci kez savururken Pete yana kaçıyor ve silahını Weston'a doğrultuyor—

—ve sopa Weston'a çarpıp futbolcunun dizini porselen tabak gibi kırıyor. Çarpan Weston'un tuttuğu sopa değil tabii ki, Riley'nin düşürdüğü ve şimdi kızıl onu tutuyor. Sopayı ikinci kez indirdiğinde Weston çığlık atıyor. Kendi sopasını bırakıyor, yere öyle hızlı ve öyle sert düşüyor ki ***kütük*** düşüyor diye bağırmalıydı biri.

Kız bir saniyede ayaklanıp Pete'in yanına geliyor, sopa hâlâ elinde.

"Teşekkürler," diyor Pete.

"Ben teşekkür ederim. Sana borçlanmıştım."

Riley Blake yüz kiloluk cüssesiyle ağzı açık bir hâlde hâlâ orada duruyor. Sopası sıska küçük kızın elinde. Kankası yerde, kırılmış dizkapağının acısıyla uluyor. Daha da kötüsü, cebir sınavlarında kendisinden kopya çekmesine asla izin vermeyen yarım porsiyon-

luk bir ezik ona elinde bir .45'likle dimdik bakıyor, silahını Riley'nin kafasında bir çift küçük çukur açmak için çoktan kullandı ve Riley karşısındaki çocuğun, kendi bol kesim tişörtünün üstünde bir hedef işareti gördüğünden emin.

"Buna inanmıyorum," diyor Riley, iyice afallamış hâlde. "Av'da kızların olmaması gerekir. Daha önce kimsenin sokağa elinde silahla çıktığını da hatırlamıyorum–"

"Bu oyunun kuralları varmış gibi konuşuyorsun," diye sözünü kesiyor Pete. "Hiçbir kural yok, Riley. Bu gece yalnızca kazananlar ve kaybedenler var. Hangi grupta olduğunu kendin çözebilirsin."

"Ama bu *doğru* değil. O bir *kız*. Senin elinde de bir *silah* var."

"Ve bu da bir sopa." Kız araya girip sopayı Riley'nin kafasına indiriyor. Riley kafasına mezbaha balyozu yemiş bir sığır gibi yere devriliyor.

"Ne oldu, götlek?" diye soruyor kız, gövdesi Riley'nin üstüne eğiliyor. "Bu senin için yeterince *doğru* mu?"

Riley ona bakıyor ama konuşmamasının daha iyi olacağını biliyor. Kızın vücudundaki morluklar, bembeyaz ay ışığıyla renklenmiş. Yeniden vurmak için ona bir bahane vermesini bekliyor. Pete'e göre çok da büyük bir bahaneye gerek yok. Ama Pete nedenini bilmese de bunun olmasını istemiyor. Kızı omuzlarından tutup geri çekiyor. Ona vazgeçmesini söylemeye hazır. Ama kız dönünce gözleri karşılaşıyor ve sözcükler dudaklarını aşamıyor.

Kızın gözlerinde yaşlar olması şaşırtıcı değil ama bu savunmasız anda Pete o gözyaşlarının arkasını görebiliyor. Onların ardında bir şey var –gece yarısı siyahı rengi, derin gözbebeklerinin içinde gömülü bir şey– ama Pete ona bakmaktan kaçınıyor çünkü bu birinin çıplak yüreğine bakış atmak gibi. İçinden bir ses bunun kız istemediği sürece görmemesi gereken bir şey olduğunu söylüyor.

"Gidelim buradan," diyor.

Kız bir şey söylemiyor.

Ama Pete harekete geçince, peşinden gidiyor.

Tabii ki, Pete kızı tanıyor. Bu kasabada yabancılar yok.

Adı Kelly Haines, Pete'in biyoloji sınıfında. Pete bu kadarını biliyor, daha önce konuşmuş falan değiller. Pete gibi o da çoğunlukla kendi hâlinde takılıyor. Bildiği kadarıyla hayatı boyunca kasabaya sonradan gelen tek kız Kelly.

Babası Çizgi'yi aşabilen tek adamdı. Ikinci Dünya Savaşı sırasında askere alınmıştı ve –bu kasabadan askere alınanların aksine– savaş bittiğinde kasabaya dönmedi. Bunun yerine yanında, savaştayken evlendiği bir kadın getirdi ve evinden uzakta bir yere yerleşti. Karısına doğduğu yerle ilgili muhtemelen hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen kızına da hiçbir şey anlatmadı.

Kelly'nin ebeveynleri geçen yaz bir trafik kazasında öldü. Sosyal Hizmetler babasının savaş kayıtlarından geriye dönük araştırınca yaşayan tek akrabalarını buranın tam ortasında buldu. Kelly de ne olduğunu anlamadan hiç tanımadığı bir amca ve yengeyle, mısır ve sükûnet hastası değilseniz içinde hiçbir şey olmayan bir kasabada yaşamaya başladı.

Kelly'nin hikâyesi böyle.

En azından Pete'in duyduğu hâliyle...

Böylece Pete ve Kelly arkalarında pert olmuş bir çift futbolcu bırakıyor. Sokaklarda dolaşan daha fazla çocukla karşılaşmaları kaçınılmaz olan kasabanın merkezine doğru gidiyorlar. Bu dikkatli olmaları gerektiği anlamına geliyor. Riley Blake ve Marty Weston'la uğraşmak yeterince riskliydi – Pete o karşılaşmayı daha büyük bir budala grubuyla yeniden yaşamayı istemiyor. Elinde .45'liği olsa bile belaya bulaşmak istemiyor, Av gecesi yanında bir kızla yakalanırsa belaların en büyüğüyle karşılaşacağını biliyor.

Bu yüzden Pete ve Kelly ortalıkta gezinen bir çete görünce hemen gölgelere saklanıyorlar. Ya da bir ara sokağa dalıyorlar ya da ka-

pısı kilitli olmayan bir arka bahçeye sığınıyorlar. Tüm bu sapmalara rağmen biraz yol alıyorlar. Meşe Sokağı'ndaki kasaba pazarını geçiyorlar. Kasap, dükkânının kapısında ucu kesilmiş pompalı tüfeğiyle dikiliyor. Pete o büyük pencerelerin ardında bekleyen onca yiyeceği görünce neredeyse o yöne koşacak oluyor. Sadece bu görüntüye bakmak bile sanki birisi midesinin etrafına bir ip dolamış ve tüm gücüyle sıkıyormuş gibi hissettiriyor.

Ama acele etmeleri gerektiğini biliyor, tıpkı Kelly'nin durumuyla karşılaştırınca kendi sıkıntılarının pek de şikâyet edilecek bir yanı olmadığını bildiği gibi. Kız hiç şikâyet etmiyor. Biraz topallıyor ama yaralanmış olan bacağı değil gibi görünüyor. Nefes alıp verişi Pete'e muhtemelen kaburgalarında başka bir yarası olduğunu düşündürüyor. Bu da şaşırtıcı değil – epey sert tekmeler yedi.

"Biraz soluklanmak ister misin?" diye soruyor Pete. "Bir yer bulup biraz dinlenebiliriz."

"İyiyim. Devam edebilirim."

"Pek emin değilim."

Kelly durup ona bakıyor. Bakışlarını kafatasının içini görmek istermiş gibi tam gözlerine dikiyor, Pete'in birkaç dakika önce ona baktığı gibi.

Kızın gözleri yeşil. Bunu daha önce fark etmemişti.

"Adın Pete McCormick'ti, değil mi?"

"Evet, öyle. Biyoloji sınıfından aklında epey yer etmişim."

"Kendine haksızlık etme, Pete." Giderek uzayan bir gülümsemeyle ona bakıyor. "Belki yer etmişsindir... belki de bu gece yerini sağlama almışsındır."

Pete kız gülümsediği için memnun. Az önce söylediklerini duyduğu için de.

"Mola vermek konusunda haklı olabilirsin," diyor Kelly. "Kaburgalarım beni öldürüyor. Bir yer bulabilirsek–"

Aniden biri gecenin içine çekiç indirmiş gibi bir ses duyuluyor. Arkalarında bir pencere parçalanıyor. Sokak bir tüfeğin patlamasıy-

la sarsılırken Pete dönüyor ve elinde tuğla tutan bir çocuğun marketin otoparkında geriye doğru uçtuğunu görüyor.

Kelly'nin yüreği ağzına geliyor. Pete .45'liğini çekiyor. Bay Jarrett, yani kasap, tüfeğin namlusuna yeni bir fişek sürüyor. Marketin hırsız alarmı sanki okulun çıkış ziliymiş gibi durmamacasına çalıyor. Başka bir çocuk Jarrett'ın üstüne atılıyor ama tüfek gürlüyor ve çocuğu neredeyse ikiye bölüyor ama ölen iki çocuğun arkasında bekleyen üç çocuk daha var. İki tanesi güçlerini toplayıp kasaba tuğla fırlatıyorlar. Jarrett birinden kaçıyor ama diğerinden kaçamıyor. Tuğlanın sertçe çarpmasıyla arkasındaki pencereyi kırarak içeri düşüyor. Patlayan camın parçaları vücudunda bir sürü kesik açıyor ama çocuklar atıldığı sırada o da tüfeğiyle ayağa kalkıyor. Namluyu kanlı yüzünün önüne kaldırıyor, bir çift çocuk ona doğru tuğlalar savuruyor, tüfek ateş püskürtüyor.

"Gitsek iyi olur," diyor Pete, Kelly ise çoktan harekete geçmiş durumda. Birlikte Meşe Sokağı'nın yukarısına koşuyorlar. Kelly şimdi topallamıyor ama nefes alıp verişine bakılırsa topallaması gerekirdi. Arkalarında hırsız alarmı tüm gücüyle çalıyor, çocuklar vahşi köpekler gibi bağırıyor ve Jarrett haykırıyor. Bu haykırış hayatında duyduğu en korkunç ses. Deli gömleği giydirilmesi gereken bir ses.

Sonra bir ses daha duyuluyor. Bir polis arabasının sireni. Bir blok ötede, siyah ve beyaz renkli bir Dodge köşeyi dönüyor. Pete donup kalıyor. Sokağın ortasında elinde çalıntı bir .45'likle duruyor ve arkasında aklına gelebilecek en kötü türden bir bela var. İleride ise ona doğru yaklaşan bir devriye arabası var ve belki de arabayı elindeki silahın sahibi kullanıyor.

Farlar Pete'in retinalarını yakıyor. Kelly kolunu tutup ona "Buradan!" diye bağırınca Pete harekete geçiyor. Ama o yakıcı farlardan kaçamıyor. Sokağı aştığı sırada devriye arabasıyla birlikte onu takip ediyorlar.

Lastikler gecenin içinde viyaklıyor. Yanan kauçuk kokusu havayı dolduruyor. Arabanın kapısı gürültüyle açılıyor. Jerry Ricks'in sesi Pete'in topuklarına yapışıyor. "Dur, lanet olası pislik."

Durmak Pete'in dünyada yapacağı en son şey. Kelly'nin peşinden yükseltilmiş demiryolu hattı boyunca koşuyor. Arkalarında bir silah patlıyor, saçmalardan biri Pete'in birkaç santim ötesindeki bir çelik halkadan sekiyor. Kelly'yi yakalayıp uzaktaki raya doğru çekiyor. Onlar karanlığın içine atlarken saçmalar bir kez daha yanlarından geçiyor. Sertçe yere çarpıyor ve rayların uzak tarafındaki çakıl taşlı sette yuvarlanıyorlar ama Pete elinde çalıntı .45'likle çabucak doğruluyor.

Yere çömelip gölgelerin içinde duruyor. Yükseltilmiş demiryolu hattına yayılan far ışıklarını izliyor, bekliyor...

Rayların diğer tarafında Ricks'in ayakları çakıl taşlarını eziyor. Devriye arabasının ışığı kanun adamının gölgesini hat boyunca uzatıyor, Pete'in arkasındaki binaya düşürüyor. Pete sessizce küfrediyor. Kaçmak için çok geç. Kelly hâlâ yerde yatıyor, onsuz gidemez... bu yüzden orada çarpışması gerekecekmiş gibi–

Uzakta, Jarrett'ın tüfeği yeniden gümbürdüyor. Şimdi lanet olası silahı kimin tuttuğu belli değil çünkü kasap canlı canlı derisi yüzülüyormuş gibi çığlık atıyor. Kahkaha atan çocukların sesi de sanki gecenin derisini yüzüyor.

Beş ya da on metre ötede Jerry Ricks ağız dolusu küfrediyor.

"Şansın bu sefer yaver gitti, McCormick!" diye bağırıyor. "Doğru duydun! Seni gördüm, götlek... küçük kız arkadaşını da gördüm! Şimdi daha önemli işlerim var ama gece bitmeden ikinizin de hesabını göreceğim!"

Polis sert adımlarla devriye arabasına yürüyor. Kapı çarpıyor. Büyük Dodge patinaj çekiyor.

Pete .45'liği kemerine sıkıştırıp Kelly'nin ayağa kalkmasında yardım ediyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Iyi olmamın bir önemi yok," diyor Kelly. "Buradan gidelim."

Dört yüz metre boyunca rayları takip ediyorlar.

Pete omzunun üstünden bakıp duruyor ama peşlerinden kimse gelmiyor.

Çok geçmeden, yarım düzine kadar silah sesi duyuluyor. Pete'in aklında, marketin park yerinde yerde yatan üç çocuğun görüntüsü ile Jerry Ricks'in elinde tüten bir tüfekle onların başında duruşu canlanıyor.

"O çocukların işi bitti," diyor Kelly, Pete'in aklını okurcasına.

Kelly raylardan uzaklaşıyor, demiryoluna ait bir torna atölyesiyle depo olarak kullanılan bir binanın arasından giriyor. Pete onu takip ediyor ve doğu-batı yönünü takip eden bir ara sokağa giriyorlar. Hiç konuşmadan yeniden Meşe Sokağı'na doğru geri dönüyorlar. Buradaki binaların hepsi iki katlı, kare biçimli, tuğla ve taştan örülmüş. Geniş saçakları ay ışığını kesiyor ama sağlam arka kapılarının üstüne yerleştirilmiş lambalar var. Kapıların hiçbirinde pencere yok ve hepsinin üstüne harf kalıplarıyla yazılmış iki kelime var: MAL KABUL.

Ara sokak anacaddeye paralel uzanıyor, dolayısıyla Pete kasabanın en büyük işletmelerinin arka girişlerine baktığını biliyor. Önünden geçtiği her kapıyı zayıf bir nokta bulmak için inceliyor ama her biri en az bir önceki kadar sağlam görünüyor. Elindeki .45'liği bir milyon dolara değişmez, hele ki Ricks silahıyla onun peşindeyken, yine de şimdi bir levye ya da kapıları kanırtacak başka bir şeyi olmasını diliyor.

Ama görünen o ki Kelly'de bundan çok daha iyi bir şey var.

SİNEMA ÇIKIŞI yazan bir kapının önünde duruyor.

Cebinden bir anahtar çıkarıp kilide yerleştiriyor.

Bütün o telaş içinde Pete sinemanın sahibinin Kelly'nin amcası olduğunu unuttu. Kelly'yi ilk kez orada, kız yaz boyunca büfede çalışırken görmüştü. Ondan birkaç kez patlamış mısır bile satın almıştı ama onunla konuşamayacak kadar çekingendi.

Pete bu gece öyle olmayacağından emin. Bir çift rahat koltuğa

yerleşiyorlar. Locada, ön sıradalar. Işıklar açık olsa da ortam son derece loş. Kelly atıştırmalık standından alıp buzla doldurduğu plastik bir torbayı kaburgalarına tutuyor. Pete'e de epey iyi bakıyor. Çocuğa aç bir kurt gibi mideye indirdiği iki şekerleme getirdi. Şimdi büyük boy Coca-Cola'nın ve bir gün beklemiş kova dolusu patlamış mısırın hakkından geliyor. Bunlar Pete'in açlığını hafifletiyor ama işin doğrusu aklı artık midesinde değil.

Düşündüğü tek bir şey var.

"O şerefsiz bizi öldürmeye çalıştı," diyor Pete.

"Neden şaşırdın?" Kelly gülümsüyor. "Sonuçta bu gece onun evine girip silahlarından birini çaldın."

"Bunu biliyor olamaz."

"Ricks gibi adamlar ancak tek bir yönde gidebilir. Belki de ne yaptığının önemi yoktur."

"Bana onu anlatmana gerek yok," diyor Pete, Ricks'in copuyla onu nasıl dövdüğünü hatırlıyor. "Jerry Ricks hakkında her şeyi biliyorum."

"Hı-hı. Bildiğini sanıyor olabilirsin ama bilmiyorsun."

Pete'in alnı kırışıyor. Kelly'nin yorumu onu pek de hoş olmayan biçimde şaşırtıyor ve iki futbolcunun kızın söylediklerinin anlaşılmazlığı üzerine dedikleri aklına geliyor. Pete kendini Riley Blake ve Marty Weston ile aynı zekâ seviyesinde görmek istemese de, bu gece yaşadıklarının beyninin normalden daha yavaş çalışmasına neden olup olmadığını merak ediyor.

"Biraz kalın kafalı olabilirim," diyor. "Bana bir şey anlatmaya çalışıyorsan sanırım açıklaman gerekecek."

"Tamam. Şunu deneyelim – benim hakkımda ne biliyorsun, Pete?"

"Ailenin trafik kazasında öldüğünü duydum–"

"Hı-hı. Bu bir yalan."

"Ne?"

"Annemle babam öldü, bu doğru, ama trafik kazasında değil. Geçen yaz bir gece evimize üç adam geldi. Biri senin kankan Jerry

Ricks'ti. Diğer ikisi de Ralph Jarrett ve Kirby adında bir adamdı... Sanırım tahıl ambarında çalışıyor.

"Hepsi silahlıydı. Tam *Ed Sullivan Show*'un ortasında eve daldılar. Kirby annemi vurdu, onu daha ne olduğunu anlayamadan öldürdü. Babam ona saldırdı ama yanına yaklaşamadı bile. Ricks onu durdurdu. Dövüştüler, babam yere düştü, sonra üçü birden onu dövmeye başladılar..."

"Tanrım."

"Kaçmaya çalıştım ama Jarrett beni yakaladı. Sanırım öfkeden çıldırmıştım... Bana tabancasıyla vurduğunu ve bayıldığımı hatırlıyorum."

Kelly bir anlığına durup yutkunuyor.

"Ayıldığımda babam bir sandalyede oturuyordu. Yüzü yara bere içindeydi, darmadağın olmuştu. Ne dediğini zar zor anlayabiliyordum. Ricks ve diğer ikisi ona anlamadığım şeyler hakkında sorular soruyordu. Jarrett'ın babama Çizgi'yi aşmasının yanına kalacağına mı inandığını sorduğunu hatırlıyorum. Babam, "Ne var ki, nerdeyse yirmi yıl yanıma kâr kaldı," dedi. Hepsi buna güldüler ama sonra Ricks onu artık bulduklarına göre bedelini ödemesi gerektiğini söyledi.

"Babam onlara Hasatçı Loncası'ndan olup olmadıklarını sordu. Bunu hatırlıyorum. Ricks, 'Eh, tam olarak 4-H'den sayılmayız,' dedi. Sonra babamın kasabaya borcunu ödemesi için beni de yanlarında götüreceklerini söylediler. Ne dediğini hatırlıyorum: 'Kan hesabı kapatır.'

"Anneme bakıyordum, Ricks bu sözleri söylerken yerde kendi kanından bir havuzun içinde yatıyordu. Sonra Ricks babamı vurdu. Öylece. O piç babamın yüzüne tabancasını dayadı, sonra tetiği çekti, sonra—"

"Bunun hakkında konuşmak zorunda değilsin," diyor Pete.

"Bunun hakkında kimseyle konuşamıyorum. Sonunda istediklerini elde ettiler. Beni kasabaya getirip amcamın evine bıraktılar.

Evde kimse ne olduğuna dair bana tek kelime etmedi. Dehşet içindeydim. Tahmin edeceğin gibi bir his değildi, onunla savaşmayı becerdiğim günlerde bile. İçinde olmasını asla istemeyeceğin bir hastalık gibiydi ve orada dönüp duruyordu. Geceleri uyuyamıyordum. Gündüzleri doğru düzgün düşünemiyordum. Olanları düşünmüyorsam olacakları kafamda kurup endişeleniyordum. Korkunçtu.

"Okul başlayana kadar kafamı toparlayamadım. Avı ilk kez o zaman duydum. Kaçabileceğimi düşündüm. Herkes Ekim Çocuğu'nun peşindeyken kasabadan sıvışabilirdim. Gerçekten de iyi bir fikir gibi görünüyordu... bu geceye kadar. O iki budala beni sıkıştırdı, bütün planım ben daha üç blok ilerleyemeden altüst olmuş gibiydi. İşte o zaman hiçbir şeyin değişmediğini anladım – işler geçen yaz Ricks ve yanındaki iki adam kapıyı kırıp oturma odamıza girdiklerinde nasılsa şimdi de öyleydi. Tüm düşünebildiğim hepsinin ne kadar komik olduğuydu."

"Komik mi?"

"Evet. Öncelikle, her şeyi çözdüğünü sanan ben. Sonra da, kalan herkes..."

Kelly susup başını iki yana sallıyor.

"Ne?" diye soruyor Pete. "Kalan herkes dediğin kim?"

"Bu kasabada, balkabağı kafalı bir öcünün peşinden koşan, büyük, keskin bir bıçak taşıyan ayaklı bir korkuluktan ölesiye korkan her çocuk. Bu kasabada, aslında hiçbir kaçış yolu yokken, bu kâbusun içinden bir peri masalıyla kaçabileceğini sanan her çocuk."

"Bana Ekim Çocuğu'nun gerçek olmadığını mı söylüyorsun?"

"Yo, o oldukça gerçek. Testere Dişli Jack dışarıda bir yerde. Ama öcünün o olduğunu sanmıyorum, Pete. Bence o tamamen başka bir şey... senden ve benden pek de farkı olmayan bir şey."

Pete öylece oturuyor. Bir sinema salonundaki rahat koltuğa gömülmüş hâlde. Farkında olmadan bir avuç dolusu patlamış mısır alıyor, hani insanın filmde işler kızıştığında yaptığı gibi. Şimdi karşısındaki sahnede asılı gece yarısı mavisi perdelere gözlerini dikmiş,

açılmalarını ve bunca zamandır o büyük CinemaScope ekranda saklanan büyük bütçeli sürpriz gelişmeyi görmeyi bekliyor sanki.

"Av ı geçen sene kim kazandı?"

"Jim Shepard diye birisi."

"Peki ona ne oldu?"

"Lanet olsun, bunu herkes biliyor. Shepard cepleri para dolu hâlde kasabadan gitti. Batıda bir yerlerde olduğunu duydum, bir de–"

O anda sözcükler Pete'in ağzında eriyor. Onlara bunu yapan Kelly'nin manidar gülümsemesi. Ama Kelly bundan pişman değil. Pete'in sessizliği beyninin sonunda kıpırdanmaya başladığını gösteriyor.

Evet. Pete düşünmeye başlıyor. Belki de Jim Shepard'ın ailesini, yepyeni evlerine, bankada ve markette ceplerinden para çıkmamasına ya da evlerinin park yerinde duran, takometresinde 2000 kilometreye bile gelmemiş parlak Cadillac'a rağmen pek de mutlu görünmediklerini düşünüyor. Belki de Jim Shepard'ın kendisini, nasıl bir çocuk olduğunu, burada bir sene daha çakılı kalsa ve düzenin gerçekte nasıl işlediğini fark etse kasabanın başına nasıl bir bela olabileceğini düşünüyor.

Ya da belki, sadece belki, Pete Hasatçı Loncası denen bir grup adam ile mısır tarlasında yetişen bir şey hakkında düşünüyor. Böyle bir ucubenin nasıl bir dehşetin içinden filizlenebileceğini, tohumunun geçen seneki Cadılar Bayramı gecesinde, öldürülmüş bir çocuğun kanıyla yumuşatılmış toprağa gömülüp gömülmediğini merak ediyor.

O gece yarısı mavisi perde hâlâ ekranı bir kefen gibi örtüyor ama Pete, Röntgen Gözlü Adam olabilir çünkü gözlerinin önünde bir film oynuyor. Filmin adı *Ekim Çocuğu* ve o şerefsiz tam da şimdi çığırından çıktı.

Röntgen Gözlü Adam: 1963 ABD yapımı bilimkurgu-korku filmi. *–çn*

İşlerin nasıl döndüğünü bilirsin, sadece garip bir ucube gösterisinin *sürprizlerinden* konuşuyor olsak bile. Paranı verirsin, koltuğuna iyice yerleşirsin, patlamış mısırını yersin... ve birden kadın giysileri giymiş altı metrelik Norman Bates elinde bıçağıyla sana doğru gelmeye başlar ya da *Lanetli Tepe*'deki katil iskelet-kuklasının iplerini çekiştiren Vincent Price karşında belirir ya da *Ceset Yiyicilerin İstilası*'ndaki ilk kozayı bulan zavallı orospu çocuğu görünür. Bunlar seni karanlıkta sıçratan sürprizlerdir ama istersen onları orada bırakabilirsin. Kapanış jeneriği akar, karton bardağında kalan son Coca-Cola'yı yudumlarsın. Boş patlamış mısır paketini, Normie ve Vince ve tüm o kauçuk görünümlü kozalarla, onları bulan adamla toptan koltuğunun altına sokuşturur, sinemadan çıkıp yaşadığın dünyaya geri dönersin.

Ama Ekim Çocuğu'nun hikâyesinde durum böyle değil. Karanlık... ışık... hepsi burada. Gerçek gerçektir, nerede oturduğun fark etmez. Bu şerefsizin yüzündeki Hayalet maskesini söktüğün anda gerçekle karşı karşıyasın. O canavarın çirkin derisinde bir delik açtın, şimdi yaralandı ve siyah kanın aktığı yerdesin, buradan çıkışın yok.

Evet. Şu an buradayız. Pete McCormick bir sinema salonunda oturuyor, kafasındaki tilkiler hiç olmadığı gibi dolaşıyor. Ekim Çocuğu Mitch Crenshaw'un Chrysler'ının direksiyonunda, arabayı bir yıldır görmediği kasabanın içinde sürüyor. Bu ikisi tam bir öncesi ve sonrası vakası gibi. Bu sene Av'ı kazanma şansı en yüksek olan ile geçen senenin tartışmasız kazananı.

Çünkü Ekim Çocuğu'nun bir adı var, eğer hâlâ çözemediyseniz adı Jim Shepard. Bir sene önce tıpkı bunun gibi bir gecede Jim, Testere Dişli Jack'in 1962 versiyonunu sertleştirilmiş bir zincirle alaşağı etti. Jim geçen senenin modelini Batı Bahçelik Sokağı'ndaki bir lağım kapağından dışarı çıkarken yakaladı. O koca kafalı şerefsizin önünü kesti ve onunla kuralsız, teke tek bir kapışmaya girdi.

1962 model bunu dert etmedi. O gece kasabaya girmeye çalışırken yedi kişiyi öldürmüştü, Shepard'ı da sekizinci olarak kolayca

halledeceğini düşündü. Kasap bıçağıyla Jim'e saldırdı ve bir süre dövüştüler. Testere Dişli Jack, tek bir hamleyle Jim'in bileğini kemiğe kadar yardı. Jim'in iki kaburgasının arasında etine bir kesik attı ama bu Jim'i yavaşlatmadı bile. Sert bir zincir darbesiyle Ekim Çocuğu'nun girintili çıkıntılı sırtışını göçertti, tekrar vurduğunda ise sinir gibi gergin lifleri dışarı çekip kafasını paramparça etti.

Jim işini bitirdiğinde 1962 modelden geriye sadece yerde seğiren bir şey kalmıştı. Ama zafer ânı Jim'in tahmin ettiği gibi değildi. Tuhaftı... hiç beklemediği şekilde huzursuz ediciydi... Indianapolis 500 otomobil yarışını kazanmak ama bunu yapabilmek için kendi köpeğini ezmiş olmak gibiydi.

Olayın heyecanı içinde Jim bu hissi kavrayamadı. Ama o heyecan içinde bile geri dönüş olmadığını anlamıştı – iş bittikten sonra, geri çevirmenin imkânı yoktu. Bu yüzden Ekim Çocuğu'nun seğirerek ölmesini izledi ama bunu izlemek ona biraz kafayı çizdirdi. Bunu anlıyorsun. Jim'in içinde birbirine çarpıp duran o zıt duygular. Bir yere yönlendirilmeleri gerekiyordu.

Böylece Jim kendini koyuverdi. Yüzünü aya kaldırıp haykırdı. Bütün kasabanın ondan istediği de buydu aslında. O senenin galibi sokaklarda haykırarak dolaşıyordu, herkes kutlamak için çıkıp ona katıldı. Önce Av'a katılan diğer çocuklar geldiler çünkü Batı Bahçelik Sokağı'nda yatan ölü şey onları tıpkı çiğ etin sinekleri çektiği gibi çekiyordu. Düzinelerle gelip Ekim Çocuğu'nu parçalara ayırdılar ve içindeki şekerlemelere yumuldular. Shepard'ın sırtına şaplak indirip onu omuzlarında gezdirdiler.

Ganimetler galibe gitti. Biri Jim'in ellerine avuç dolusu Bit-O-Honeys tutuşturdu. Şeker barları, kan damarları gibi parıldayan Red Vine meyankökü çubuklarının yarattığı düğümle bağlanmıştı ama Jim bunu önemsemedi. Çocuklar onu anacaddeye taşırken Red Vine'ları çekip çekip mideye indirdi. Elindeki ballı şeker yığınının birkaç dakika öncesine kadar bir insan kalbi gibi attığının farkında değildi.

Geçit alayı Meşe Sokağı'na kadar uzanıp anacaddeye doğru sağa saptı. O rotayı biliyorsun... şimdi bile onları orada görebiliyorsun. Zihninde beliriyorlar. İşte oradalar... kasabanın ileri gelenleri meydanda Jim'i bekliyorlar, belediye başkanı ve papaz eski tuğla kilisenin basamaklarında dimdik ve gururla duruyorlar. İnsanlar sokaklara taşmış, aile arabalarıyla geliyorlar, yakındaki mahallelerden yürüyorlar.

Jim'in babası emektar pikap kamyonetini yanaştırırken belediye başkanı oğlunu karşılıyor. Jim'in annesi ona sarılırken yanaklarına gözyaşlarını bulaştırıyor ama Jim neden ağladığını anlayamıyor bile. Olup biteni zar zor takip edebiliyor. Kilisenin kulesindeki çan çalıyor. Jim'in küçük erkek kardeşi yanında sabahlığı içinde durmuş, gözlerini ovuşturarak uyanmaya çalışıyor. Sokaklar far ışıklarıyla, çarpılan araba kapılarıyla ve adım sesleriyle canlanmış. Radyolarda bangır bangır rock'n'roll çalıyor. Herkes sevinçle bağırıyor, tezahürat yapıyor. Bay Haines kutlama atmosferine kaptırıp sinemanın kapılarını açıyor. Herkese bedava patlamış mısır, Coca-Cola ve şeker dağıtmaya başlıyor ama asıl film sokakta oynuyor. Böyle bir parti sürerken kimse içeride kalmak istemiyor.

Ama parti çok uzun sürmüyor, en azından Jim için. Çok geçmeden kalabalık seyrelmeye başlıyor. Jerry Ricks denen o sert polis Jim'i ve babasını aceleyle kiliseye sokuyor. Belediye başkanı ve emniyet amiri de içerideler. Adamlar sunağın etrafında bir çember oluşturuyor ve başlarına da papaz geçiyor... Jim'in babasıyla biraz konuşuyorlar... birden Jim'i sanki Houdini'nin attığı bir düğümle bağlanmış gibi ortalarına alıp arka kapıdan çıkıyorlar.

Jim onlarla birlikte Ricks'in devriye arabasına biniyor. Çizgi boyunca gidiyorlar. Jim'in nasıl hissettiğini biliyorsun. Her şeyin bu kadar hızlı olmasına inanamıyor. Gerçekten kaçacak. Bu işe yaramaz küçük kasabadan öylece çıkıp gidecek. Ayrılık konuşmaları yok. Takdir yemeği yok. *Kıçımı öpün*, demeye bile fırsatı yok. Lanet olsun, Jim'in annesine ve küçük erkek kardeşine veda etme şansı bile

olmadı. Kasaba doktoru yan tarafındaki ya da bileğindeki kesiklere dikiş atmadı bile. Yeri gelmişken, hâlâ kan kaybediyor.

Hepsi ona çılgınca geliyor. Öyle de zaten. Burada olan her şey çılgınca. Jim bunu evvelden beri biliyor. Bir yanı bu çılgınlığa güveniyor, bu kendine özgü deliliğin kasabadan çıkış bileti anlamına geldiğini söylüyor.

Ama diğer yanı –daha zeki olan yanı– Jim'in hiçbir şeye güvenmemesi gerektiğini söylüyor.

Asla. Buradaki hiçbir şeye.

Jim'in hangi yanının haklı olduğunu biliyorsun. Kendini, o mısır tarlasında dizlerinin üstüne çökmüş, Jerry Ricks'in .38'liğinin namlusu şakağına dayanmış hâlde bulduğunda Jim de anlıyor.

Öncekilerin hepsinin yaptığı gibi, o da anladı.

Anladı ama biraz geç anladı.

Zavallı Jim orada duruyor. Sonunda neler döndüğüyle ilgili bir fikri var. Dizleri bu işin hep yapıldığı tarlanın toprağında çukurlar açıyor. Namlunun soğuk metal daireden ucu ahmak kafasına sertçe bastırıyor. Hasatçı Loncası'nın adamları önünde bir yarım daire hâlinde duruyorlar, babasına yakın duran irice iki tanesi yaşlı adama *"bir insanın yapabileceği en büyük fedakârlık"*la ilgili o hazırlanmış konuşmayı yapıyorlar. Sonunda Jim'in babası kendini tutamayıp olayı durdurmaya çalışıyor ama artık çok geç. O iki iri adam konuşmak dışında bir şey için oradalar ve Dan Shepard'ı yere çalıp ona bir mezar daha kazmanın çok kolay olacağını hatırlatıyorlar. Sadece birazcık uğraşarak daha küçük bir delik daha açabilirler.

"Hey... bir oğlun daha var, değil mi, Dan? Richie on yaşında, değil mi? On bir olmasını görmek istersin, değil mi dostum?"

Ondan sonra geriye pek bir şey kalmıyor. Vaiz monoton bir sesle mırıldanıyor, Jim'in artık ihtiyacı olmayan bir diyagram çiziyor, Ricks tetiği çekmeden önce oradakilerden birkaç *amin* alıyor. Bu sırada iri adamlar Jim'in babasını toprakta ağlayıp uğuldasın diye serbest bırakıp mezar kazmaya girişiyorlar.

Sana bunları anlatırken nefesimi boşa harcıyorum. Zaten bildiğin şeyleri anlatıyorum. Neticede, o deliğe yüz üstü girmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Hep biliyordun. Çünkü sen de bir galipsin, tıpkı Jim gibi. O devriye arabasında bir gezintiye çıktın. O adamlarla omuz omuza oturdun. Jerry Ricks'in tabancasının soğuk namlusu senin kafana da dayandı, .38'lik merminin beynini patlattığını, kafatasının içinde sektiğini hissettin.

O siyah toprağa gömüldün. Sonraki yaz topraktan fışkırdın, önce yeşil bir filiz, sonra bir sürgünle. Sırığa tırmandın ve o boş kıyafetlerin içini doldurdun. Cadılar Bayramı geldiğinde güzelce budanmıştın. Biri eline bir kasap bıçağı tutuşturdu ve sen elinden geldiğinin en iyisini yapmaya çalışarak kasabanın yolunu tuttun. O eski tuğla kiliseye ulaşmaya çalıştın çünkü sana oraya gitmeni söylemişlerdi.

Ama bunu yapamadın... hiçbir zaman yapamıyoruz. Tıpkı senin gibi bir çocuk tarafından alaşağı edildin. O çocuk aya doğru haykırırken seni sokağın ortasında parçalara ayırdılar, sonra çocuk, Jerry Ricks'in devriye arabasında bir gezintiye çıkmışken senden kalanları bir torbaya doldurdular. Üstünde sinekler dönüp dururken ve soğuk kasım güneşi parıldarken sen bir çöp arabasında çürüyordun.

Bu kasabadaki her galip için durum böyle.

Senin için. Benim için. Hepimiz için.

Daima. Sonsuza dek.

Evet. O ilk kasım sabahı tan ağarırken etraf hep sessizdir. Kış ve bahar boyunca da sessizdir. Sonra her şey baştan başlar. Yaz gelir, siyah toprak parçasının sahibi olan çiftçi, zemini dikkatle izlemeye başlar, gözü verimli toprağı delip çıkacak bir balkabağı filizini arar. Bu olunca, sağlam bir şekilde kök salana ve güneşe doğru yükselmeye başlayana dek o filize bir bebek gibi bakar.

Toprağa tahtadan ağır bir haç diker. İlk sarmaşık tırmanmaya başlayınca haça bir grup eski giysi çiviler ve sarmaşığı onların içinden büyümeye bırakır. Yaz yılan gibi usulca geçerken, kökleri çocuğun cesedinde olan bir şey o giysileri doldurmaya başlar. Bir sarma-

şık, boyun kısmında sürünerek yukarı çıkar ve bir kafa büyütmeye başlar, o zaman çiftçi kafayı alıp sırığın tepesine yerleştirir. Sonra Cadılar Bayramı gecesi gelir, soluk benizli bir adam bir sene önce gözyaşlarını akıttığı tarlaya yeni, siyah arabasını sürerek geri döner ama artık dökecek gözyaşı yoktur. Bunun yerine yapacağı tek bir iş vardır. Eskiden oğlu olan şeyi sırıktan kurtarır, ona bir yüz oyar ve kasabaya giden siyah yolda yürümeye bırakır.

Bu her yıl oluyor.

Bu gece de oldu.

Şimdi, bir zamanlar Jim Shepard olan şey Batı Bahçelik Sokağı boyunca çalıntı bir arabayı sürüyor, eskiden ev dediği yere doğru gidiyor. Babası karanlık bir kilisede, elinde tüfeğiyle oturuyor. Oraya ait olmayan, kaçak oğlunun gıcırdayan kapıdan girip surat niyetine taşıdığı oyulmuş şeyi göstermesini kendinden nefret ederek bekliyor.

Hepsi dışarıda karanlıkta bekliyorlar. Öteki babalar, öteki oğullar. Kasabanın fakir mahallelerinden birinde, McCormick adında, oğlunu kapıdan çıkmadan önce durduracak kadar cesur davranmış olmayı dileyen bir sarhoş var. Oğlunun ne kadar zeki olduğunu, böyle bir geceyi zaferle bitirebilecek türden bir çocuk olduğunu biliyor.

Çizgi'nin öteki yanında, bir hendeğin içinde ağlayarak yatan Mitch Crenshaw adında bir çocuk var, yabanın saplandığı bacağı ve ayağının durumu epey fena ve çamurda yatıp inleyerek kan kaybetmekten başka bir şey yapamıyor. Kasabanın fakir muhitinde, Weston adında bir çocuk tanımadığı birinin bahçesinde yere yatmış sabaha kadar tedavi edilmeyeceğini bildiği kırılmış dizkapağının acısıyla dişlerini sıkıyor. Weston'un olduğu sokaktan aşağı inip köşeyi dönünce suratına sopayı yemiş Riley adında bir çocuk var ama Riley, Weston kadar zeki değil. Evinin kapısını yumrukluyor, onu içeri alsınlar diye anne ve babasına yalvarıyor ama babası ona sokağa geri dönmesini yoksa korkak kıçına saçmaları yiyeceğini söylüyor.

Buralarda ders böyle veriliyor. Çocuklar mahallelerde kabaktan yapılmış fenerleri parçalıyorlar. Çocuklar kilisenin basamaklarında, yabalar ve uzun av bıçaklarıyla bekliyorlar. Pazar yerinde Jerry Ricks adında bir polis memuru ve başka birkaç adam beş ölü genç bedeni adli tıp memurunun aracına yüklüyor. Oradan bisikletleriyle geçen bir grup çocuk, "Testere Dişli Jack'in şunları tam beş saniyede katlettiğini duydum. İhtiyar Jarrett'ı bile öldürmüş, ki o şerefsiz piç tüfeğini ağır fişeklerle doldurmuştu..." diye fısıldıyor.

Hikâye böylece yayılıp gidiyor. Bisikletli çocuklar onu gece boyunca taşıyor, rayların üstünden aşıp anacaddeye iniyorlar, tekerleklerin jant tellerinin arasına sıkıştırılmış tıkırdayan iskambil kartları gibi gevezelik edip duruyorlar.

Evet. Burada işler böyle işliyor.

Bir hikâyenin anlatıcılarına sadık kalması gerekir.

Onlara aittir.

Ekim Çocuğu gibi, onun da gidebileceği hiçbir yer yok.

O da işte orada, biraz ileride, Crenshaw'un arabasından iniyor, o zaman bırakalım hikâye onun peşinden gitsin.

Bir zamanlar Jim Shepard olan şey, ayrılmış köklerden ayaklarını sürüyerek bir bahçeyi aşıyor, birbirine geçmiş otları tekmeleyerek o küçük karanlık evlerden birine doğru ilerliyor. Ama bu ev komşularından farklı. Verandasında –parçalanmış ya da sağlam– balkabağından fenerler yok. Evin içinde de kimse yok.

Ön kapının boyası kabuk kabuk kabarmış. Kapı kilitli bile değil. Sonuçta, bu evde birinin çalmak isteyebileceği hiçbir şey yok. Bu yüzden evin boş olduğu söylenebilir ama bu boşluğun özel bir yanı var.

Ekim Çocuğu'nun kafasının içi gibi bir boşluğu var.

Kimileri o kafanın içinde hiçbir şey olmadığını söyleyebilir, başkaları da sadece titreşen ışıklar ve öldürme isteği olduğunu; ama Ekim Çocuğu kapının tokmağına uzanırken, o turuncu balkabağı

anılarla doluveriyor. Kapı açılırken nahoş bir gıcırtı duyuluyor. Bu Jim için yeni ve farklı bir ses. Süpürge ayaklarının sert ahşaptan zeminde çıkardığı ses de yeni –bir yıl önce Av'ı kazandığı gece giydiği cilalı motosiklet çizmelerinin tok sesinden farklı– tozun içinde neredeyse fısıltı hâlinde bir sürtünme sesi.

O çizmeler Jim'in cesedinden kalanlarla birlikte bir mezarda ama anıları tam burada, onunla birlikte. O boş kafasının içinde, bu evde kilitli hâldeler. Odaların arasında sessizce, adım adım dolaşıyor, üçgen biçimli gözlerinden gelen ışık onları gölgelerden arındırıp parlak bir güz ışığına boyuyor.

Salonda, babasının şehirdeki dükkânlardan almaya parası yetmediği için kendi elleriyle yaptığı ağır meşeden orta sehpa duruyor. Aynı durum yemek odasındaki masa niyetine kullandıkları kalın tabaka için de geçerli. Eğilip masanın altına girse ve gözlerinin üçgen ışığını doğru yere tutsa, babasının adının kum meşesine oyulmuş baş harflerini görebileceğini biliyor. Onları da oraya bu gece Jim'in yüzünü oyan eller oydu.

Jim'in biçimsiz parmakları kabaca yontulmuş masanın üstüne sürtünüyor. İyi bir masa değil. Eğri büğrü görünüyor, çocukların çatalından kaçan bezelyelerin kenara doğru yuvarlanıp düz bir dünyanın ucundan düşen gemiler gibi aşağı düştükleri biliniyor. Bu yüzden ev boşken kimse onu çalmaya yeltenmedi, bu da Jim'i mutlu ediyor. Çünkü günlerin gecelere döndüğü yıllar boyunca babası, annesi ve küçük erkek kardeşiyle oturdukları masa bu. Burası pek çok şey düşündüğü, birkaçının aklından dudaklarına yolculuk ettiği ve masayı paylaşan diğerlerinin kulaklarına eriştiği ama çoğunun da sadece aklında kaldığı yer. Her nedense, Jim'in düşünceleri onu asla terk etmezdi.

Jim için bu hep böyleydi.

Annesi ve babası için de böyleydi.

Jim bunu daha önce anlamamıştı ama şimdi anlıyor, tıpkı bir kez geçtikten sonra geçmişi değiştirmenin yolu olmadığını anladığı gibi.

Masadaki yerine oturuyor, son düşüncesinin gerçekliği bu basit harekette barınıyor, başka hiçbir yerde olamayacağı kadar hem de.

Karanlık etrafında toplanıyor. Adını parmağının ucuyla masanın üstündeki toza yazıyor, başka bir evdeki ailesini düşünüyor. Yeni bir evdeler, içinde o şehirdeki dükkânların birinden alınmış yeni bir masa var. Babasıyla annesi iki ucunda oturuyorlar. Kardeşi ortada oturuyor – şimdi biraz daha büyümüş. Jim karşısındaki boş sandalyeye bakarken kardeşinin aklından geçen düşünceleri merak ediyor, bu düşüncelerin kardeşinin ağzından çıkıp çıkmadığını merak ediyor.

Jim bunu düşünüyor ama çok da uzun düşünmüyor.

Üstüne düşünecek pek de bir şey yok aslında.

Geçmişin değiştirilemeyeceğini zaten biliyor.

Şimdi, ne kadar kolayca tekrar edilebileceğini anlamaya başlıyor.

Bu acı bir gerçek – hafızadan gelen, deneyimle örselenmiş. Ekim Çocuğu tozun içine yazılmış adına baktıkça ağırlığını hissediyor. Bakışı, adı yazan, birbirine geçmiş sarmaşıklardan oluşan ele iniyor, avuç sayılabilecek boğumlu yüzeye üçgen bir ışık veriyor. Geçmişi açılmış elinde hissedebiliyor. Bu gerçekten çok tuhaf. Küçük kardeşi o ışığın içinde, annesi ve babası da öyle. Oyulmuş kafatasının içindeki parıltıda onları da hissediyor... parmağının ucunu kaplayan tozda... ama kendini hissedemiyor, eskiden olduğu hâliyle değil çünkü bu gece Jim Shepard'ın yerinde başka bir şey oturuyor.

Çocuk herhangi bir aynaya baksa o şeyi camın içinde hapsolmuş hâlde görürdü. Ne kadar uzun bakarsa baksın, ne hatırlarsa hatırlasın ondan kaçamıyor. O bu gece bir mısır tarlasında oyulmuş bir şey, bir yemek masasının başında hoş karşılanacak ya da birinin evine ait olan bir şey değil.

Bunu babasının birkaç saat önce yüzünde kullandığı bıçak kadar net bir kesinlikle hissediyor. Ama bu evde yaşamış olduğunu da biliyor. Boş bir kabuk hâline gelmeden önce, burası onun eviydi. Bu yüzden mutlaka bir iz, şimdi dirayetini artıracak bir mihenk taşı

geride bırakmış olmalı. Belki de o şey saklıdır, tıpkı babasının masanın altına kazıdığı adının baş harfleri gibi. Belki araması gereken bir şeydir, ışıkta bulunamayacak, gölgelerde kalan bir şey.

Böylece Ekim Çocuğu bir işaret aramaya başlıyor.

Jim Shepard'ın yatak odasına gidiyor. Silueti kapıya içi dışına çıkarılmış bir gölge gösterisi gibi düşüyor – üçgen gözler, ok başı biçiminde bir burun, testere dişli bir gülümseme. Kapıyı açınca sarı bir parıldama odanın içine yayılıyor.

İçerisi değişmiş. Jim'in mütevazı çalışma masası ve dolabı gitmiş. Spartan marka tek kişilik yatağı, üstünde kovboy ve Kızılderililerin olduğu örtüsüyle birlikte ortadan kaybolmuş. Onun yerine odanın ortasına eski bir ikiz şilteyle güve yeniği bir çift battaniye bir evsizin döşeği gibi gelişigüzel bırakılmış.

Yatak odasının tek penceresi siyaha boyalı. Yarı erimiş mumlar denizlikte kalabalık yaratıyor. Kurumuş boyalı mum akıntıları donmuş ırmaklar gibi duvardan sert ahşap zemine doğru uzanıyor. Gençler zemine isimlerini kazımış, tozlu meşe sigara yanıklarıyla dolu, izmaritler ahşap denizin pis bira şişelerinden oluşan sığlığında yüzüyor.

Korkunç bir görüntü var, gerçekten. Bir zamanlar onca tanıdık olan bir yere kendini bulmak için gelmek, onun yerine böyle bir şeye dönüştüğünü görmek. Rahatsız edici olan şey ise yıkım ya da bakımsızlık değil. Jim Shepard'ın yaşadıklarını yaşadığınız zaman bunların hiçbiri içinizi acıtamaz. Ama burada başka şeyler de var, boş şişelerin pis kokusu ve filtresine kadar içilmiş sigaralardan daha kötü şeyler.

Bunlar gözden kaçamaz, görmezden gelinemez şeyler.

Jim'in yatak odasının duvarındaki el yazısı kadar ortada şeyler.

Duvar grafitiyle dolu, üstüne boyalarla, tükenmez kalemlerle bir şeyler yazılmış. Bunlar sadece sözcük ama Ekim Çocuğu için bundan çok daha fazlası çünkü kafasından saçılan sarı ışık bu sözcüklerin yazıldığı anları ve onları yazan elleri gösteriyor.

Salondaki kapı bir santim bile hareket etmiyor ama Çocuk önceki kasım ayının soğuk bir gecesinde anahtarın yuvasında döndüğünü ve kapının açıldığını duyuyor. Okulun sporcu gençlerinin sarhoş kahkahaları boş holde yankılanıyor, ardından bir grup gölge yatak odasının kapısından içeri süzülüyor. Sporcular Kulübü'nün başkanı bir bira açıp oralarda yaşamış en sert çocuğun şerefine kaldırıyor. Sporcular kükreyerek onaylıyorlar, şişeler birbirine çarparken Murphy'nin nalbur dükkânından aşırılmış bir kutu sprey boya duvarın ortasına siyah kocaman harflerle şu iki sözcüğü püskürtüyor:

SHEPARD BİR NUMARADIR

Bu seslerin altında, bir yaz gecesinde duvara sürtünen asetat kaleminin sesi duyuluyor: JIM 1962'NİN KRALI! yazısı siyah harflerle duvarda kıvrılıyor. Bunu yazan münzevi çocuk bir haftalık mısır sökme parasının tamamını tıpkı Jim'in Av gecesi giydiğine benzer bir Levi's cekete harcamış. Onun yanında duran başka bir çocuk daha var – ağustos gecesinde yarı çıplak, üstünde kot pantolonu dışında bir şey yok. *Bu* duvara ÇİZGİ'Yİ AŞ! yazdığına inanamıyor. Kız arkadaşı arkasındaki döşekte çırılçıplak yatıyor, bir zamanlar Jim Shepard'ın uyuduğu odada az önce yaptıklarını düşünerek yarı uyanık bir rüyanın içinde dolanıyor.

O kız hislerini saklayamıyor – o rüyasına dalarken erkek arkadaşı bir gölgeye bile dönüşse onun için fark etmez... kısa süre sonra öyle oluyor zaten. Bereketli bir mısır tarlası yüzünü kapatıyor, CORNCOB'A HOŞ GELDİNİZ, HİÇLİĞİN ORTASI sözcükleri yeşilliğin içinde karanlık otlar gibi salınıyor. O mısır tarlasının içinden elinde bıçağıyla balkabağı kafalı bir manyak geliyor, kız onu görebilse çığlığı basar. Ama bu özel eylül gecesi geldiğinde o çoktan gitmiş – Testere Dişli Jack şimdi sanata meraklı bir çocuğa doğru ilerliyor, çocuk öylesine korkmuş ki kafasında canlandırdığı şeytani sahneyi çizecek cesareti güç bela toparlıyor... bir saniye içinde fırlayıp gecenin içine tabanları yağlayacak ve sanat dersinde kullandığı tebeşirleri orada bırakacak. Balkabağı kafalı eseri takvimden

bir sayfa daha eksilirken duvarda yaşamayı sürdürecek ama tebeşir dayanamayacak. İki hafta sonra, tek eli alçıda öfkeli bir delikanlı, copunun tek bir vuruşuyla bileğini çatlatan sadistin adını kargacık burgacık bir el yazısıyla yazarken tebeşiri ağır çizmelerinin altında ezip toza çevirecek. Duvar, JERRY RICKS'İ DE COPUNU DA SİKSİNLER, diye bağırıyor âdeta.

En sonda bir alıntı var, sadece birkaç gece önce birinin bulduğu ilhamla yazılmış. Çok fazla hayal gücüne ve çok fazla inanca sahip bir çocuğun uydurduğu bir alıntı:

SİYAH YOLDA
DUR İŞARETİ YOK.
–JIM SHEPARD, 1962

Jim Shepard yeryüzünde geçirdiği on yedi yılda bu sözcükleri hiç söylemedi ama şimdi Ekim Çocuğu onları fısıldıyor. Çarpık dişlerinin arasından baş döndürücü bir öfkeyle çıkıyorlar, bir anlığına onların ağırlığı altında sendeliyor... ama sadece bir anlığına.

Gölgelerin ve onları düşürenlerin ağırlığından silkinip kurtuluyor.

Bütün o yabancılar şimdi gittiler ama sözcükleri hâlâ duvarda asılı.

Jim onları parlak sarı ışıkta okuyor, kendi adına bakıyor ama bir anda artık ona sahip olmadığını anlıyor.

Bu doğru. O ad onun değil. Jim Shepard artık yok. Elbette, bir mısır tarlasında gömülü, ve elbette, bu gece birbirine geçmiş köklerden oluşan bir çift ayak üzerinde yürüyor ama eskiden olduğu çocuktan geriye hiçbir şey kalmadı. Jim'e ait olanlar çalındı... satıldı ve başka bir amaca sunuldu... geriye sadece bir duvara çiziktirilmiş birkaç sözcük kalana dek. O sözcükler ise çocukları şişelerde buldukları tatlı zehirler gibi sarhoş eden cümleler oluşturuyor.

İşler böyle yürüyor. Sözcüklerle, zehirle. Bu sözcükleri fondip

yapıyorsun, onlar da içinde taşıdığın hayalleri ayaklandırıp aklında bir kıvılcım yakıyorlar, bitirdiğinde ise miden dünyadaki en tehlikeli içkiyle dolu oluyor.

Bitirdiğinde, aklında bir hikâye oluyor... gerçekten inanabileceğin bir hikâye.

İşte, Ekim Çocuğu Jim Shepard'ın odasında bunu buluyor.

Bir hikâye... *o hikâye*... yalnızca bunun gerçek Jim Shepard'la ilgisi yok, hatta bu doğru bile değil.

Bu hikâye bir yalan. Jack ve Fasulye Sırığı'nda olduğu gibi, altın yumurtlayan kazda olduğu gibi. Adını duyduğunuz her küçük kasabadaki âşıklar tepesine dadanan eli kancalı katil gibi. George Washington'ın Kiraz Ağacı'na baltasıyla vurmasına dair maval* ya da Davy Crockett, Billy The Kid, Mickey Mantle'la ilgili duyduğunuz hikâyeler gibi.

Hepsi yalan.

Ekim Çocuğu zımpara sesine benzer kahkahasını atıyor. Ona tek bir bakış atınca Jim Shepard'dan geriye insani denebilecek pek bir şey kalmadığını söylemek zorunda kalırsın. Sadece, oyulmuş bir kâbusa benzeyen bir kafanın altında doğal olmayan yollardan büyümüş bir sarmaşık bütünü var. Ama onların derinlerine kök salmış son derece insani bir teçhizat var. Öfkeli bir çiftçinin tırpanını köreltmek için yapılmışçasına birbirine dolanmış boğumlu asmalardan oluşan bir şey bu. Bir omurga bu, şimdiyse kemik, kan ve kastan oluşan herhangi bir omurgadan daha güçlüymüş hissi veriyor.

Şimdi, sertleştirilmiş çeliktenmiş gibi hissettiriyor, sanki dünya üzerindeki her bıçağı parça pinçik edebilirmiş gibi.

Öyle de yapacak. Ekim Çocuğu sahip olduğu her şeyini bu bahse yatıracak. Kendi boş kafasının içinde kaynayan kavrulmuş tarçın, barut ve eriyen mum kokusunu soluyor ve bunu yapacağını söylüyor. Kasap bıçağı şeytani bir kedinin pençesi gibi yavaşça sürüne-

* ABD'nin ilk başkanı George Washington'ın (1732-1799) altı yaşındayken bir kiraz ağacına baltasıyla vurması ve sonrasında babasından bir ahlak dersi almasıyla ilgili kısa. *–çn*

rek bileğinden çıkıyor, parmakları eline yerleşen kabzayı kavrıyor ve kendine bu gece o yalanı öldüreceğine söz veriyor. Gerçeği gölgelerden kazıyıp çıkaracak. Gece yarısı çanı çalmadan o kiliseye girecek. Çanak çömlek patladı diye öyle bir bağıracak ki kâbusu andıran sesini duyunca kasabadaki herkes korkuyla sinecek. O çanı paslı tokmağı kopana dek çalacak, onu durdurmaya çalışacak aptalların Tanrı yardımcısı olsun.

Böyle olmak zorunda. Döngü bu gece kırılacak. Bu duvara başka oğlanlar yazı yazmayacak, başka hiçbir oğlan burada yazılı yalanları okumayacak. Richie Shepard bu ölü odada tek bir rüya bile görmeyecek. Ağabeyi Jim'i olduğu gibi hatırlayacak. Bu duvarı karartan acı dileklerin hiçbirinden haberi olmayacak, onların arasına kendisininkini de eklemeye aklı çelinmeyecek.

Ekim Çocuğu bunların olmamasını sağlayacak. Eğer takvimden bir sayfa daha kopana dek yaşayabilirse, işte o zaman hikâye yaşayamayacak. O kiliseye gece yarısından önce ulaşabilirse kurban edilecek bir galip olmayacak, o mısır tarlasına gömülecek yeni bir çocuk olmayacak. Kazanırsa, cenazecinin küreğini dolduracak tek şey geriye kalan hikâye olacak, ki o da gelecek seneye kadar yeni bir Ekim Çocuğu'nun büyümesine yetmez.

Çocuk duvarda yazılı yalanlara sırtını dönüyor. İşe koyulma vakti geldi. Gözleri pencere denizliğini aydınlatıyor. Erimiş mumların yanında bir kibrit kutusu duruyor. Onu kapıyor. Sonra eprimiş şiltenin üstündeki örtüleri alıp uzak köşedeki duvarın önüne yığıyor.

Birbirine geçmiş sarmaşıklardan parmaklarla kibrit yakmak kolay değil.

Dikkatli olmak gerek.

Riski göze almak gerek.

III
Ateş

Tabii ki, Ekim Çocuğu kendisiyle kilisenin arasında neyin beklediğini biliyor. Bir Frankenstein filmindeki silahlı köylüler gibi sokaklarda dolaşan genç erkek çeteleri. Yalnız takılanlar gölgelerde bekliyor, beyzbol sopaları ve yangın baltalarıyla kafasını uçurmaya hazır hâlde. Genç erkekler kilisenin koyu kan rengi basamaklarında oturmuş, kasabalarının biricik Kötü Kurt'unun kapıda bitmesini bekliyorlar.

Ekim Çocuğu böyle bir cadı kazanından çıkamayacağını biliyor. Bu kasvetli küçük kasabanın tamamında buna yetecek kadar şans yok. Yangını çıkarmadaki amaçlarından biri de bu – o genç erkekleri kiliseden uzaklaştıracak bir yanıltmaca yaratmak ve binaya girmek için ufacık da olsa bir şans bulmak.

Alevler yatak odasının duvarına yazılı sözcükleri silerken Ekim Çocuğu'nun aklından bunlar geçiyor. Bir zamanlar yuvası olan evin kapısını çarpıyor ve Mitch Crenshaw'un Chrysler'ının direksiyonuna geçiyor. Kontağı çevirirken kilisenin kapılarını tekmeleyerek içeri girdiğini hayal ediyor.

Patinaj çekerken eski yatak odasında bir ateş topu çiçek açıyor. Siyah cam patlıyor. Kırık cam parçaları ölü çimenlere saplanıyor. Alevler dar koridoru süpürerek yemek odasına giriyor, babasının yaptığı yemek masasının bacaklarından tırmanıyor, duvar kâğıdını şişirip patlatıyor.

Eskiden Jim Shepard olan şey bunların hiçbirini görmüyor. Dikiz aynasına bakmıyor bile. Tam karşıya, gecenin içine bakıyor. Yakılmayı bekleyen başka ateşler var. Cebinde de kibritler var, her biri başka bir cehennem alevinin tohumu. Ama Ekim Çocuğu köşeyi dönüp yanan evi geride bırakırken yangını düşünmüyor. Onun kafasında yangın sadece amaca ulaşması yolunda kullandığı bir araç. Düşünceleri kilisede çakılı kalıyor.

Boş kafasındaki soğuk sarı bilince göre o bina şimdiden boşaldı. Gecelerin en karanlığı olan bu gecede binanın çevresinde toplananlar çoktan ona sırtlarını döndüler. Çocuk yangına ve stratejisine bu kadar kuvvetle güveniyor. Ama bu strateji kusurlu. Bu gece kasabanın kalbinden ayrılmayacak en azından bir kişi var. Binlerce yangının ateşi o adamı son sığınağından çıkaramaz ama Jim Shepard bunun henüz farkında değil.

Hayır. Jim, kilisenin içinde ön sırada, karanlığın içinde tek başına oturan bir adam olduğunu bilmiyor. Çünkü kasabanın kodamanları –yani Hasatçı Loncasını oluşturan az sayıdaki güvenilir kişi– için o adam bir sigorta poliçesi, son bir savunma hattı. Ama Ekim Çocuğu için o adam bir varış noktası ve –beklenmedik olsa da– bir birey.

O, tek bir çizginin bir çembere dönüştüğü nokta.

Dan Shepard ön sırada tek başına oturuyor, kollarının arasında isyan bastırmak için kullanılan türde bir tüfek tutuyor.

Jim'in babası karşıdaki duvarın tam ortasında asılı haça bakıyor ama bu cisim bu kasabada vitrin dekoru olmanın ötesinde bir işlev görmedi. Dan'e de pek bir anlam ifade etmiyor, o yüzden ellerine bakıyor.

Birleştirdiği avuçlarının içine buzlu camdan sızan ay ışığı doluyor. Henüz delikanlıyken Dan kasabadan geçen bir karnavalda el falına baktırmıştı. Falcı hayat çizgisinin güçlü ve kalp çizgisinin derin olduğunu söylemişti. Şimdi ellerine bakarken çizgileri birbirine

karıştırıyor, araya giren yılların o eski şemayı bozup bozmadığını merak ediyor.

Sadece ellerinin korkunç şekilde acıdığını biliyor. Uzun zamandır bu gecenin erken saatlerinde yaptığı gibi çekiç kullanmamıştı. Mısır tarlasında kasap bıçağıyla yaptığı gibi bir şeyi de daha önce kesinlikle yapmamıştı. Eskiden oğlu olan şeye bir yüz kazımak içinde bir sancı başlattı. Yanında biraz aspirini olsa hepsini çiğner ve her bir ekşi parçayı susuz yutardı.

Aspirin elindeki nasırları sızlatan acıdan çok daha dipte yatan gerçek acıyı örtebileceğinden değil. Hayır. Gerçek acı hayat çizgisi ve kalp çizgisi ve adı neyse tüm o çizgilerin altında saklanıyor. Eklemlerinde, kemiklerinde yaşıyor. Dan o acının, olduğu yerde neden evindeymiş gibi hissettiğini biliyor, gerçi ne kadar zamandır böyle olageldiğini anımsamıyor. Tek bildiği, o kara gözlü falcının parmaklarını kendi parmakları etrafında kapadığından beri geçen yıllarda ellerinin canına okuduğu.

Dan ellerini –yirmi yıldan uzun süre boyunca– tarlalarda çalıştırdı ama bu gece onlara daha da ağır bir iş yaptırdı. Şafak vakti ikinci kez doğan çocuğuna bir yüz oydu. Sonra, bir zamanlar Jim olan şeye arkasını dönüp arabayı kasabaya doğru sürdü. Dan'e göre bir gece için bu kadar ter dökmek yeterliydi ama sonradan belli oldu ki bu sadece başlangıçtı. Gerilimi artırmak istiyorsan, içine bir de Hasatçı Loncası'ndaki kodamanların birinden gelen telefonu at, üstüne de o piçin eğer Dan ipleri koparmak istiyorsa bunu Jerry Ricks'le yüz yüze yapması gerektiğini söylemesini ekle.

Ricks. Tam bir yıl önce oğlunun beynine kurşun sıkan pislik. Dan polisin evine gittiğinde, hevesli canavar çoktan sokağa çıkmıştı bile – işe koyulup yapacaklarının tadını çıkarmak için o kadar sabırsızdı işte o adam. O yüzden burada, kilisede buluşmaları gerekmişti. Yaptıkları o küçük dans, Dan'in unutamayacağı türden, bambaşka bir çeşit işkenceydi:

"Bana kalsa burada bile olmazdın," diyor Ricks sigarasına asılır-

ken. "Ezilip büzülmeni sevmiyorum, Shepard. Bence sen kendi hâline üzülüp duran türde bir adamsın."

"Ama yine de bana ihtiyacın var, değil mi? Çünkü buraya kadar gelirse onu durdurabilecek tek kişi benim. Sözünü dinleyeceği tek kişi benim. Ona işleri açıklamaya çalışsan bile sen daha iki kelime edemeden o kasap bıçağıyla karnını deşer."

"Belki öyle olur, belki de olmaz. Çocuğun beni kesip dilimlere ayırmasının pek bir önemi yok. İstesem bile onu haklayamam. Ekim Çocuğu'nu haklayanın bir çocuk olması gerektiğini ikimiz de biliyoruz. Ancak bu şekilde olabilir. O ucubeyi bir kenara çekip hayatın gerçeklerini anlatmaya gelince – eh, bu kesinlikle benim işim değil."

"Evet. Nerdeyse unutuyordum. Sen kasabanın celladısın, değil mi, Jerry?"

"Sıçayım cellatlığına. Bu sene imha ediciyim ben. Av çığırından çıktı. Pazar yerinde birkaç çocuğu vurmam gerekti. Küçük piçler zorla içeri girmeye çalışıyordu. Ralph Jarrett'ı soğukkanlılıkla öldürdüler—"

"Güçlüleri ayıklıyorsun, öyle mi?"

"Sadece yapılması gerekeni yapıyorum, hıyarağası. Senden de aynısını yapmanı bekliyorum. Çocuğun on ikiden önce o kapıdan girerse, onunla aklını başına getirecek bir konuşma yapman lazım. Ona bu işi kazanamayacağını açıklaman lazım. Tam olarak neden kaybetmesi gerektiğini anlatman lazım. Eğer mesajı almazsa, o zaman tüfeği karnına dayayıp tekrar sokağa çıkmak zorunda olduğunu söyleyeceksin. Çünkü eğer gece yarısına kadar ölmezse, bu lanet olası kasaba doğrudan cehenneme gider."

"Biraz geç kaldın, Jer. Biz o yolculuğu çok uzun zaman önce yaptık."

"Böyle devam et, ukala herif. Cesaretin varmış gibi davran, eğer bu sana kendini daha iyi hissettirecekse. Bu gece buraya girerse o ucubenin işini görmeye bak. O senin sorumluluğun. Sonuçta onu sikinin ucundan fışkırtan adam sensin."

Ricks son cümleyi söylerken gülümsüyor. Birazcık, yetecek kadar.

O sözcükler ve gülümseme Dan'in beyninde alev alıyor ve suçluluk duygusu ateşte cızırdamaya başlıyor. Neredeyse çenesini kapalı tutuyor, neredeyse tek bir söz söylemiyor. Bir oğlunu zaten kaybetti, şimdi evde bekleyen bir oğlu daha var ve Ricks ile Lonca'daki arkadaşlarının neler yapabileceğini biliyor. Susmanın akıllıca olacağını biliyor ama beyni sözcüklerin önünü kesemeden önce ağzı oynamaya başlıyor. Konuşmaya başladığında söyledikleri hesaplı ve iğneleyici.

"Sadece burada oturup seninle konuşmanın bile ne kadar zor olduğunu hayal edemezsin. Sadece bunu yapmanın bile."

"Hayal edebilirim. Sana bakınca net olarak görebiliyorum."

"Bir bok gördüğün yok."

"Görüyorum. Pek çok şeyi görüyorum."

"Hayır, görmüyorsun. Hiçbir şey göremezsin, bunun da çok basit bir nedeni var."

"Neymiş o, zekâ küpü seni?"

Dan budala piçe bakarak derin bir nefes alıyor.

"Senin çocuğun yok, değil mi, Jerry?"

"Tabii ki yok. Böyle bir kasabada çocuk yapmak için kafayı yemiş olmak gerek."

Ricks bir kez daha gülümsüyor, arka bahçesindeki kum torbasını döverken gülümsediği gibi. Sanki Shepard'a bir yumruk sapladı, canını yakabilecek bir karşı yumruktan kaçınıp rakibini kökünden sarsan bir sağ kroşeyle karşılık verdi. Şimdi orada durmuş Dan'in centilmenlik kurallarını unutmasını ve silahına davranmasını bekliyor.

Başka bir kasabada olsalardı, tam da bu olurdu. Dan tüfeğini doğrultur, Ricks tabancasını çeker, bir saniye içinde ikisinden biri (ya da ikisi birden) kanlar içinde yere yığılırdı. Ama burada olmaz. Bu kasabada işler farklı. Burada, evde bekleyen bir karısı ve oğlu varken Dan Shepard bu riski alamaz. Bu yüzden Dan tüm o sözcükleri sindiriyor... Tadı güzel olmasa da, daha önce yutmadığı bir şey değil.

Onları mideye indirdiğinde tek yapabildiği kahkaha atmak oluyor.

Jerry Ricks'e sırtını dönmesini mümkün kılan şey bu kahkaha oluyor.

Bu kahkaha onu kilisenin içine taşıyor.

Böyle olmuştu. Dan, Ricks'in tüfeğini arka merdivenden tırmanarak yukarı taşıdı, kilisenin arka kapısını vaizin anahtarıyla açtı, sessizliğin içinde parmaklarını çıtlatarak yürüdü ve ön sırada yerini aldı.

Orada oturup bekledi.

Şimdi de orada oturuyor.

Dan Shepard'a canının yanıp yanmadığını sormanıza gerek yok. Oraya nasıl geldiğini, bir zamanlar oğlu olan şeyi beklerken kucağında bir tüfekle nasıl sessizce oturabildiğini sormanıza gerek yok. Sözcükler dudaklarından dökülmese bile, bunu neden yaptığını biliyor. Dan aptal değil.

Hayatın ellerine oyduğu yarıklara bir ad verememesi o izlerin nereye kadar gittiğini görmediği anlamına gelmiyor. O izlerin nereye uzandığını çok iyi biliyor. Hatta onların nasıl kazıldığını bile biliyor. Bazen onları açan kürekleri görür gibi oluyor. Bu gece de sokakta çığlık atan oğlanları duyuyor, on altı ya da on yedi yaşında olmanın, onlar gibi koşturmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor. İnsanların kendisine anlattığı şeylere inanabildiği, bir hayalin peşinden kalbi yerinden kopup fırlayacakmış gibi bir hevesle koşabildiği zamanları anımsıyor.

Eskiden işler böyleydi, hem Dan hem de tanıdığı tüm oğlanlar için. Nasıl olduğunu hatırlıyorsun çünkü sen de pek farklı değildin. Sen de insanların sana anlattığı şeylere inanabiliyordun. Sözleri vahiy gibiydi, onlara güveniyordun. İnanıyordun çünkü on altı yaşındaydın... ya da on yedi... ya da on sekiz. İnanıyordun çünkü hayallerin sanki Çizgi tek çatlağı olmayan tuğla bir duvarmış gibi ona çarpıp duruyordu. İnandın çünkü –her şeyin ötesinde– inanman gerekiyordu. Birinin bu kasabadan çıkabileceğine ve o birinin de sen olabileceğine inanmaya ihtiyacın vardı.

Bu inanca tutundun. Tutunmalıydın. Ona tutundun, o da seni Av boyunca taşıdı ve seni galip getirdi. Seni siyah bir yoldan götürüp bir mısır tarlasındaki açıklığa getirdi, Jerry Ricks'in Smith&Wesson tabancasının tüm hayallerini çaldığı yere.

Senin için böyle oldu ama herkes için böyle olmadı. Dan Shepard gibi biriysen farklı bir yol izliyordun. O üç özel doğum günü gelip de sen işi beceremediğin zaman, Dan'in beceremediği gibi... eh, bununla yaşamanın bir yolunu buluyordun. Başarısızlığınla barışıyordun. Hiçbir şey değilse bile, en azından şansını denediğini biliyordun. Çizgi'yi kendince zorladın ama başaramadın, bu yüzden kendinden başka suçlayacak kimsen yok. Hey, bu yutması zor bir lokmaydı ama en azından denemiştin. Pirinç halkayı yakalayamadıysan da, eh, bu dünyanın sonu sayılmazdı. Sadece işler böyle gelişmişti. Tanıdığın neredeyse herkes için geliştiği gibi.

İşte böyle. Dan Shepard gibi biriysen, yalnız olmuyordun. Bir sürü delikanlı bu lokmayı yutmak zorunda kalıyordu ama sabah olunca yataktan kalkmaya devam ettiler. Sen de devam ettin, eğer Dan gibi biriysen.

Bir iş buldun. Günlerini doldurdun. Gecelerini de doldurdun. Bu gecelerden birinde, sana işlerin olduğundan belki biraz daha iyi olduğunu hissettiren bir kız buldun. Çok geçmeden her gece kendini o kızın yanında bulmaya başladın. Sonra kızın parmağına bir yüzük takıldı, ikiniz aynı ön kapıyı açan birer anahtar taşımaya başladınız, gece olunca ikiniz de o kapıdan içeri yolunuzu buldunuz, kapıyı arkanızdan kapattınız ve sabahı beklemeye koyuldunuz.

Galip gelmesen bile işler senin için böyle gelişiyordu. Bu çok da kötü sayılmazdı. Neler döndüğünü anlamaya başladığında bile çok kötüleşmedi çünkü o kapıyı kapatınca hâlâ birbirinize aittiniz, biraz da şansınız varsa bunun yanında başka bir şeye daha sahiptiniz. İçinde ikinizden de bir parça olan, gerçeği kısa süreliğine olsa bile uzaklaştırabilen bir şeye.

İlk çocuğunuz bebek bezi kullanmayı bıraktığında, artık gerçekten daha fazla kaçabilecek durumda değildin. O mısır tarlasını bili-

yordun artık. O siyah toprakta gömülü tüm o genç erkekleri biliyordun. Bir zamanlar o zavallı piçlerin daha iyi bir yere gittiğini düşünüyordun, aslında hiçbir yere gitmemişlerdi. Gecenin ortasında tavanı izlerken onların toprağın altında uyuduklarını düşünüyordun. Oğlunun koridorun ucundaki küçük odasında gördüğü kâbustan çığlık atarak uyandığını her duyuşunda aklına onlar geliyordu.

Kendine, bu kadar endişelenmene gerek olmadığını, olasılıkların onun tarafında olduğunu söyledin. Her sene bir çocuğu alıyorlardı. Bu senin kararın değildi. Seçimi sen yapmıyordun. Oluş biçimi böyleydi ve seninle hiçbir ilgisi yoktu. Bu ıstırap treni her yıl Hasatçı Loncası'ndaki çelik raylar gibi sert piçler sayesinde ilerliyordu ve kimse onlara başkaldıramıyordu.

Kendine bunları söylüyordun ama bu çarpan yüreğini dindirmiyordu. Ne söylersen söyle, korkun kalp atışlarının arasında duruyordu. Sana vuruyordu âdeta çünkü artık on altı, on yedi ya da on sekiz değildin. İnsanların sana söylediği yalanlara inanmıyordun. Artık inanmıyordun çünkü kalbini göğüs kafesini yarıp fırlayacakmış gibi çarpıtacak şeylerin sadece hayallerde kalmadığını öğrenmiştin.

Sonra, ne öğrendiğinin pek de bir önemi olmadığı ortaya çıktı çünkü yıllar her türlü geçip gidiyordu. Bir gün, oğlun on altı yaşına bastı. Bir gece, ön kapıdan dışarı adımını attı. Bildiklerin yüzünden, onun gitmesine izin verdin. Bitiş çizgisine vardığında oradaydın, kazanan ilan edildiğinde oradaydın ve ne kadar durdurmaya çalıştıysan da fayda etmedi çünkü artık durdurmanın bir yolu yoktu.

Sonuçta o gece sen eve döndün ama oğlun dönemedi. Sonuçta ertesi sabah sen yataktan kalktın ama ona bu şans verilmedi. O noktadan sonra da böyle devam etti – bir geceden ötekine, bir sabahtan diğerine. Olayın aslında bu kadar basit olduğunu anladın.

Şimdi bir kilisede, kucağında bir tüfekle oturuyor ve ellerine bakıyorsun, onları kullanarak yaptığın ve yapmadığın her şeyin bilincindesin. Cildindeki izleri görüyor, neredeyse onları açan küreklerin sesini duyuyorsun. Bu ellerin bu gece ne yapacağını, yarın sabah nasıl da ağrıyacaklarını merak ediyorsun.

Dışarıda, genç erkekler sokaklarda çığlık atıyor.

Birkaç uzun dakika boyunca sesleri dinliyorsun... sonra giderek uzaklaşıyorlar.

Onun yerine, açık duran arka kapıdan bir koku süzülerek geliyor.

Ağır bir duman kokusu.

Kilisenin ön kapısına gidip açıyorsun. Çocuklar anacadde boyunca Meşe Sokağı'na doğru koşuyor. Kuzeye doğru birkaç kilometre uzakta alevler göğe doğru yükseliyor.

Sirenler gecenin içinde çığlık atıyor. Bir itfaiye kamyonu kükreyerek geçiyor, onu bir polis arabası takip ediyor. Ama sen sirenleri düşünmüyorsun... ya da kamyonu ya da polis arabasını... ya da yangını.

Oğlunu düşünüyorsun, sadece bir sene önce karşısına çıkan tüm zorlukları aşmayı başaran oğlunu.

Oğlunu düşünüyorsun, bu gece karşısına çıkan tüm zorlukları aşmakta olan oğlunu.

Onu içinde, kemiklerinde hissediyorsun. Geldiğini biliyorsun. Oğlun. Jım. Yarı yolda bıraktığın evladın. Buraya geliyor... çok yakında. Gözlerini kapayınca onu görebiliyorsun – kilisenin ağır kapısı, eski bir korku filminden fırlamış bir açılır kapanır köprü gibi gıcırdayarak aralanıyor ve mısır tarlasından gelen şekilsiz şey aradaki boşluktan içeri giriyor. Gözlerini kapayınca onu görebiliyorsun – küçük bir çocuk, üç odalı ufak bir evin kapısının tokmağına uzanıyor. Bir zamanlar kollarında taşıdığın pembe yüzlü bebek ilk kez tek başına dış dünyaya adım atıyor.

Bunların hepsi zihninde canlanıyor. Zihninde, her şeyi görebiliyorsun.

Elindeki tüfek külçe gibi ağırlaşıyor.

Ama onu kaldırmayı beceriyorsun.

Onu bir kez daha kaldırmayı başarıyorsun.

Dan Shepard için işler böyle gidiyor. Burada bir sürpriz yok. *Kazan-*

manın her türlü *kaybetmek* anlamına geldiği bir kasabada yaşıyorsan, kartları masaya koyduğunda ancak bunlar olabilir.

Hayatın ellerinde açtığı yarıklara hayıflanan adamlar için, oğlan babası olan adamlar için işler böyledir. Dan Shepard, kilisede bir polisin tüfeğiyle tek başına... o, bu adamlardan biri. Ama başka bir adam da var, evinin hırpani salonunda, koltukta oturan bir adam. Önündeki masada bir şişe duruyor, sıktığı yumruğunda bir ahize tutuyor.

Hattın diğer tarafında Jeff McCormick'in oğlu var. Pete dışarıda, karanlığın içinde bir yerde. Birkaç saat önce kapıdan çıktığından beri başına bir sürü şey geldi. Birkaç şeyi çözdü, adrenalin ve başka bir şeyin verdiği kuvvetle koşuyor – telefon hattında elektrik gibi çıtırdayan bir şeyin.

"Öyleyse hepsi doğru," diyor Pete. "Söylediklerimin hepsi doğru. Hiçbir yalan değil."

McCormick masadaki şişeye bakıyor.

"Anlamalısın, Pete. Benim bunların hiçbirinde söz hakkım olmadı. Hiçbirimizin olmadı. Ne benim, ne babamın ne de onun babasının."

"Benim de olmadı. Çünkü kimse bana gerçeği anlatmadı."

"Gerçek buralarda sana verilen bir şey değildir. Belki artık bunu anlıyorsundur. Ama asla canın yansın istemedim. Bunu da anlamalısın."

"Ama bana o palayı sen verdin. Benim kapıdan çıkıp gitmeme izin verdin."

"Evet, verdim." Pete'in babası bunu söyledikten sonra güçlükle yutkunuyor, şişeye bakıyor ama onu eline almıyor. "Bu gecenin başında söylediğin her şey... Neden öyle hissettiğini biliyorum ama hikâyenin tamamını bilmiyorsun. Annen öldükten sonra bazı şeyler yaptım. Aptalca şeyler. İçmek de bunlardan biriydi... ama sadece biri. Kendime hâkim olabilseydim işler bu kadar kötüye gitmezdi ama bir gece kendimi bir barda buldum. Jerry Ricks oradaydı,

Ralph Jarrett da öyle. Sarhoştum... öfkeliydim... kasaba hakkında konuşmaya başladım, nasıl yaşadığımız hakkında. Anneni kanserin aldığını ama seni Av'ın almasına izin vermeyeceğimi söyledim—"

"Daha çok laf."

"Belki de haklısın. Eğer sarhoş olmasaydım, bir şey söyleyecek cesareti muhtemelen bulamazdım. Ama buldum ve bedeli ağır oldu. Ertesi sabah işe gittiğimde Joe Grant beni ofisine çağırıp işten attı. Nedenini söylemedi bile. Söylemek zorunda değildi."

"Hemen o gün eşyaları arabaya yükleyip buradan defolup gitmeliydik."

"Hayır... işimi kaybetmek ancak buzdağının görünen ucuydu. Ricks ve Jarrett gibi adamlar, onlara bulaşmak için bir neden verenlere bundan çok daha kötü davranırlar. Beni ekmeğimden etmeleri ders vermelerinin bir yoluydu. Beni köşeye sıkıştırmak istediler, geri kalan herkese yaptıkları gibi. Kaçmaya kalksaydık bizi öldürürlerdi."

"Bizi yine de öldürecekler. Gelecek yirmi yılı senin yaptığın gibi yavaş yavaş ölerek geçirmeyeceğim. Ricks'le kankaları beni öldürürlerse öldürsünler. En azından dik durarak gideceğim."

"Öyle mi, Pete? Gerçekten mi? Ölmek bu kadar kolay mı sanıyorsun? Ya yanında birini götürmen anlamına geliyorsa... ya yanında Kim—"

Hayır. Jeff McCormick dudağını ısırıyor. Konuşma tıpkı o gece barda olduğu gibi kontrolden çıkıyor, kendisi de en az Pete kadar öfkeli ama kavgası oğluyla değil. Kavgası Ricks'le, Jarrett'la ve Hasatçı Loncası'ndaki herkesle.

Jeff tüm yetişkin hayatı boyunca kasabanın küçük kirli sırrını biliyordu. Bu gece oğlu kapıdan dışarı adımını atarken de biliyordu ama bilmesi bir fark yaratmıyordu. Av, oğlunun on altı yaşına bastığı yılda da yapılacaktı ve Jeff McCormick şöyle dese de olurdu: *Neden olmasın, ben de bahis artıracağım. Tek oğlumu yeşil çuhaya atacağım. Oyunun kuralları buysa, ben de böyle oynayacağım.* Pete'i kapıdan çıkarken durdurmuş olmayı dilemesinin de bir anlamı

yoktu çünkü yumurta kapıya dayandığında oğlunun gitmesine izin vermişti, tıpkı bu lanet olası kasabadaki herkesin yaptığı gibi. Sonuçta önemli olan buydu – ne *yaptığı*... ne *yapmak istediği* değil. Bu yüzden Jeff McCormick o sözcükleri söyleyemiyor... söylemesini bekleyeceğiniz sözcükleri. *Üzgünüm. Böyle olmasını istemezdim. Yapabilseydim hepsini geri alırdım.* Kendi kanından canından birinin üstüne kumar oynayınca bu sözler asla yeterli olmaz.

Jeff bu yüzden sessizliğine tutunuyor. Başka bir seçeneği yok. En azından kendine saygısından kalan son parçayı da yitirmek istemiyorsa. Pete o sessizliği dinliyor. Dinliyor ama hâlâ anlamıyor.

"Konuşmamız bitti sanırım," diyor. "Tartışmak için aramamıştım zaten. Bu gece buradan gideceğimi bilmeni istedim. Kuzey tarafında bir yangın var. Etraftaki herkesi uzun süre meşgul edecek gibi görünüyor. Bunu kaçmak için bir fırsat olarak kullanabilirim, kullanacağım da."

"Başaramazsın, oğlum. Ricks... Jarrett... öteki piçler, ellerinden geleni yapıp seni durdururlar–"

"Belki durdururlar, belki de durduramazlar. Yine de denemek zorundayım. Bana yardım edebilirsin ya da telefonu kapatabilirsin. Seçim senin."

Jeff McCormick gözlerini kapatıyor. Oğlunu tanıyor. Şu anda yardım istemenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyor, oğlunun kendisi hakkında ne düşündüğünü kestirebiliyor. İşin aslı, böyle hissettiği için oğlunu suçlayamıyor da. Hatta hiçbir şey için onu suçlayamıyor.

Ama belki de hâlâ bu durumu değiştirmek için bir şansı vardır. Belki çok geç değildir.

"Neye ihtiyacın var, Pete?"

"Dediğim gibi, yangın kuzey tarafında. Tahıl ambarı güneyde. Bir araba bulup elimden geldiğince hızla oraya gideceğim. Kim'i bana getirmeni istiyorum. Eşyalarını topla. Onsuz gitmeyeceğim."

Jeff McCormick'in yüreği eziliyor. Bir şey söylemesi gerektiğini biliyor. Bir şey söylemeli. Ama sözcükleri bulamıyor–

"Doğrusu bu, baba. Benimle olursa durumu daha iyi olur. Bunu benim kadar sen de biliyorsun. Bu sefer başarman gerekiyor. Yapamazsan, Kimmy'yi gelip kendim alacağım."

Telefon kapanıyor. Pete'in babası ahizeyi kucağına koyuyor. Gözlerini açıyor, zaten başka ne yapabilir? Hâlâ aynı hırpani salonda oturuyor, önündeki masada hâlâ bir şişe duruyor.

Ama ikinci şans diye bir şey yok.

Oğlu gitti. Kapıdan çıktı ve dönmeyecek.

Birkaç saat önce çıkarken kapıyı çarpmamıştı.

Ama şimdi kesinlikle çarptı.

Pete sinemadaki ofiste telefonu kapatıyor.

"Eğer bunu yapmazsa..." diyor. "Eğer beni bir kez daha yüzüstü bırakırsa..."

"Yapacak," diyor Kelly. "Kız kardeşin için en iyisini en az senin kadar istiyor olmalı. Ona bu kadarını hak görmelisin."

Pete başıyla onaylıyor ama bu basit önermeyi bile kabullenemiyor. Kelly masanın karşı tarafında oturmuş ona bakıyor. O anda Pete'in saklanabileceği hiçbir yer yok. Kafasının içi kelimelerle dolu ama onları söylemenin bir yolunu bulamıyor. Kelly aniden başını çeviriyor, tıpkı Pete'in onu Riley Blake'in üstünden çekip gözlerinde o derinlerden gelen güçlü alevlerle karşılaştığında yaptığı gibi.

"Hey," diyor masanın üstünden uzanıp kızın elini tutarak. "Sorun değil, gerçekten."

Gerçekten de, sorun değil. Çünkü artık içinde saklamak istediği hiçbir şey kalmadı. Ondan saklayacağı bir şey kalmadı.

Kelly başını kaldırıyor. Gözleri yeniden karşılaşıyor. Bu kez başını çevirmiyor.

Uzun süre bir şey söylemiyorlar.

"Iyi misin?" diye soruyor sonunda çünkü şimdi kızın gözlerinde yaşlar var.

"İyiyim," diyor, sonra da gülümsüyor.

Birbirlerinin elini kuvvetlice sıkıyorlar, sonra elleri ayrılıyor.

Kelly masadaki sopayı alıyor.

Pete .45'liği kaldırıyor.

"Buradan defolup gidelim," diyor.

Büyük Dodge rayların üstünden atlıyor –şasisi zemine çarpıyor, sertçe sarsılıyor– ve Jerry Ricks'in dişleri birbirine öyle sert çarpıyor ki neredeyse sigarasını ısırıp ikiye bölüyor.

Kahretsin. Bir bu eksikti. Çelik topuklu botuyla gazı kökleyip uzunları yakıyor. Devriye arabası, farlarının açtığı parlak tünel boyunca hızla ilerliyor ve Ricks'in bir saat kadar önce o çocukları vurduğu pazar yerini geride bırakıyor.

Kuzeye doğru ilerliyor, yangına doğru.

Yangınlara desek daha iyi olur. Anonsu yapanlar yanılıyordu. Ricks'in Dan Shepard'ın yanından ayrıldıktan birkaç dakika sonra telsizine gelen çağrı tek bir yangından söz ediyordu ama Jerry şimdi kuzey tarafında yükselen iki ateşten kule görüyor.

Yangınların arasında birkaç blok var gibi görünüyor.

Kasabanın tam olarak bir adet itfaiye kamyonu var.

Kahretsin. Bu gece her şey boka sardı. Önce pazar yerindeki olay, şimdi de bu. Eğer Ricks bu işi başlatan sivilce-suratlı kundakçıyı eline geçirirse, o çocuğun kafasına yiyeceği şey bir kurşun kadar basit olmayacak. Ricks onu bir kum torbası gibi ağaçtan sallandırıp işi doğru dürüst... ve yavaşça yapacak.

Ricks anons edilmeyen yangına doğru ilerliyor. Bir işe yaramayacağını bilse de telsizi eline alıp bu küçük detayı bildiriyor. Polis merkezinde anonsları yapan o tembel karı bile bir itfaiye kamyonunun aynı anda iki yerde olamayacağını biliyor. Bu yüzden iş, dostumuz Jerry Ricks'e kalıyor – bu gece birkaç bloğun yanıp kül olacağını aniden fark eden Ricks'e.

Ricks'in tek yapabileceği soruna doğrudan girişmek, eğer yangına en yakın evlerde oturanlar hâlâ paniklememişse alevleri kontrol

altına almaya çalışmak. Panik içindelerse... eh, o zaman içlerinden önemli olanların kıçlarını barbekü olmadan kurtarmaya çalışabilir. Çok da kalabalık olmayacaklarını düşünüyor – şu âna kadar aldığı tek iyi haber, kasabanın bu pasaklı küçük köşesinde Hasatçı Loncası'ndan pek kimsenin yaşamadığı.

Bu pek de kuvvetli bir umut ışığı sayılmaz. Ricks telsizi kapatıyor, mikrofonu yuvasına koyuyor ve direksiyonu son anda kırıp olay yerine doğru koşan birkaç mankafayı ezmekten kurtuluyor. Tanrım. Sonraki birkaç bloğu geçerken sokaklarda düzinelerce çocuğun olduğunu ve hepsinin yangına doğru gittiğini görüyor.

O anda jeton düşüyor.

Ateşböceğinin kim olduğunu anlıyor.

Ekim Çocuğu'nun ta kendisi olmalı, namıdiğer Jim Shepard.

Evet. Ricks olayı çözdüğünün bilinciyle avucunu direksiyona vuruyor. Şu bizim Testere Surat yaptı bu işi. Tabii ki öyle. Beş günlük açlığıyla Av'a katılan kalın kafalı çocukların her biri de bu aldatmacaya kandı. Çünkü olan şey bu – bir aldatmaca. Ucube onları bir avuç aptal güveymişler gibi ateşe doğru uçurdu. Bir yanıltmacaya ihtiyacı vardı. Çeteleri anacaddeden uzağa çekip kiliseye giden bir boşluk açabilmek için bir yol bulması gerekiyordu. Bunu da başarmış gibi görünüyor çünkü bu gece, ayağında bir çift spor ayakkabısıyla koşturan küçük budalaların tamamı şimdi yanlış yönde ilerliyor.

"Vay be, çivili sopayla siksinler beni," diyor Ricks. "Bu çocuk işini biliyor."

Devriye arabasının iki yanında evler akıyor. İçlerinde ışıklar oynaşan balkabakları Ricks'i süzüyorlar, neredeyse kahkahalarını duyabiliyor. Neredeyse. Çünkü hayal gücü Jerry Ricks'i ancak bu noktaya kadar götürebilir. Zaman zaman omzuna tırmanıp *naber* diyebilir ama Ricks çok geçmeden onu elinin tersiyle savuşturur.

Şu anda da tam olarak bu oluyor. Ricks sivri çatıların biçim verdiği alevlere bakıyor. Dodge raylara sürttüğünde ısırıp ikiye böldüğü

sigarasını atıp Zippo'suyla yeni bir tanesini yakıyor. Bir yanı yangını söndürmek için belki de hâlâ geç olmadığını düşünüyor. Ama öteki yanı bunu tamamen boş verip sert bir U dönüşü yapmayı ve Dodge'u diğer yöne çevirmeyi istiyor çünkü kol saatine hızlı bir bakış attığında 11.30 yazdığını görüyor. Bu, Dan Shepard'ın oraya ulaşmaması gereken oğlunun kiliseye varması için dolu dolu bir otuz dakikası olduğunu gösteriyor ve Ricks, şayet Çocuk çan gece yarısını vurmadan bitiş çizgisine ulaşabilirse, yapılması gereken pis işi Dan'in yapabileceğine inanmıyor.

Ama elinden ne gelir? Çocuk ihtimal o ki hâlâ ileride bir yerde. Duman orada... ateş orada... belki o korkuluk kıçı da oradadır!

"Lanet olsun!" diye bağırıyor Ricks. "Lanet olsun!"

Ayağı freni köklüyor. Araba patinaj yaparak duruyor. Şimdi o kadar yakın ki. Alevler sadece birkaç blok ötedeki çatıları yalıyor. Yarım düzine kadar çocuk koşarak yanından geçiyor, ellerinde sopalar, ufak baltalar ve zincirlerle gösteriye doğru gidiyorlar. Aptallar, yangınla mücadele için Memur Ricks dışında kimsenin gelmediğinin farkında bile değiller. Kaçamayacakları kocaman bir fırının içine bodoslama girmek üzere olduklarını bilmiyorlar bile.

Ricks orada direksiyonun ardında oturuyor, hayatında hiç yapmadığı biçimde, öylece oturuyor. Hatırlayabildiği kadarıyla hayatında ilk kez karar veremiyor ve buna katlanamıyor. Sigarasından öyle bir çekiyor ki neredeyse filtreye kadar yakıyor. Bu sırada bir çocuk ona doğru koşarak geliyor. İri bir çocuk. Ricks onu hatırladığını sanıyor... belki de futbol takımından. Evet. Çocuk tanıdık geliyor. Ama yüzü şişmiş, burnu da on beş raunt boyunca yumruk yemiş gibi görünüyor. Biri onu güzel pataklamış olmalı... hem de birden fazla kez.

Ricks'in camına vurarak bağırıyor. Jerry bir eliyle .38'liğini alırken diğeriyle camı aralıyor. Çocuk silahı görünce geriye doğru sendeliyor.

"Tanrım... hayır! Ateş etme!"

"Sakin ol. Ne istiyorsun?"

"Testere Dişli Jack'i gördüm. Birkaç blok ileride... Bagley'nin yerinin önünde. İhtiyar Bagley'nin pikapının benzin kapağını kaldırmıştı, depoya paçavralar sokuşturuyordu–"

Birden birileri bütün dünyayı çalkalayıp aniden kapağını açmış gibi bir şey oluyor. BOOM! Ses çocuğun içinde kalan ne kadar söz varsa hepsini yutuyor, sarsıntı da onu kıçüstü asfalta deviriyor.

Ricks bunu pek fark etmiyor bile. Cenneti kuşatan bir iblis gibi gecenin içine doğru yükselen bir ateş topunu izlemekle meşgul. Ateşin gökyüzünü ve altındaki her şeyi boyamasını izliyor – sessiz evleri, sert ve soğuk sokakları, devriye arabasının beyaz kaputunu.

Turuncu parlaklık içinden bir şey toprağı sürerek geliyor. İki bembeyaz far ışığı Ricks'in retinalarını deliyor. Bir araba yanından geçtiği sırada gözlerini kısıyor ama kaçırmıyor. Bir Chevrolet olabilir... ya da bir Chrysler.

"Tanrım – bu o!" diye bağırıyor çocuk. "Ekim Çocuğu! Mitch Crenshaw'un arabasıyla geçti!"

Chrysler'ın arka lambaları pusun içinde kaybolurken Ricks dikiz aynasından izliyor. Sürücü tabanları yağlamış, merkeze doğru gidiyor... muhtemelen orada görünürde tek bir çocuk bile kalmadı... orada onu durdurabilecek tek şey elinde tüfekle bekleyen işi bitmiş bir sulu göz.

Ricks ona güvenemeyeceğini biliyor.

Saatine bakıyor. Gece yarısına yirmi beş dakika var.

Yüzü şişmiş çocuğa kararlı bir bakış atıyor.

"Bin," diyor. "Hemen."

Çocuğun ağzı açılıyor ama bir şey söylemiyor. Devriye arabasının yolcu tarafına koşuyor, koltuğu hatırı sayılır kıçıyla dolduruyor ve kapıyı çarpıyor. Ricks ânında gaza basıyor, karanlığın içinde uzaklaşan arka lambaların peşine düşüyor.

Chrysler'la devriye arabasının direksiyonunu boğazlayan ellerin arasında, Ricks'in yansıması ön camda dalgalanıyor – dar yüzü ön panelin yeşil rengini almış, sigarasının ucu bir fünye gibi parlıyor.

Ricks yan gözle çocuğa bakıyor. Koca budala, pek de Av'ı kazanabilecek biri gibi görünmüyor. Eğer yolu o mısır tarlasında, kafatasının içinde seken bir kurşunla biten genç adamlarla ortak bir yanı varsa, bunu saklamayı iyi beceriyor.

Ama işlerin gidişatına bakılırsa, bununla idare etmesi gerekecek.

"Sana bir şema çizmeme gerek yok," diyor Ricks.

Sonra da tabancasını çocuğun kucağına atıyor.

Ekim Çocuğu tam rayları geçmek üzereyken bir şey Chrysler'ın arka tamponuna vuruyor.

Çocuk dikiz aynasına bir bakış atıyor ama bir şey göremiyor. Peşindekinin farları açmadan geldiğini anladığı sırada iki uzun ışık huzmesi onu arkadan yakalıyor. Üstüne bir de çığlık atan bir siren ve kıçındaki arabanın tepesinde parıldayan kocaman vişneyi ekleyince Ekim Çocuğu'nun jetonu düşüyor.

Devriye arabası ona bir kez daha vuruyor, Jim Shepard'ın balkabağı kafası, sarmaşıklardan örülü boynu üstünde kopacakmış gibi ileri geri gidiyor. Arkasındaki Jerry Ricks olmalı. Sadece onun gibi çılgın piçin teki böyle bir şey yapabilir.

Çocuk gaz pedalını eziyor. Chrysler öne atılıyor ama polis arabası ondan ayrılmıyor – iki arabanın arasındaki boşluk bir tabut kadar bile geniş değil. İki araba bir sokak lambasının altından geçerken Çocuk kısacık da olsa Ricks'i görüyor. Polis memuru bir saniye için Chrysler'ın dikiz aynasının sınırları içinde görünüyor, bir çift soğuk bakışlı gözün üstündeki alnı kırışmış, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırmış, sigaranın ucu Ricks bir kor parçasını emiyormuş gibi parıldıyor–

Bam! Bir darbe daha. Çocuk direksiyonla boğuşuyor ve Chrysler'ı bir patinajdan çıkarıyor ama elleriniz bir avuç sarmaşıktan oluşurken bunu yapmak çok zor. Yine de bunu beceriyor ve ayağını sanki o ayrık kökler pedalın etrafından büyüyüp döşemenin içine girmiş –hatta *gömülmüş*– gibi gaza bastırıyor.

Dikiz aynasına bir kez daha bakıyor. Başka bir sokak lambası devriye arabasının içini aydınlatıyor. Ricks şimdi gülümsüyor. Arabada yalnız değil. Çocuk, polisin yanında bir yolcu olduğunu fark ediyor, camdan dışarı sarkmış bir çocuk–

Arkadan gelen üç ani ışık patlaması. Gecenin içinde bir ses üç kez patlıyor ama Ekim Çocuğu bunu duymuyor. Sadece Chrysler'ın arka camı patladığında gelen parçalanma sesini duyuyor. Mermiler arabanın içinde çığlık atıyorlar. Bir tanesi Ekim Çocuğu'nun omzunu deliyor, diğeri yüzünün kabuğunda bir yarık açıyor, üçüncüsü ise buzdan bir duvar gibi parçalanan ön cam dışında bir yere isabet etmiyor.

Cam parçaları Jim Shepard'ın ucube ellerine yağıyor. Iki yeni patlama sesi geldiğinde direksiyonu yana kırıyor, mermilerin nereye gittiğiyle ilgili kaygılanmaya vakti yok. Anacadde sadece birkaç blok ötede. Sağa tam bir dönüş ve yüz metre daha gidince... işte orası eski tuğla kilisenin bulunduğu yer.

Neredeyse vardı.

Soğuk gece rüzgârı kırılmış camdan içeri doluyor. Kabinde oradan oraya vuruyor ve neredeyse Ekim Çocuğu'nun oyulmuş kafasının içinde yanan sonbahar ateşini söndürüyor ama Çocuk buna izin vermiyor. İmkânı yok. Şimdi değil. Son sürat gidiyor. Saatte yüz on kilometreyle. Tek bir şansı olduğunu biliyor. Tam yerinde freni köklemeli, dönüşü almalı ve–

Şimdi. Bunu *şimdi* yapmalı.

Jim'in düğümlü ayağı frene basıyor. Tam Ricks Chrysler'ın tamponuna son bir kez vururken direksiyonu sağa yapıştırıyor. Direksiyon Ekim Çocuğu'nun ellerinden kurtulup hızar gibi dönmeye başlıyor, parmaklarından iki tanesini olgun havuçlarmış gibi kesip koparıyor. Direksiyon sola dönerken iki araba birbirinden ayrılıyor ve Chrysler'ın arka tamponu kopuyor, kıvılcımlar saçarak iki renkli bir kedinin karnına fırlatılmış parıldayan bir sustalı gibi devriye arabasının lastiklerinin altında kayboluyor.

Ön lastikler patlıyor. Tampon alt gövdeyi çiğniyor. Jerry Ricks direksiyona asılıyor çünkü nasıl olduysa yolun ortasında bir sokak lambası ve arkasında da tuğladan bir duvar varmış gibi görünüyor... ve küçük bir soru-cevap seansı için vaktiniz olsaydı, Ekim Çocuğu bir sokak lambası ve tuğla duvarın kendisi için son derece uygun olduğunu söylerdi çünkü Chrysler artık dört tekerlek üstünde gitmiyor. Hayır, iki tekerlek üstünde... en azından sürücü tarafındaki kapı yolla bütünleşene, yan camlar patlayana, asfalt tepetaklak giden Chrysler'ın altında cayırdayana, fizik kuralları Ekim Çocuğu'nun planlarını altüst edene kadar.

Iki arabanın da perti çıkmış durumda.

Yirmi saniyelik bir sessizlik oluyor. Belki otuz saniye.

O süre boyunca, Jim Shepard karanlık bir yerde gömülü, toprağın en diplerine ekilmiş bir tohum gibi. Aslında bu çok tanıdık bir durum. Çünkü Jim mısır tarlasını hatırlıyor... Jerry Ricks'in başına dayadığı tabancayı... mezarını sert, siyah toprakla dolduran küreklerin sesini.

Karanlıktan çıkmak için mücadele ediyor, yeşil bir filizin güneşe ulaşmak için toprağın içinden bir tünel açması gibi. Gölgeler bir saniye için kaybolup geri geliyor. Ekim ışığı bir anlığına patlıyor, sonra bir kez daha, Jim yarım metre kadar uzağındaki siyah döşemede oyulmuş yüzünün hatlarını görüyor.

Jim o siluete doğru iki parmağı kopmuş sağ eliyle uzanmaya çalışıyor ama kolu pes ediyor ve eli bir avuç dolusu saman gibi göğsüne düşüyor. Chrysler tepetaklak olmuş. Jim sırtüstü tavanda yatıyor. Bir elektrik cızırtısı kafasında nabız gibi atıyor, üstteki döşemeye titreşen ışıklar veriyor – Jim'in sırıtışı ve gözleri cızırtıyla eşzamanlı görünüp kayboluyor. Ok başı biçimindeki burnu, bir sıra parti ışığının arasındaki bozuk bir ampul gibi göz kırpıyor.

Jim orada yatmaktan fazlasını yapamıyor. Gözleri bir beliriyor, bir kayboluyor. Sırıtışı gelip gidiyor. Yüzünde kazaya mal edebilece-

ği yeni bir oyuk var – başının tepesindeki saptan başlayıp sağ gözünün içine, oradan da sırıtışının ucuna uzanan, tırtıklı bir çatlak. Yarası döşemede bir şimşek gibi çakıyor. Tekrar... ve tekrar... ve tekrar.

Şimdi Jim'in canı yanmaya başlıyor. Bir sonraki ışık patlaması tüm vücudunu sarsıyor ve yüzündeki çatlak üstteki koltukta titreşiyor. Vücudu yeniden sarsılıyor, sanki kasları balkabağı asmalarından değil de çıplak elektrik tellerinden yapılmış ve biri onu fişe takmış gibi. Tanrım. Eski filmlerdeki bir canavar gibi hissediyor – bir kez daha yıldırımı tadan Frankenstein gibi... ama işlem olması gereken etkiyi yaratmıyor... akım, aküsünü çalıştıracağına onu yakıyor.

Cızz. Jim'in sağ eli oltaya yakalanmış bir balık gibi göğsünün üstünde sıçrıyor.

Cızz. Şekerleme kâğıtları, devasa bir yumruğa dönüşmüş çöp kâğıtları gibi içinde hışırdıyor.

Cızz. Jim yan dönmeyi deniyor. Yan dönebilmeyi diliyor. Ama şimdi elini bile oynatamıyor. Orada, göğsünün üstünde duruyor, çocuğun attığı kurşunlardan birinin deldiği omzuna yapışmış hâlde. Delikten ceketinin üstüne yapışkan koz helvası ve marşmelov kreması sızıyor.

Cızz.

Kafasındaki çatlak parlıyor.

Cızz.

Şimşek cızırdıyor.

Cızz.

Son bir sarsıntı Ekim Çocuğu'nun bedenini harap ediyor.

Ricks gözlerini açmayı başarıyor. Açar açmaz da bunu yapamamış olmayı diliyor çünkü yansıması onu ön camda bekliyor. Alnındaki bir kesikten kan damlıyor, sol yanağında da biri bayramları karıştırmış ve Rick'in suratını Şükran Günü hindisi sanmış gibi bir yarık var. Ama Jerry'yi asıl rahatsız eden şey alnındaki sızıntı. Kan, kaşlarının üstünden akıp gözkapaklarına iniyor. Lanet olsun, bu ona birisi gözlerine avuç dolusu tuz basmış gibi hissettiriyor.

Polis memuru, gözlerindeki kan ve teri siliyor – lanet olası bir katır gibi terliyor. Birkaç kez gözünü kırpıyor. Görüntü biraz daha netleşiyor. Sokak lambası görünürde yok –ona çarpmamış olmalı– ama tuğla duvarı hemen seçiyor. Ondan pek kaçamadı. Dodge'u yanlamasına döndürdü, sol ön tarafını duvara vurup göçertti, sürücü tarafının geri kalanı da tuğlalara sağlam bir öpücük verdi. İstese dilini camdan çıkarıp lanet tuğlaları yalayabilir. Şimdi devriye arabasının sürücü tarafından çıkması mümkün değil. Yanındaki cam kırılmış olsa bile, tırmanıp çıkacak kadar boşluk yok.

İçinde bulunduğu durumda, bunu yapabilecek hâli de yok. Kesikleri ve ezikleriyle vücudu epey darbe aldı. Yüzüne gelince, yan cam kırıldığında cam parçaları onu kesmiş olmalı. Hatta kafasını cama çarparak bu işi kendi de yapmış olabilir.

Hatırlamaya çalıştıkça sahneler zihninde yüzmeye başlıyor. Kaza ânını anımsamaya çalışıyor ama aslında başka bir şeyi düşünmesi gerektiğinin farkında... önemli bir şeyi...

Ricks bir kez daha gözünü kırpıyor. Kendini hayaller âleminden çekip çıkartıyor.

Evet. İşte gerçek dünya. Tutunması gereken de bu. Her şey net... ve keskin–

"İyi misin?" diyor çocuk.

Tanrım. Ricks çocuğun orada olduğunu unutmuştu. Ezilmiş burnu dışında –ki kazadan önce böyleydi zaten– iyi durumda. Hatta elinde Ricks'in tabancasını tutuyor bile ve–

Ekim Çocuğu, diye düşünüyor Ricks. Elbette. Hatırlayamadığı önemli şey buydu. *Nerede bu lanet olası Çocuk?*

Yola bakıyor. Chrysler anacaddeye doğru yapmaya çalıştığı dönüşü alamamış. Ters dönmüş, ezilmiş, bitmiş. Ricks çocuğun üstünden uzanıp torpido gözünü açıyor. Bunu yapınca kafası omuzlarının üstünden yuvarlanıp düşecekmiş gibi geliyor. Mermilerin durduğu kutuyu alırken, Ekim Çocuğu'nun da lanet olası Chrysler kadar *bitmiş* olmaması için dua ediyor. Çünkü eğer Ekim Çocuğu'nun

işi bittiyse ve bunu Riley Blake'in attığı kurşunlardan biri değil de Dodge'un darbeleri yaptıysa, o zaman her şey sona erdi demektir.

Kasabanın sınırları içindeki her şey için son geldi demektir.

Bitti. Sona gelindi. Hikâye tamamlandı.

Ama belki de öyle değildir. Belki Çocuk hâlâ nefes alıyordur. Eğer öyleyse –kasaba ve içinde yaşayan herkes için– bir şans daha var demektir.

Ricks saatine bakıyor. 23.45. İşi bitirmek için hâlâ bir sürü zamanı var. Mermileri avucuna döküyor. Görünüşleri net değil. Kafasındaki yaradan üstlerine kan damlıyor. Bir saniyeliğine, yumurtadan henüz çıkmış alabalıklar kanında banyo yapıyormuş gibi görünüyor.

Dikkat et, oğlum. Bu sularda yüzmeye kalkma.

Ricks gözlerini kapıyor, başını iki yana sallıyor. Bu deli işi saçmalıklar için vakti yok. Gözlerini açtığında balıklar yok. Mermiler geri gelmiş. Onları çocuğa veriyor ama mankafa sadece orada oturup mermilere bakıyor.

Ricks ona bakmaya zahmet etmiyor. Orada oturuyor, çocuğun mesajı almasını umarak kapının açıldığını duymayı bekliyor.

Bir süre kafası bulanıyor, belki on, belki on beş saniye.

"İşi bitirmek istiyorsan," diyor Ricks, "kıçını kaldırsan iyi edersin."

Ricks mesajı aldığından emin olmak için çocuğa dönüyor.

Ama arabanın kapısı açık duruyor.

Çocuk çoktan gitmiş.

Riley Blake güçlükle yutkunuyor.

Vay canına. Av'ı kazanacağını hiç düşünmemişti.

Polis memurunun tabancasını elinde sımsıkı tutarak anacaddede yürüyor. Arkasında, kuzeyde, kasabanın fakir mahallelerine yayılan üç ayrı yangın birleşip kükreyen bir cehennem alevine dönüşmüş. Ama yangın Riley'nin sorunu değil. Kafasında tek bir şey var, o da Mitch Crenshaw'un perti çıkmış Chrysler'ının içinde duruyor.

Riley içerideki şeyin ölmemiş olmasını diliyor.

Ölmemiş olsa iyi eder.

Çünkü onun *yerel üretim* kıçını ilk Riley Blake yakaladı. Aynen öyle. Gece yarısına on dakika var ve Ekim Çocuğu sadece ona ait. Etrafta başka kimse yok. *Rekabet yok*... bu da *ter dökmek yok* demek. Yirmi adım... belki yirmi beş... ve Riley Chrysler'a varmış olacak.

Yürümeyi sürdürürken Ricks'in .38'liğine mermileri dolduruyor. Altı mermi yerleştirdikten sonra silindiri çarparak kapatıyor. Devriye arabasındaki devreleri yakmış pisliğin bu işi gözünü kırpmadan yapacağını hatırlatıyor kendine ama kendisinin Jerry Ricks'e hiç benzemediğini de biliyor.

Benzemesi de gerekmez zaten. On dakika işi dikkatli bir şekilde yapmaya yeter de artar bile. Dikkatli olmak da iyi bir fikir aslında çünkü Riley o ilerideki enkazın içindeki şeyi tanıyor. Adına ister Ekim Çocuğu deyin... ister Testere Surat... ister Testere Dişli Jack... bir düzine başkaca ismi olan bir şey o. Bir yılda görülecek kâbusların tamamını bir saniyede canlandıran bir canavar.

Bu yüzden Riley yavaşça ilerliyor...

Bu yüzden Riley dikkatlice ilerliyor...

Enkaza üç metre kala diz çöküp arabanın içine göz atıyor. İçeride bir şey hareket ediyor, sadistin teki onu Chrysler'ın aküsüne bağlamış gibi arabanın ters dönmüş tavanında sarsılıyor. Bu görüntü Riley'yi biraz ürkütüyor ama sinirlerine hâkim oluyor ve kendine *hareket etmesi iyi* diyor. Hareket etmesi o şeyin hâlâ canlı olduğunu gösteriyor.

Riley tabancayı kaldırıp nişan alıyor. Tam bunun çok kolay olacağını düşünürken, Chrysler'ın içindeki şey yana yuvarlanıyor...

...dirseklerinin üstünde toparlanıyor...

...ve sürünmeye başlıyor.

Hızlı değil ama çok yavaş da sayılmaz. Hareket ederken, ellerinden bir tanesi genişleyerek açılıyor. Sol bileğindeki sarmaşıkların arasından bir şey sürünerek çıkıyor, garip bir kedinin pençesi

gibi duran Ekim Çocuğu'nun eline yerleşiyor. Bir kasap bıçağı bu, Riley'nin omzunun üstünden gelen yangın ışığında parıldıyor. Ekim Çocuğu oyulmuş yüzünü kaldırıp silahlı çocuğa dimdik bakarken parmakları bıçağı kavrıyor.

Yaratığın kafasının içinde kontrolsüz şimşekler çakıyor. Bu bir statik fırtına izlemeye benziyor. Gördüklerindeki bir şey Riley'yi hipnotize ediyor... ışığın o üçgen gözlerin içinden parlayışıyla ilgili bir şey. Gözlerini kaçıramıyor, düşünemiyor. Bu sırada balkabağı kafalı yaratık patlamış camdan sürünerek çıkarken ona bakmayı sürdürüyor. Elinde bıçağı, asfaltın üstünde dirsekleriyle ona doğru ilerliyor.

Şimdi Riley canavarın kokusunu alabiliyor. Kavrulmuş tarçın, barut ve erimiş mum – kokuların tümü toplanıp Ekim Çocuğu'nun ateş topuna benzeyen kafasında birleşiyor.

Koku Riley'yi kendine getiriyor.

Tabancayı doğrultuyor... horozu kaldırıyor...

Ve bir şey koluna çarpıyor. *Çok sertçe.*

Riley .38'liği düşürüyor. Sendeliyor, sağ kolunu tutarak dönmeyi başarıyor...

Kız orada duruyor. O lanet olası kız. O kızıl–

"Beni özledin mi?" diye soruyor.

Sonra ona tekrar vuruyor.

Sopa Riley'nin kafasında kırılıyor.

Riley kaldırımın hızla kendisine yaklaştığını görüyor.

Pete Ekim Çocuğu'nu enkazdan uzağa çekiyor. Chrysler'ın ters döndüğüne seviniyor. O ve Kelly sinemadan çıktıktan sonra anacaddeyi geçerken neredeyse Chrysler'ın altında kalıyorlardı ve bu o gece kendini üçüncü kez o canavarın farlarının önünde buluşuydu. Hurda yığınının kendisine garezi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bu belki de kötü bir tahmin değil – çünkü şimdi bile Chrysler tamamen ölmüş değil. Gorgon gözü farlarının içinde hâlâ yanan bir alev var,

Pete de hurdanın tekerlekleri havaya bakıyor olsa bile o farların ışığına yakalanmak istemiyor.

Pete, Ekim Çocuğu'nu çekerek kaldırıma taşıyor. Kasap bıçağı Ekim Çocuğu'nun kavrayışından kurtulup takırdayarak yola düşüyor ama Çocuk farkına bile varmıyor. Görünen o ki bir zamanlar Jim Shepard olan şey şimdi neler olup bittiğini bile bilmiyor. Pete onu kaldırımdaki bir posta kutusuna yaslarken hiç direnç göstermiyor.

Pete bunu yaparken Kelly de Riley Blake'in başında dikilmiş ona bakıyor, kılını kıpırdatırsa sopayı indirmeye hazır.

Kıpırdatmıyor. Çoktan bilincini yitirmiş.

Pete bir saniye durup soluklanıyor. Sonra Kelly'ye bir bakış atarak Riley'ye doğru yürüyor. "Bu herifi bu gece iki kere benzettin," diyor futbol oyuncusunu botlarından tutup enkazdan uzağa çekerken. "Bundan belki de biraz fazla zevk almış olabilirsin."

"Kesinlikle aldım. Yalan söyleyecek değilim."

"Öyle olsun. Bu işi bitirdin. Şimdi başka bir şey yapacağız."

"Neden bahsediyorsun?"

Pete, Riley Blake'in ayaklarını kanalizasyon oluğuna bırakıyor ve başıyla Ekim Çocuğu'nun bulunduğu yönü işaret ediyor.

"Demek istediğim, bence dostumuzun tek başına bir yere varacak hâli yok."

"Nasıl bir plan yaptıysan, umarım karmaşık değildir... gece yarısına kadar yaklaşık beş dakikamız var."

"Basit bir plan yapalım o zaman."

Pete eğiliyor, başını Ekim Çocuğu'nun koltuk altından geçirip onu ayağa kaldırıyor.

"Tamam," diyor Pete. "Onu vakit dolmadan kiliseye götürelim."

Ricks hâlâ bir silah sesi duymadığına inanamıyor, bunun ancak tek bir anlamı olabilir – ya Çocuk kazada kremaya döndü ya da tetiği çekmesi için gönderdiği salak oyalanıyor.

Lanet olsun, diyor Ricks kendine. Belki *annesinin gidip küçük*

budalanın elini tutmasının vakti gelmiştir. Yolcu koltuğunun üstünden kayıp arabadan çıkıyor. Ayağa kalkıyor ama düşecek gibi olunca arabanın tavanına tutunuyor.

Kahrolası futbol oyuncusunun yerde yattığını o anda görüyor. Gömülmeye hazır gibi yere serilmiş. Başka bir çocuk daha var. Hatta iki çocuk var. Bir erkek ve bir kız, ikisi de ayakta ve hareket ediyorlar. Erkek, Ekim Çocuğu'nu yaralı bir askeri taşır gibi omzuna almış. Onu kilisenin bulunduğu yöne doğru sürüklüyor, kız da arkalarından takip ediyor, çıkabilecek herhangi bir belaya karşı gölgeleri izliyor.

Ricks gördüklerine inanamıyor. Gözlerini kırpıyor ama bir faydası olmuyor. Alabalık gibi görünen mermileri ve diğer deli saçmalarını boş verin – bu hayal edebileceği en korkunç kâbus. Hiçbir anlamı yok.

"Hey..." diye bağırıyor. "Hey!"

Kız ona doğru bakıyor ama ne o ne de erkek çocuk yavaşlıyor.

Ricks bir anda ikisini de tanıyor.

Tanrım. Kelly Haines ve Pete McCormick. Şansımın içine edeyim!

Elini tabanca kılıfına atıyor... ve boş olduğunu görüyor.

Peki neden boş, Jerry?

Eh... belki de tabancanı çocuğa verdiğin içindir.

Tüfeğini de Dan Shepard'a verdin.

Elinde bir tek kahrolası cop var.

Ve gece yarısına üç dakika var, seni aptal bok çuvalı.

O yüzden hareket geç...

Pete ve Kelly koşmuyorlar. Ekim Çocuğu, koşamıyor.

Ama hareket ediyorlar.

Kelly sırtını Jerry Ricks'e dönüyor ve bir rahatlama hissediyor. Öfkeli polis memurunun suratı peynir rendesiyle tıraş edilmiş gibi görünüyordu. Canlı canlı derisi yüzülmüş gibi görünmeden önce de pek hoş birisi değildi zaten. Ama şimdiki hâlinde Kelly onunla uğraşmak istemediğine emin.

Kelly hâlâ tam olarak formunu geri kazanmış değil ama Pete'e yetişiyor.

"Acele etsen iyi olur," diyor.

Pete'in solukları hızlı ve sert. "Elimden geleni yapıyorum."

Ricks de aynı şeyi yapıyor çünkü saat yarım dakika daha ilerledi ve son çana iki buçuk dakika kaldı.

.38'liği perti çıkmış Chrysler'ın yanında duruyor. Ricks onu yerden kapıyor. Bunu yaparken kiliseye doğru ilerleyen üç kişiye bakıyor ve her şey birden anlam kazanıyor. Haines ve McCormick'in ikiyle ikiyi toplayıp büyük resmi çözdüklerini anlamak için onları sorguya çekmeye ihtiyacı yok. Bunu da yapabilecekleri en kötü anda yaptılar.

Jerry'nin uzun namlulu Smith&Wesson tabancasının ona bir yardımı dokunmayacak. Silahı ateşleyemez. McCormick'e ateş etme riskini alamaz çünkü onun yerine Ekim Çocuğu'nu vurabilir. Eğer Bay Balkabağı Kafa'da bir delik açarsa bütün anlaşma cehenneme gider.

O ayaklı kâbusu bir çocuk haklamalı.

Ve bu gelecek iki dakika içinde olmalı.

Kurallar böyle.

Jerry etrafa bakıyor. Görünürde kimse yok.

O lanet olası futbol oyuncusu dışında, kimse yok. Yerde sırtüstü yatıyor. Kanalizasyon oluğunun üstünde...

Kilisenin önündeki merdiveni yarıladıkları sırada Çocuk Pete'in elinden kayıyor. Yana doğru yalpalarken Pete kot ceketini yakalamak için bir hamle yapıyor ama tutamıyor. Tam tuğla basamaklara çarpıp parçalanan balkabağının sesini duyacağını sandığında Kelly Ekim Çocuğu'nu yıpranmış yakasından tutuyor.

Birlikte Jim Shepard'ı birbirine geçmiş sarmaşıklardan oluşan ayaklarının üstüne dikiyorlar.

"Tamam," diyor Pete. "Şimdi onu tuttum."

Kelly basamakları ikişerli tırmanıyor.

"Umarım şu kapı kilitli değildir," diyor.

Riley, "Çok uzaktalar. Yapabilir miyim bilmiyorum," diyor.

"Kes sesini ve yap şunu," diyor Ricks. "Altı atış hakkın var. Bir tanesini tuttur."

Çocuk nişan alıyor.

Kilisenin kulesindeki çan çalmaya başlıyor.

"Tetiği çek, aptal! Yap şunu!"

Tam Kelly açtığı sırada kapıya üç kurşun saplanıyor. Kız içeri kaçıyor. Pete ve Çocuk tökezleyerek onun yanından geçerken iki el daha silah sesi geliyor.

Kelly kapıyı kapatıp kilidi takıyor.

Arkasını dönüyor, gözleri karanlığın içini tarıyor.

"Pete?" diye soruyor. "İyi misin?"

Yanıt yok. Sanki gölgelere konuşuyor.

Çan çalıyor.

Dokuzuncu kez... onuncu kez... on birinci kez...

IV
Kan

Çan gece yarısını vuruyor.

Ricks, "Tabancayı bana ver," diyor.

"Sanırım onu vurdum," diyor Riley, .38'liği uzatarak. "Son atış eminim–"

"Hı hı. Bir bok vuramadın, evlat, kilisenin kapısını saymazsan. O lanet olası şeyi beş kere vurdun. Ama endişelenme. En azından bir şeyi doğru yaptın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tetiği beş kere çektin. Bu da tabancada bir mermi bıraktığın anlamına gelir. Gece yarısını geçtiğimize göre, onu yerleştirmek istediğim tek bir yer var."

"Ha?"

Ricks gülümsüyor. Tanrım. Bu çocuğun kafası gerçekten çok kalın.

.38'liği Riley Blake'in çenesinin altına yerleştiriyor.

Tetiği çekiyor.

Yüz otuz kiloluk *oksijen israfı* yere yığılıyor.

Kelly karanlıkta Pete'in elini yakalıyor. "Tanrı'ya şükür iyisin. Siz kapıdan girerken gelen son iki silah sesini duyunca vurulmuş olabileceğini düşündüm."

"Hayır," diyor Pete. "Hâlâ ayaktayım. O da öyle, gibi görünüyor."

Önlerinde, Ekim Çocuğu sıraların arasındaki koridorda yavaşça yürüyor. Yürüyüşü sabit değil ama dayanıyor, sol eli bir sıradan ötekine geçerken bankların meşeden başlarını tutuyor. Ay ışığı, dar vitraylardan içeri şeritler hâlinde sızıyor, yoluna düşen çubuklar gibi görünüyor. Çubuklar kan ve bere rengindeler ve Çocuk onların arasından güçlükle yürüyor. Hırpalanmış kafası, sarmaşıklardan örülü boynuna doğru sallanıyor, yıldırım şeklindeki çatlaktan gelen ışık puslu karanlığın içinde sarı bir bıçak gibi parlıyor.

Pete izliyor ama kendi gözlerine pek güvenemiyor.

Vakit gece yarısını geçti ama Ekim Çocuğu hâlâ iki ayağının üzerinde.

Vakit gece yarısını geçti ve Ekim Çocuğu kilisenin içinde.

Kazandı.

Altı saat önce, Pete burada durup da sessizce Ekim Çocuğu'nun zaferini kutlayacağını hayal bile etmezdi. Bu tuhaf bir an çünkü bu zaferi Pete mümkün kıldı. Sadece birkaç saat önce korkuluk ayakları üstünde kilisede yürüyen şeyi öldürmeye kararlıydı, şimdiyse tökezlese yardımına koşacak hâlde.

Ama Ekim Çocuğu tökezlemiyor. Başını öne eğmiş, bu kasabanın uzun zaman önce terk ettiği bir ikona doğru ilerliyor. Pete duvara çivilenmiş büyük haça bakıyor. O cisim ona hiçbir zaman pek bir şey ifade etmedi. Hatırlamadığı binlerce pazar sabahı boyunca onun altında oturdu. Asla unutmayacağı bir günde –annesinin cenazesinin olduğu günde– onun altında oturdu. Haçın ne anlama gelmesi gerektiğini biliyor, içinde bir parçası belki de gerçekten bu anlamı ifade edebileceğini düşünmek istiyor – başka bir yerde, başka insanlar için. Ama burada değil, onun için değil, tüm kasaba ona sırtını döndüğü sırada bir mısır tarlasında dizlerinin üstüne çökmüş, kafasına dayalı bir silahla bekleyen bir çocuk için değil.

Bu yüzden, haça doğru –yavaşça, neredeyse hürmet ederek– ilerleyen Ekim Çocuğu'nun görüntüsü Pete McCormick'i şaşırtıyor.

Ama Jim Shepard'ın başı artık eğik değil. Sunağa yaklaşırken başını kaldırıp haça bakıyor. Yüzünün oyuk hatları karşıdaki duvara yansıyor, başının üstündeki saptan çenesine kadar inen çatlak, ocaktan yeni çıkmış, girintili çıkıntılı bir dilim erimiş çelik gibi haçı kaplıyor.

Sonra Çocuk başını çeviriyor ve duvar kararıyor. Başından gelen ışık sunağın altındaki zemini aydınlatıyor. Orada bir şey var, Pete'in daha önce gözüne çarpmamış bir şey, karanlıkta saklanan bir şey.

Pete koridorda ilerlemeye başlıyor, Ekim Çocuğu ile haçın arasındaki şeyin ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyor.

Çocuk koridorda başı eğik hâlde yürürken odaklandığı şey.

Birkaç adım sonra Pete onu net bir şekilde görüyor.

Kollarının arasında sıkıca tuttuğu bir tüfekle orada duran ölü bir adam bu.

Silah kafasının olması gereken yere doğrultulmuş.

Ricks asfaltta yüzüstü yatan ölü çocuğa bakmakla vakit kaybetmiyor. Şişko serserinin bir önemi yok artık. Kanun adamına göre hiçbir şeyin pek önemi yok çünkü saat gece yarısını beş dakika geçti ve balkabağı kafalı ucube kilisenin içinde. Bu da kasabanın yaşam biçiminin mahvolduğu anlamına geliyor.

Evet. Ekim Çocuğu cadı kazanından çıktı. Siyah yolu aştı... kasabaya kadar geldi. Kendini iki tonluk Detroit çeliğinin içine sardı ve sürünüp kaçmayı başardı. Girdiği kapıda beş kurşun delik açtı ama bir tanesi bile onun balkabağından kafasını patlatamadı. Bir kez kiliseye girdiğindeyse... eh, işler içeride pek sütliman gitmiş olmalı çünkü Ricks gecenin içinde patlayan bir tüfek duymadığından emin.

Polis memuru, Dan Shepard'a ne olduğunu merak etmekle vakit kaybetmiyor. Sulu gözlü piç, tavşana dönüşüp hoplaya zıplaya gitse de umurunda değil; Shepard dizlerinin üstüne çökmüş, oraya ait olmayan çocuğunun ayaklarını öpse de umurunda değil. Ricks için önemli olan tek şey, onun tanıdığı dünyanın filminin sona erdiği.

Tek yapman gereken kuzeye doğru bir bakış atmak. Perdenin inmeye başladığını göreceksin.

Kahretsin, *inmek* ne kelime. Lanet olası perde alevler içinde. Ekim Çocuğu'nun başlattığı üç yangın kasabanın fakir mahallelerini kül edecek tek bir battal boy yangına dönüşmüş hâlde. Sanki birisi yolun karşısındaki sinema salonunun perdelerinin üstüne bir kova dolusu kömür dökmüş de alevler o koyu kadifeyi küle dönüştürüyor, gecenin rengini altındaki beyaz ekrandan yakarak koparıyor.

Tanrım. Bu düşünmesi korkunç bir şey.

Kanun adamı silah kemerinden altı mermi çıkartıyor. Bu kez yumurtadan yeni çıkmış alabalıklar gibi görünmüyorlar. Mermileri .38'liğin silindirine yerleştiriyor ve anacaddeyi yürümeye başlıyor.

Külüstür bir Chevrolet yanından basıp geçerken ayağını yoldan çekiyor, adımlarını yolun karşısındaki kaldırıma attığı sırada eski bir Ford aynı şeyi yapıyor. Ricks batıya dönüyor, o Chevrolet'nin Çizgi'yi aştığını görüyor, Ford'un da aynı şeyi yapmasını izliyor. İki araba da kasabanın sınırlarını öylece aşıyorlar... sanki artık Çizgi yokmuş gibi. Onları durduracak bir Jerry Ricks, gelip gelmediği dikiz aynasından izlenecek bir Hasatçı Loncası yokmuş gibi.

İki araba gecenin içinde gözden kaybolurken arka ışıkları uzakta titreşiyor. Ricks alnındaki yarıktan sızan kanı siliyor. Vay canına. Yolun bir tarafındaki kaldırımdayken dünya belirli bir şekilde işliyor. Karşı kaldırıma geçtiğindeyse işler artık o şekilde işlemiyor. Statüko alevler içinde kalınca insanlar ne kadar hızlı değişiyorlar. *Canı cehenneme*, diye düşünüyorlar, sonra da ilk fırsatta yanık kıçlarını yapıştığı yerden kaldırıp gidiyorlar.

Bazı insanlar buna cesaret diyebilir. Ricks o kadar ileri gitmez. Ona göre bu arabalardaki insanlar ancak batıp dibi boylayacak bir gemiden son anda kaçışan fareler kadar cesur sayılabilir. Buna cesaret demek istiyorsanız – buyurun, Jerry için hava hoş. Nihayetinde, buna ne isim verildiğinin bir önemi yok. Sonuç değişmiyor – o arabalar gittiler, siyah yol daha geçecek olanları bekliyor ve Jerry Ricks bunun fazla uzun süreceğini sanmıyor.

Eh, diyor, *hayatın cilvesi işte.* Belki bir süre sonra Jerry de kıçını yapıştığı yerden kurtarıp gider. Belki... ama önce halletmesi gereken yarım kalmış bir işi var. Silahında altı mermisi var, bunun eskiden yaşadıkları hayatın üstüne tahtaları çakıp kapatmak için yeterli olacağını düşünüyor.

Ölü adamın yüzü yok olmuş, hâlâ elinde sımsıkı tuttuğu tüfek soluk derisini kan ve kemikten oluşan bir bulamaca çevirmiş. Bu hâlde bile Ekim Çocuğu cesedi tanıyor. Adamın ellerini tanıyor, parmağındaki basit altın nikâh yüzüğünü biliyor.

Jim Shepard o yüzüğün bir sonucu. Onu görünce aklına tek bir sözcük geliyor, babası henüz birkaç saat önce yüzünü oymayı bitirdiğinde dikenli gülümsemesini çarpıtan sözcük.

Neden?

Babası, Jim bu sözcüğü mısır tarlasında söylediğinde bir cevap vermemişti ama şimdi verdi. Cevap açıkça belli, zeminde yatıyor. Dilsiz, sesi olmayan. Görmesini ve gülümsemesini sağlayan parçaları sökülmüş. Sadece kırmızı et ve kemikle kasın parçalanmış birleşimi kalmış.

Tamir edilmeyecek kadar arızalıysan böyle görünürsün işte. Bir insansan, makine değilsen ve dişlilerin boşa dönüyorsa daha fazla işleyemezsin. Lonca'daki adamlar Dan Shepard'ı bitiş çizgisiyle büyük oğlunun arasına yerleştirdiklerinde bunu anlamamışlardı. Dan'i oraya oğlunu durdurması için koydular, oysaki adamın içindeki dişlilerin bir sene önce o mısır tarlasında eriyip gittiğini anlamaları gerekirdi. O yükü bir daha asla kaldıramazdı. Kaputu aç, motoru kontrol et, kolayca görürsün. Makineyi kasları ve kemiklerine kadar sök, o nikâh yüzüğünün barındırdığı yaşamdaki yıpranma ve aşınmayı, o tüfekteki eyleme geçme iradesini test et, sonuca bakınca birilerinin Dan'i kendinden başka herhangi birini durdurmaya nasıl muktedir görebildiğine hayret edersin.

Lanet olsun, bir seneyi toprağa gömülmüş hâlde geçiren bir ço-

cuk bile bunu görebiliyor, ki gözleri bile yok – sadece kafasına açılmış bir çift delik var.

"Hâlâ çözemedin mi, siktiğimin ucubesi?" Jerry Ricks sokakta bağırıyor. *"Sen şimdi buraların kralı mı oldun? Mahallenin horozu musun sen? Hı-hı. Öyle olmadığını biliyorsun, değil mi? Sen sadece nabzı atan bir ot parçasısın. Topraktan çıktığında buydun, şimdiden sonra da ancak bu olacaksın. Çünkü kaçabileceğin hiçbir yer kalmadı!*

"Ya!" diye bağırıyor Ricks. *"Çanın on iki kere ötüşü pek bir şey değiştirmedi, değil mi Jimmy? Şansın varken o burnu akan budalalardan birinin seni haklamasına izin vermeliydin. Işini hızlıca bitirirlerdi. Ama ben öyle yapmayacağım, evlat... Ben acı çektiğine emin olacağım. Seni santim santim budayacağım!"*

Babasının yıkık cesedine bakarken bu sözler Jim'in kafasının içinden bir kış rüzgârı gibi geçiyor. Ama orada yanan ateşi kelimeler söndüremez. Jim'in testere dişli gülümsemesi babasının elini tutarken yerini sert bir diş sıkmaya bırakıyor. Nikâh yüzüğünü yavaşça Dan Shepard'ın parmağından çıkarıyor. Onu uzun süre yaralı elinde –üç parmağı kalan elinde– tutuyor.

"Hepinizin hesabını göreceğim!" diye bağırıyor Ricks. "Bunu yapmayacağımı düşünmeyin. Içerideki her biriniz ölmüş sayılırsınız. McCormick... Kelly Haines. Ve oradaysan, Dan, senin için de geliyorum, seni sümüklü pislik!"

Evet. Dan burada, yolu o mısır tarlasına düşen tüm diğer babalarla ve babaları izlerken ölen tüm diğer oğullarla birlikte. Jim elinde tuttuğu yüzükte babasını hissediyor. Paslı çivilerin vücudunu delip onu bir haça tutturduğu yerlerde diğerlerini hissediyor.

Hepsini hissediyor. Şimdi. Burada.

Bu hisler oldukları yerde duruyor ama Jim durmuyor. O altın halkayı sağ elinin yüzük parmağına geçiriyor. Bir sonraki anda ayağa kalkıyor. Sunağa sırtını dönüyor, oyuk gözleri kilise kapısının yanında duran genç adama dikili.

Ekim Çocuğu ona doğru yürümeye başlıyor.
Gözlerindeki öfke gölgeleri aydınlatıyor.
Zımpara kâğıdını andıran sesi bankları tırmalıyor.
"Silahını bana ver," diyor.

Ekim Çocuğu'nun sesiyle söylenince bu sesler ancak bir tehdit gibi duyulabiliyor. Pete'in cesaretinden bir katman soyuyorlar. Korkusu da Av'ın kendisi gibi kasabanın ürettiği bir şey. McCormick ve Shepard adında iki çocuğun arasındaki bağı koparmak için tasarlanmış bir tepki. Sen bunu herkesten daha iyi anlıyorsun çünkü sen hem Pete'in yerinde oldun, hem de Ekim Çocuğu'nun yerinde. Onları da, kemiklerinin ekildiği kara tarlaya gömülen yüzlercesini de tanıyorsun.

Bu yüzden, bu iki güç karşılaştığı zaman neler olduğunu biliyorsun. O an hep aynı oldu, kaçınılmaz olduğu kadar patlamaya hazır. Ama bu gece öyle değil. Bu gece taslak değişti. Bu denklemin bir yarısı diğerine elini uzattı, birlikte gece yarısından sonra her şeyin farklı olduğu bir âna adım attılar.

O an şimdi tek bir bakışta ikisinin arasından geçiyor. Oyulmuş iki yuvadan gelen yakıcı ışık, bir çift mavi gözdeki dondurucu parıltıyı oraya çıkarıyor. Aynı ateşin farklı biçimleri olsa da ikisi de aynı ölçüde parlak yanıyor.

Ama yalnızca biri o ateşi yarına taşıyabilir.

Bunun olabilmesi için, diğerinin bu gece kendi ateşini küle çevirmesi gerekiyor.

"Tek başına yapamazsın," diyor Pete çünkü kaçınılmaz olana inanmak istemiyor. Ama Jim Shepard gerçeklerin farkında. Yıpranmış bir Cadılar Bayramı maskesi görünümlü yüzünün ardında yatan düşünceler Pete'in düşüncelerinin olamayacağı kadar berrak.

"Bana kalanın ne olduğunu biliyorum," diyor Jim.

Pete'e, kıza ve arkalarındaki açık kapıya bakıyor.

"Gerisi size kaldı."

Sözcükler söylenmeden önce bile Pete, Ekim Çocuğu'nun ne dediğini anlıyor. Karşı çıkmak için bir düzine argüman geliyor aklına. Ama bunlar onun düşünceleri, Ekim Çocuğu'yla ikisinin paylaştığı düşünceler değil, onları bir araya getiren bu son gecenin ürünleri değil. Pete bunu fark ettiği anda Ekim Çocuğu'nun gözlerindeki ateş Pete'in argümanlarının her birini yakıp kül ediyor.

Pete güçlükle yutkunuyor ve silahı veriyor.

Başka veda edilmiyor.

Edilmesine gerek yok.

Üç parmak ve bir başparmak tabancanın kabzasını kavrıyor, Ekim Çocuğu'nun işaretparmağı tetiğin etrafını sarıyor. Oğlanla kız koridoru aceleyle aşıp kilisenin arka çıkışına doğru yöneliyorlar. Ekim Çocuğu'nun bakışı onları takip ediyor – kafasından çıkan bütün ışık patlamaları, titreşimler ve alnındaki yarıktan gelen şimşek parıltıları onlar gölgelerin içinden geçerken yollarını aydınlatıyor.

Jim Shepard bu ânı kaçırmak istemiyor.

Bu gecenin en önemli ânı bu.

Pete McCormick ve Kelly Haines arkalarına bakmadan sunağı geçiyorlar. Arka kapı açık duruyor, birlikte çıkıyorlar.

Kapı kapanıyor.

Böylelikle Ekim Çocuğu'nun içindeki ateş harlanıyor. Şimdi gücü ikiye katlandı, öncekinden daha parlak yanıyor. Çünkü kaderi Jim'in peşinden bir mısır tarlasına gitmek olan çocuk kaçtı. Siyah yola doğru gidiyor, yolda sapmadan yarına doğru gidiyor. O ateş şimdi o hırpalanmış kabuğu tüketiyor, bir Atomik Ateş Topu öfkesini zapt eden kurşun astarlı kapıyı büküyor. O çentikli çatlaktan dışarı akıyor, çarpık dişlerin üstünde yanardağdan sızan lav gibi köpükleniyor. Ekim Çocuğu'nun içinde damarlanan kökleri takip ederek boynundan aşağı akıyor, ceketinin üstüne damlıyor, aşınmış mavi kottan sıçrayıp kilisenin zeminine saçılıyor, Ekim Çocuğu ağır meşe kapılara doğru ağır adımlarla yürürken halıda siyah, daire biçimli yanıklar bırakıyor.

"Çık hadi oradan, ödlek! Çık dışarı! Ben oraya gelip–"

Jerry Ricks tuğla merdivenin başladığı yerde duruyor. Silahı dışarıda, ağzı açık. İkisinin de ona bir faydası yok. Çünkü son sözcük dudaklarından çıkarken kilisenin kapıları birdenbire açılıyor ve daha kızıl tuğlalara çarpamadan Ekim Çocuğu dışarı çıkıyor.

Kafası ateş saçıyor.

Elinde çalıntı bir .45'lik var.

Horoz sert çeliğe vuruyor. Namludan alev çıkıyor. Bir kurşun Ricks'in omzuna giriyor ama o bunu hissetmiyor bile. .38'liğin tetiğini çekmekle meşgul. Kurşun kot ve sarmaşıkları deliyor, ikinci ve üçüncü kurşunlar göğsünde delikler açınca Ekim Çocuğu sendeleyip tırabzana çarpıyor.

Ama düşmüyor. Kesinlikle hayır. İleri atılıyor, parmakları tırabzanı kavrıyor... basamaklardan aşağı ayaklı bir kâbus gibi kayıyor... inerken .45'liğini kaldırıyor...

Başka bir kurşun Ricks'i öncekinin girdiği yerden vurup omzundan et koparıyor. Ricks silahını doğrultmaya çalışıyor ama bunu yapması gereken kaslar artık çalışmıyor. Acı hızla ve acımasızca geliyor, Çocuk da öyle. Hâlâ hücum hâlinde... Ricks geriye beş-altı adım atıyor... Üçüncü bir kurşun omzunu çiğneyip geçiyor, deltoit kasını kıymaya çeviriyor, rotator kılıfını kesiyor, pazı kemiğini yuvasında paramparça ediyor.

Ricks sigarasını tuğla yürüme yolunun kenarındaki çiçek tarhına tükürüyor. Omzu kemikten sarkan jöle hâline gelmiş. Parmağı seğirerek .38'liğin tetiğini son bir kez çekiyor ama artık herhangi bir şeyi nişan almıyor. Kurşun tuğla yürüme yolundan sekiyor. Ekim Çocuğu süpürge ayaklarının üzerinde yürürken bir kez daha ateş ediyor. Kurşun Ricks'in bağırsaklarını dışarı çıkarıyor, giderken birkaç omurunu parçalıyor. Ricks tabancasını düşürüp dizlerinin üstüne çöküyor.

İşte orada. Öylece duruyor. Çocuk şimdi onu yakaladı. Bir barut

bulutu... kavrulmuş tarçın kokusu. Ricks havada onun tadını alıyor, kendi kanının tadıyla beraber.

Dan Shepard'ın oğluna bakarken derisi yüzülmüş suratındaki kahverengi gözleri parıldıyor. Mısır tarlasından gelen şeyin gözleri yok. Sadece bir kafa dolusu ateş. Yaratık elini uzatıyor, parmakları Ricks'in saçlarının arasında üç çıngıraklı yılan gibi kıvrılıyor. Kanun adamının kafasını kaldırıyor, ona yukarıdan bakıyor. Alevli posa, dikenli dişlerinin üstünden damlalar hâlinde akıyor, Ricks'in yüzüne akü asidi gibi yayılıyor.

Bu kötü ama sıradaki daha da beter.

Çocuk .45'liği Ricks'in şakağına dayıyor.

Sıcak metal, kanun adamının etini dağlama demiri gibi yakıyor.

Testere dişli bir gülümseme polis memurunun kanlı yüzünü aydınlatıyor.

"Bu kısmı hatırlıyorsun, değil mi?"

Bu sözcükler Ricks'i başka bir kurşun gibi vuruyor. Balkabağı suratlı ucubeye bakıyor. Hepsini hatırlıyor. Elbette hatırlıyor. Mısır tarlasında. Bir düzine ziyaret... belki daha fazla. Bir düzine kurşun... belki daha fazla. O başlara dayanan kendi silahı... tetiği defalarca çeken kendi nasırlı parmağı.

Bu kez tetiği başkası çekiyor.

Namlu alevi kanun adamının başının yanını yakıyor.

Beyin ve kemik ve kan çiçek tarhına saçılıyor.

Yere yığıldığı anda, Jerry Ricks artık hiçbir şey hatırlamıyor.

Ama bazı şeyler asla unutulmaz. Saklı da tutulamaz... ne Ekim Çocuğu'nun kafasının içinde ne de bu küçük, karanlık kasabanın sınırları dahilinde.

Ateş damlaları Ekim Çocuğu'nun gözlerinden akıp yüzünü boydan boya kesen yarayı karartıyorlar. Bu gecenin ondan istediği son şeyi yaptığının bilincinde, Jerry Ricks'in cesedinin üstünden aşıyor ama bunu yapmak için gereken öfke bir kez zincirlerinden kurtulduktan sonra yeniden yatıştırılamıyor.

Böylece yanmayı sürdürüyor. Ekim Çocuğu'nun vücudu alev almaya hazır bir çıra ama kafası fırın gibi. Beynindeki ateş ondan bir şeyler alıyor –öfkesini, acısını– ama bunlar tutmak istediği şeyler değil. Bunlar artık bir başkasına geçti, Pete McCormick onları karanlıktan çıkan yolda giderken yanında götürecek.

Yol da ateşle oyulmuş hâlde. Mahalleleri bir cehennem alevi kavuruyor. Jerry Ricks'in evi yok oldu – silah dolabı artık kül bile değil. Arka bahçesinde sallanan ağır kum torbası çadır bezinden derisini döktü, aşağıdaki siyah betona kum akıtıyor. Kelly ve Pete'in Riley Blake ve Marty Weston'la kapıştığı ön bahçe, sönmeye yüz tutmuş kıvılcımlarla örülü, külden bir battaniyeye dönüştü. Meşe Sokağı'ndaki pazar yeri, ateş, uçuşan kurumlar ve yanık et kokusuna yuva olan kavrulmuş bir enkaz hâlinde.

Hava dumanla ağır. Siyah kül parçaları dolunayda yarasalar gibi uçuşuyor, kıvılcımlar gece göğünden ateş böceği sürüleri gibi iniyor. Ölen yaprakları kendilerine yatak yapıyorlar, Ekim Çocuğu'nun başının üstündeki meşe ağacında alev alıyorlar, Çocuk tuğla yürüme yolunu takip ederken omuzlarına cüruf ve kül serpiştiriyorlar.

Anacaddeye çıkıyor. Caddedeki çatıların üstünde sıcak, kızıl bir dalga yükseliyor. Alevler raylara paralel uzanan ara sokaktan oluk oluk akıyor, tuğladan örülmüş duvarları devasa bir fırının duvarlarıymışçasına ateşe veriyorlar. Şiddetli ısı en zayıf tuğlaları yaşlı kemikler gibi çatlatıyor, binaların iç duvarlarını kavuruyor, karanlık köşelerde yeni alevler canlandırıyor. Çok geçmeden siyah dumandan mantarlar bir düzine tavandan kabararak yükseliyor, aç alevler hava ve yakıt arıyorlar – cilalı ahşabın üstünde geziniyor, kumaşları ve kâğıtları ateşe veriyor, borularda tutsak kalmış suyu buharlaştırıyor, gaz hatlarını haşlayarak yırtılıp patlamalarına neden oluyorlar.

Yolun karşısında, sinema salonunun pencereleri patlıyor. Havadan yağan cam kırıkları anacaddeden siyah yola doğru hızla giden iki arabanın ön camına düşüyor. Devasa bir ateş topu yola fırlayarak arabaların arka tamponlarını tütsülüyor.

Ateşten yılanlar girişteki tentenin üstünden kıvrılarak sinemanın ön cephesine tırmanıyor, orada asılı kırmızı harfleri eritiyorlar. Ekim Çocuğu, kırmızı plastiğin aşağıdaki betona azar azar akışını izliyor. Kelimeler eriyor, bir kıvılcım yağmuru iniyor. Ekim Çocuğu'nun içinde de aynı şey yaşanıyor. Vücudunun içine örülmüş Red Vine şekerlemeleri tentenin üstündeki harfler gibi eriyorlar; anıların saklandığı keseler kafasının içinde yanıp kararıyor; akışkan ateş yağlı kâğıdı kaldırıp hâlâ çarpan, şekerden yüreğini yakıyor.

Geriye kalan sadece bu. Binanın içindeki ateş, Ekim Çocuğu'nun içindeki ateş. Tentenin üstündeki harfler artık yok, anıları da öyle. Sözcükler ve yarattıkları dünya da gitti. Sinema salonunda, film makaraları gece yarısı rengi krep kumaşından rulolar gibi yanıyor. Projektörler eriyip hurdaya dönmüş. Geriye kalan, amacından koparılmış bir bina, açılmış tuğladan çenelerinin içinde bir cehennem ateşi yanıyor. Ekim Çocuğu, omuzlarının üstünde titreyen, kararmış ama artık neredeyse insana aitmiş gibi görünen bir kafatasıyla oraya doğru ilerliyor. Ceketi şimdi kottan çok külden gibi, silahı hâlâ sımsıkı elinde tutuyor.

Yüzünde son gülümsemesiyle, o ateşten ağza doğru yürüyor.

Burası gitmesi gereken yer.

Burası hikâyelerin son bulduğu yer.

Ama hikâyeler her zaman ölmez. Hayır. Ateş gibi, öfke gibi, hikâyeler de sonsuza dek zapt edilemez.

Yola adımını attığı sırada bir araba hızla Ekim Çocuğu'na doğru geliyor. Camları, içerisi korla doluymuş gibi turuncu ışıkla parlıyor. Yansıyan ateşin ardında bir yüz var, araba uzaklaştıkça ufalan bir yüz. Bir oğlanın yüzü... arka camda küçük bir çocuk alevler içinde yolda yürüyen şeye bakıyor... araba anacadde boyunca hızlanır ve ateşin yansıması camdan akıp giderken çocuğun alevden maskesi düşüyor ama gözlerindeki hayret dolu ifade düşmüyor.

"Ekim Çocuğu," diye fısıldıyor.

Ekim Çocuğu...

O araba hızla uzaklaşıp gecenin içinde kayboluyor. Kasaba boşalırken başka arabalar da aynı şeyi yapıyor. Bazıları siyah yola giriyor, bazıları başka yönlere giden yollara giriyor. Ama tuttukları yolları belirleyen şey istikametleri değil. Tamamen safi şans ve daha da safi duygular –korku ve heyecan, neşe ve öfke– gecenin alevler içindeki renk paletine sürülen binlerce farklı ton belirleyecek bu yolu.

Burada koşullar farklı. Bu kasabada insan denen canlının en öngörülemez özelliği kıstırılmış, düğmeleri iliklenmiş, yerine mıhlanmış hâldeydi. Bu geceye dek. Bu gece her şey mümkün. Hasatçı Loncası ve onu yöneten adamlar karanlığın içinde dört bir yana saçıldı. O sıkış tıkış evlerin duvarları yıkılıyor. Bu dünyayı bir çit gibi saran görünmez Çizgi yok oldu.

Pete McCormick, tuğla kilisenin arkasından çaldığı bir yaşındaki Cadillac'ın yanında Kelly ile birlikte dururken bunu anlıyor. Arabayı çalmak pek de zor olmadı – anahtar kontakta duruyordu ve parıldayan makinenin kapıları kilitli değildi, Pete'in düşündüğü gibi. Çünkü arabayı kullanan adamın daha kapıyı son kez çarpmadan önce onunla işi bitmişti. Pete bunu şimdi görüyor, bu arabayı kullanan adamı tanımıyor olsa bile. Görüyor çünkü artık işlere bir başkasına ait bir çift oyulmuş gözle bakan bir yanı var.

Bu gözlerle bakınca, dünya biraz farklı görünüyor. Bu an da öyle. Pete'in birkaç saat önce olmasını beklediği gibi, gözünde canlandırdığı gibi görünmüyor. Tahıl ambarının önündeki çakıl taşlarıyla kaplı otoparka bakınca bunun bolca kanıtını görüyor. Çünkü Pete de insan, tıpkı Jim Shepard'ın olduğu gibi. Onun kendine ait bir duygu paleti var ama şimdiden gecenin büyük fırçası içindeki renklerle oynuyor.

Pete bunun vuku bulduğunu, kız kardeşinin gözünde yaşlarla kendisine doğru koştuğunu görünce hissediyor.

Babasının bitik, eski Dodge'unun yanında durduğunu, kızının gidişini izlerken çizgilerle dolu yüzünün renginin mezar taşı gibi gri olduğunu görünce de hissediyor.

Duman ve kül, Baba ile oğulun arasındaki mesafeyi kaplıyor ama Pete'ten hiçbir şeyi saklayamıyorlar. Buz mavisi gözleri, birkaç kilometre ötedeki cehennem alevinin kamçıladığı sıcak rüzgârların yaktığı etiyle aynı maddeden yapılmış ama şimdi o gözlerle bakmıyor. Hayır. Gözleri bir çift alevli üçgen, dumanı ve geceyi kesip geçiyorlar. Onları tuğla kilisenin içini kaplayan karanlığı kestikleri gibi kesiyorlar, ancak bu kez yerde yatan ölü bir adam bulmuyorlar.

Hayır. Bu kez değil.

Abisine doğru koşarken Kim'in ayakları çakıl taşlarının üstünde gıcırdıyor. Ellerinin arasında tuttuğu bir market torbası var. Kimsenin bavulu olmayan bir kasabada bu kâğıt torba yapabileceğinin en iyisi. Fazla bir şey alamıyor – birkaç parça kıyafet, bir de annesinin ona verdiği oyuncak bir hayvan. Kim'in yanına almak istediği her şey orada değil. Onsuz yapamayacağı ya da özlemeyeceği her şey orada değil.

Ama böyle olmak zorunda.

Böyle bir zamanda... işler bu durumdayken... yanına her şeyi alamazsın.

O yüzden en önemli şeyleri alırsın.

Geride bırakamayacağın şeyleri.

Pete McCormick de bunu yapıyor. Ayağı gaza basılı. Cadillac arka sokaklarda hızla giderek alevlerin arasından kendine bir tünel açıyor, kasabanın ucunda anacaddeye varıyor. Hızlı bir dönüş ve işte, siyah yol orada – yangın mısırların arasında harman döverken büyüyen cehennem ateşi kasabanın sınırlarını deviriyor, Cadillac da aynısını yaparak gecenin içinde ilerliyor.

Yol dolambaçlı değil. Önceden planlanmış bir kaçış hattı gibi, alevler içindeki dönümlerce tarlanın oluşturduğu denizi bölerek kendine yer açıyor, Cadillac da aynısını yapıyor. Siyah araba, mısır sapı yangınlarının altında onlarca çocuğun gömülü olduğu tarlaların arasından hızlı geçiyor. Ateş gecenin içinde kabaca yapılmış ve

üstünde paslı çiviler olan bir haça tırmanıp onu devirirken, arabanın motoru uzaklaşmak için savaş veriyor.

Kıvılcımlar ve küller ön cama çarpıyor ama ileride tertemiz bir karanlık var.

Pete ona doğru atılıyor. Ateşle yarışarak, geceyle yarışarak.

Dikiz aynasına çabuk bir bakış atıp, "Arkana bak, baba," diyor.

"Hayır," diyor babası. "Artık bakmıyorum. Bir daha asla."

Jeff McCormick'in gözleri ilerideki kalın, sarı çizgiye kilitli. Arkasına bakmayacak. Ama Pete bakıyor, bu kez daha uzun bakıyor. Kim arka koltukta – küçük kız kardeşi Kelly'nin kollarına gömülmüş. Arkalarında gökyüzü şeytanın fırını gibi kızıl, kavrulmuş bir bozukluk gibi görünen ayın etrafına kümelenmiş.

O bozukluk gecenin içinde erirken Cadillac yol alıyor.

Alevler de yol alıyor.

Ama Pete McCormick'e yetişemezler.

O çok hızlı.

O çoktan gitti...

"Büyük bir yetenek."
—STEPHEN KING

Usta korku yazarı Peter Straub'un "son on yılda korku edebiyatındaki en heyecan verici seslerden biri" diye nitelendirdiği Norman Partridge'in 2006'da yayımlanan ve Bram Stoker Ödülü'ne layık görülen kısa romanı *Kara Hasat*, Cadılar Bayramı'na dair kâbusları iliklerimize kadar hissedeceğimiz, benzersiz bir hikâye anlatıyor.

Cadılar Bayramı, 1963. Ona Ekim Çocuğu ya da Testere Surat veya Testere Dişli Jack diyorlar. Adı ne olursa olsun, bu küçük kasabadaki herkes onun kim olduğunu biliyor. Her Cadılar Bayramı'nda elinde bıçağıyla yolculuğuna başlıyor ve genç erkeklerin efsanevi kâbusla yüzleşme şansını beklediği şehre doğru ilerliyor. Pete McCormick, Ekim Çocuğu'nu öldürmenin bu lanetli kasabada korkunç bir gelecekten kaçmak için tek fırsatı olduğunu biliyor. Ancak gece bitmeden Pete, korkunun testere dişli yüzüne bakacak ve Ekim Çocuğu'nun korkunç sırrını keşfedecek.

Testere suratlı kâbus...

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786258 327861
/ithakiyayinlari